BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI İÇİN – JÎ BO SAZBÛNA PARTİYA BOLŞEWÎK

BOLŞEVİK PARTİZAN

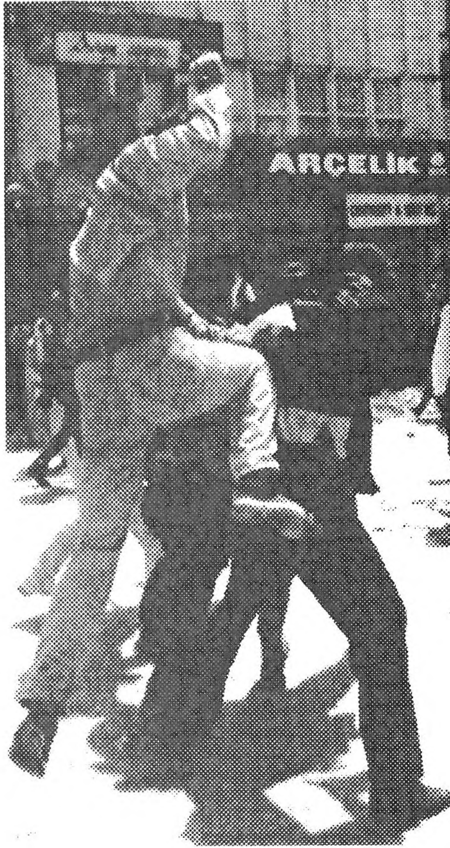
Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! • Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!
Karkerên hemû welatan yekbin! • Karkerên hemû welatan û gelên bindest yekbin!

► Sayı / Hejmar : 104 ► 15 Haziran/Hêziran 1996 ► 50.000 TL.

UMUT İSYANDA, KURTULUŞ DEVRİMDE!

içindekiler

V.i.S.d.P. **K. İnan**
5 Rue de Drulingen,
67000, France

Yazışma Adresi
PLK Nr. 106606 C, D-80074 München

Fiyatı:
30.000 TL, 5 DM, 15 FF, 40 ÖS, £ 1.50

BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI İÇİN – JÎ BO SAZBÛNA PARTİYA BOLŞEWÎK

BOLŞEVİK PARTİZAN

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! • Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!
Karkerên hemû welatan yekbin! • Karkerên hemû welatan û gelên bindest yekbin!

Batakçıların batak düzeninden tek kurtuluş yolu DEVRİMDİR!

Düzen çürümüş bir ceset gibi. Leş gibi kokuyor! Her yanından irin, kan, sahtekarlık, rüşvet, yalan dolan akıyor! Hakim sınıflar çırpındıkça, debelendikçe daha da batıyorlar bataklığa!

Kuzey Kürdistan'da yürüttükleri haksız savaşı sürdürmekte kararlı görünüyor hakim sınıflar. Aralarından bir bölümü artık salt askeri yöntemlerle çözüm olmadığını görmesine ve "siyasi çözüm" isteklerini seslendirenlerin sayısı artmasına rağmen, hâlâ egemen olan siyaset, bu kez "Kürt isyanı"nın başını çeken PKK'yı savaşla bitirme siyaseti.

Bu, PKK çoktan faşist TC devletiyle uzlaşmaya hazır olduğunu ilan etmesine, TC devletini yıkmak diye bir hedefi olmadığını açıklamasına rağmen böyle. Bu, PKK Aralık 1995'den bu yana tek taraflı ateşkes ilan etmesine ve gerilla savaşı için ölüm demek olan saldırı inisiyatifini TC'ye sunmasına rağmen böyle. Bu, bu savaş, hakim sınıfların içinde bulundukları ekonomik krizi daha da derinleştirmesine, onların emperyalist güçlere daha fazla muhtaç olması, dilenmesi yönünde bir etkimede bulunmasına rağmen böyle.

Hakim sınıfların bugünkü sözcüleri devletin güçlülüğü üzerine nutuklar atarak haykırıyorlar: *"Teröristlerle pazarlık yok!"* Birbirlerine edebilecekleri en ağır küfürlerden biri, *"Apo'ya haber uçurma"*, *"Apo'yla pazarlık"* vb. oluyor. Terörist dedikleri, gerçekte devletin terörüne karşı başkaldırıp, hak arayanlar. En büyük terörist gerçekte kendileri. İstanbul'da 1 Mayıs'ı kana bulayarak bir kez daha kimin terörist olduğunu gösterdi bu devlet. Fakat, bu "pazarlık yok" teraneleri de fazla ciddiye alınmamalıdır.

Askeri olarak "terörist" denenlerin bitirilemediğinin daha net görüldüğü noktada, dünün "teröristleri", ciddi "devlet adamları" olarak

muhatap alınmaktadır. Ve evet dünün "terörist"lerine, Nobel Barış Ödülü vb. bile verilmektedir. İşte en son örneği Filistin Kurtuluş Örgütü (FKÖ) ve Arafat! İşte Güney Afrika ve Mandela!

Gelişmenin, uzun vadede, Türkiye-Kuzey Kürdistan'da da bu yönde olması kimseyi şaşırtmamalıdır. Hakim sınıflar, şimdi gelişmenin bu yönde olmasını engellemek için askeri saldırılarını, savaşı yoğunlaştırıyor. Bu arada Abdullah Öcalan'ı yok etmek için sabotaj girişimleri de gündeme getiriliyor. Tabii, resmen üstlenilmiyor bu sabotaj girişimleri. Fakat ardında TC'nin durduğu belli. Faşist TC, PKK'yı askeri olarak yok etme iddiasını gerçekleştiriebilmek için çılgınca saldırıyor.

Bütün saldırılara rağmen yok edilemeyen PKK, şimdi emperyalist merkezler üzerinden *"sağ duyulu diplomatik ilişkiler"* vasıtasıyla oluşturacağı baskılara önemli bir rol biçiyor. Bugün PKK'nın siyasetinde, burjuva diplomasisi belirleyici bir konum kazanmış durumda.

TC, zamana karşı yarışıyor. TC, askeri çözümün belirli bir süre içinde gerçekleştirilmemesi halinde, gerek içte halk yığınlarından bu savaşta aldığı desteği kaybedeceği, gerekse emperyalist metropollerden gelen "siyasi çözüm" baskısının dayanılmaz boyutlara varacağı hesabı içinde yükleniyor. Önümüzdeki dönemde savaşı daha da boyutlandıracakları kesin.

Bu arada tabii PKK dışında "dost Kürtler" bulup, onları "siyasi çözüm" de muhatap olarak sunmanın ve kimi kültürel yeni düzenlemeler yapmanın da (örneğin faşizmin Kürtçe dilinde propagandasına ağırlık vermek vb.) hazırlıklarını yapıyor.

En son olarak piyasaya sürülen DSP ve ANAP damgalı bir "Doğu Raporu"nda ve şimdilik Başbakan Mesut Yılmaz'ın Avrupa gezilerinde verdiği demeçlerde bu açıkça görülüyor. Sonuçta neresinden bakılırsa bakılsın, Kuzey Kürdistan, hakim sınıflar için tam bir batak.

Kuzey Kürdistan'da sürdürülen savaş, öncelikle Kürt köylülerini vurmasına rağmen, gerçekte tüm işçilere, köylülere, emekçilere yönelen bir savaş. Bu savaş aş, ekmek, eşitlik, demokrasi vb. isteklere karşı, haksızlığa, ezilmeye başkaldırıya karşı bir savaş. Bu savaş, bu savaşa destek veren emekçileri bozan, onları hakim sınıflarla aynı cepheye koyan, emekçileri birbirine düşman eden bir savaş. Hakim sınıfların bu savaşına aktif veya pasif destek, hangi milliyetten olursa olsun tüm işçiler, köylüler emekçiler için kendi etini yemek, kendi kanını içmek demektir.

Kuzey Kürdistan'da çözüm, Kürt ulusunun ayrılma hakkının kayıtsız koşulsuz kabülünde ve onun bu hakkı en demokratik bir ortamda kullanma imkanlarının garanti altına alınmasındadır. Bunun önşartı, faşist TC devletinin işçilerin-köylülerin Demokratik Halk Devrimiyle yıkılması, İşçilerin-Köylülerin Devrimci-Demokratik Diktatörlüğü'nün kurulmasıdır. Faşist TC yıkılmaksızın, Kuzey Kürdistan'da gerçek bir çözüm yoktur.

PKK'nın bugün propagandasını yaptığı "siyasi çözüm", yani faşist TC ile PKK pazarlığı temelindeki bir çözüm, gerçek bir çözüm değildir. İsrail-FKÖ arasındaki anlaşma sonucu ortaya çıkan çözüm tipi bir şey olur bu.

Batak yalnızca Kuzey Kürdistan'da değil. Hakim sınıfların tüm düzeni batak! Bataklık üzerinde yaşıyoruz. Ekonomik kriz var. İşsizlik, yoksulluk diz boyu. İş bulma "mutluluğuna" erişmiş işçiler ve küçük memurlar, ölmemeye ancak yeten ücretlerle çalışıyor! İş güvenliği yok. Sağlık sigortası çalışanların büyük çoğunluğu için hak getire! Emeklilik mezara havale edilmiş nerede ise!

Düzenin adı demokrasi. Gerçekte ise koyu bir faşizm hüküm sürüyor ülkede. "Kaybedilenler"in sayısı her geçen gün artıyor. Zindanlar devrimcilerle, yurtsever emekçilerle dolu. İşkence tezgahları harıl harıl çalışıyor. Hakim sınıflar, şimdi elindeki tutsakları ya teslim olmak, ya da yok edilmek alternatifiyle karşı karşıya bırakıyor. Şimdi yine binlerce devrimci onurlarını korumak için açlık grevinde. İşkenceci Adalet Bakanı Ağar önderliğinde topyekün saldırı var tutsaklara. Demokratik olduğu söylenen ülkede, gerçekleri yazmak/yaymak can bedeli gerektiriyor. Yüzlerce yayıncı zindanlarda. Polis, devrimci dergi dağıtıcılarını sokak ortasında kurşunluyor. Hal böyleyken, "Habitat"la ne kadar demokratik olduklarını göstermeye çalışıyorlar. Ne sahtekarlık.

Ülkenin dış ticaret açığının bu yıl rekor kıracağı hesaplanıyor. Dış borçlarda, en borçlu ülkeler arasında Türkiye. Yine de bir bölüm iyi mi iyi yaşıyor. Büyük patronların keyfine diyecek yok. Onlar oran olarak dünyanın en fazla kâr eden patronları arasında bulunuyor.

Mafyanın da keyfi yerinde. Artık devletin yerini, hukukun yerini birçok alanda mafya almış durumda. Çek senet tahsili işleri vb., ihaleler vb., "koruma hizmetleri" vb. vb. ... her şeyin bir mafyası var. Bu alanda büyük paralar dönüyor.

Bir de asalak, rantiye, üç kağıtçı, köşe dönücülerin keyfi yerinde. Bunlar içinde devletin imkanlarını kullanarak köşe dönenler önemli bir yekün tutuyor. "Devletin malı deniz, yemeyen domuz" özdeyişi, bunların kutup yıldızı.

Devlet iktidarında pay sahibi olmak, "deniz"den pay kapmak için belirleyici olduğundan, hakim sınıfların partileri arasında korkunç bir iktidar dalaşı sürüyor. Hepsi birbirinin yüzüne gülüp, birbirlerini arkadan hançerlemeyi "siyaset" olarak adlandırıyor. Birbirlerini yiyorlar. Birbirlerinin kirli çamaşırlarını halkın gözü önünde yıkıyorlar. İyi de yapıyorlar. Yığınlar düzenin pisliklerini görüyor.

Son genel seçimlerden bu yana olanları bir gözden geçirmek, pisliğin ne boyutlarda olduğunu göstermeye yeter:

ANAP-DYP Hükümeti, RP iktidarını önlemek için, MGK "tavsiyesi" ile kuruldu. Ve yığınlara umut olarak sunuldu. Bunun umut olmadığı kısa sürede çıktı ortaya. Birbirinin yüzüne gülenler, birbirinin kuyusunu kazmaya daha hükümet kurulurken başladılar.

DYP'yi "kızı"na kaptıran Cumhurbaşkanı Demirel, Çiller'i tasfiye planının düğmesine bastı. ***"Demirel'in İntikamı"*** filmi çıktı piyasaya. Ardı ardına skandallar patlatılmaya başladı. Son olarak "örtülü ödenek" rezilliği sürüldü piyasaya. 500 milyar, Çiller'in Başbakanlıktan gitmesinden kısa süre önce örtülü ödenekten çekilmişti! Bunu basına sızdıranlar, Demirel cephesi ve onunla anda birlikte hareket eden Yılmaz'dı.

Çiller esasında kendisinden öncekilerden, Demirellerden, vb.'nden farklı bir şey yapmamıştı. O, devletin malını deniz olarak kullanmıştı. Ona saldıranların ondan farkı yoktu. Fakat o denizi kullanmada, Çiller bir takım kişileri tasfiye etmişti. Onlar şimdi intikam peşindeydiler.

Bu arada RP, ardı ardına verdiği araştırma önergeleriyle DYP-ANAP koalisyonunu iyice köşeye sıkıştırıyordu.

2 Haziran'da, toplam 650 bin seçmenin oy hakkı olduğu yerel seçimler yapıldı. Bu, boşalan kimi belediye başkanlıkları ve kimi yeni kurulan belediye başkanlıkları için yapılan bir seçimdi. Aralık 1995 genel seçimleri ertesinde ve bir sürü skandal patlatıldıktan sonra yapılan ilk seçimler olarak, esasta, genişçe bir kamuoyu yoklaması niteliği ile önemliydi.

Seçimlerin en önemli sonucu şu: RP, hem aynı yörelerde yapılan geçen yerel seçimlerle, hem de son genel seçimlerle karşılaştırıldığında oyunu arttıran tek parti. Diğer tüm partilerde (MHP ve BBP dışında!!!) oy kaybı var. DYP ve ANAP'ın oyları toplandığında bile RP'nin oylarından geride kalıyor. DSP artı CHP'nin oyu da yüzde 20'ye bile varamıyor.

Bu seçimlerde RP artı MHP artı BBP oyları, tüm oyların yarısına varıyor! Yani açık dinci ve açık ırkçı alternatif yönünde toplumun yarısı oy verme durumunda! Diğer burjuva partilerinin de ırkçılık konusunda diğerlerinden pek farkı olmadığı bilindiğinde, yığınların batağa çekilmesi noktasında hakim sınıfların ne ölçüde başarılı oldukları görülebilir. Bu, sonuçların gösterdiği bir şey!

Sonuçların gösterdiği en önemli şey ise, yığınların önemli bir bölümünün artık merkez partilerinden ve onların siyasetinden giderek koptukları, bu düzenin değişmesini istedikleri. Kitleler düzene tepkisini, kokuşmuşluğa, rüşvete, sahtekarlığa tepkisini, bu düzene alternatifmiş gibi görünen RP'ne kayarak dile getiriyor. Devrimci alternatifin güçsüzlüğü şartlarında düzene tepki, islamcı partiye yöneliyor. RP, yığınların düzene tepkisini kendi potasında demagogca, ustaca eritmeyi başarıyor.

2 Haziran seçimlerinin ertesinde, her zaman olduğu gibi, bütün hakim sınıf partileri seçim sonuçlarını kendilerine uygun gelecek biçimde yorumladılar. Bu yorumlara göre hep diğerleri yenilmişti! Fakat güneş balçıkla sıvanmıyor. Gerçekler kendini dayatıyor!

2 Haziran seçimleri öncesinde zaten biten ANAYOL Hükümetine seçimler noktayı koydu. Seçim ertesinde gündemde gensoru vardı. Gensorunun gündeme alınması lehinde DYP grup kararı, ardından Anayasa Mahkemesi'nin hükümetin güvenoyunun iptali yönündeki kararının gerekçesinin açıklanması, Yılmaz'ın direnmesinin boş olduğunu gösterdi. İstifa etmemesi halinde gensoruyla düşürüleceği kesin olan Yılmaz, 6 Haziran'da istifasını Demirel'e sundu. Şimdi yeni hükümet arayışları var. Bu hükümet arayışlarında, şimdi Demirel başrolde.

Hakim sınıfların önünde –kendi kuralları çerçevesinde– Refah iktidarını engelleyebilmek için tek alternatif görünüyor: Merkez sağ ve merkez solun "ulusal mutabakat" hükümeti. Bu "ulusal mutabakat", hem sağdaki hem "sol"daki liderlik kavgasının –ki bu, aslında devlet iktidarından pay kapma kavgasından başka bir şey değil– bir süre andaki düzeysizlikten çıkarılmasını gerektiriyor. Harıl harıl Yılmaz ve Çiller dışında üçüncü bir isim aranıyor.

Ayrıca bu hükümetin belli ölçülerde başarılı olması da gerekiyor. Ondan sonra Çillersiz ve ANAP'la bütünleştirilmiş bir DYP ile seçimlerin hazırlanması gündeme gelecek. MGK'nın istediği bu! Demirel'in istediği bu! Hakim sınıfların önemli bölümünün istediği bu!

Fakat seçimlerin de gösterdiği gibi, evdeki hesap çoğunlukla çarşıya uymuyor. Hakim sınıfların bu hesabının da çarşıya ne ölçüde uyacağını, önümüzdeki aylar içinde birlikte göreceğiz.

Gelişmeler ne olursa olsun, emekçi yığınlar için özde değişecek bir şey yok! "Merkez" partilerin ne yapabilecekleri, yaptıklarından belli. Düzenin alternatifi imiş gibi görünen RP ise, kesinlikle emekçiler lehinde değişiklik getirebilecek bir alternatif değil. Tersine, onlar islam adına, emekçilerin haklarını daha da kesecekler. Adil düzen dediklerinin pratikte ne olduğunu, bugün İstanbul'da belediye işçileri görüyor! Daha fazla sömürü! Daha fazla baskı!

Bu düzenin bir tek gerçek alternatifi var: İşçi sınıfı önderliğinde Demokratik Halk Devrimi! İşçilerin-köylülerin-emekçilerin iktidarı! Batağın tek alternatifi bu!

Bu alternatif için yol gösteren Bolşevik Parti etrafında birleşmek, mücadele etmek görev! Görev başına...

6 Haziran 1996 ▲

1 MAYIS'96

1 Mayıs'ın devrimci geleneğini yaşattık!

Bolşevikler bulundukları, çalışma yürüttükleri her alanda, 1 Mayıs'ın, onun devrimci geleneğine uygun olarak kutlanması için canla başla çalıştılar. Ülkede bir dizi PH 1 Mayıs'la ilgili bildiriler çıkardı; yazılamalar, kuşlamalar, pullamalar yapıldı. 1 Mayıs gösterileri sırasında, bulunduğumuz alanlarda gösterilere katılındı. Geniş ajitasyon-propaganda faaliyetleri yürütüldü.

Aşağıda bu bağlamda çıkan bildiri, kuşlama vb. örneklerini sunuyoruz. Ayrıca gösterilerle ilgili bir genel değerlendirme; özel olarak da İstanbul'daki gösterilere ilişkin çeşitli okuyucularımızdan gelen değerlendirmeleri yayınlıyoruz.

1 Mayıs, yurtdışında da çeşitli alanlarda, devrimci 1 Mayıs yürüyüşleriyle kutlandı. Aşağıda, yurtdışındaki 1 Mayıslarla ilgili olarak da elimize geçen haberleri ve değerlendirmeleri sunuyoruz.

1 Mayıs'96: Devrimci inisiyatif, kitlesel katılım...

1 Mayıs'a hazırlık...

Birçok bölgede, 1 Mayıs'ı devrimci içeriğine uygun olarak kutlamak için hazırlıklar haftalar öncesinden başladı. Komünistler ve devrimciler yoğun bir hazırlık yaptılar. Örneğin İstanbul'un dört bir yanı, haftalar öncesinden Bolşeviklerin ve çeşitli devrimci örgütlerin afişleri, yazılamaları, birçok yere asılan pankartlarıyla bezendi.

Özellikle işçi semtleri, dağıtılan yüzbinlerce bildiri, çağrı, pullarla donatıldı. İşçi ve emekçilerin yoğun yaşadıkları semtler, yüzlerce fabrikanın önü 1 Mayıs'ta alanlarda birlik, dayanışma ve mücadeleye çağıran komünistler ve devrimcilerin yoğun çabalarına sahne oldu. Yüzlerce emekçi, sadece devrimcilerle değil, Bolşeviklerle de tanıştılar, onlara evsahipliği yaptılar. Devrimci örgütlerin, komünistlerin yoğun çabaları, kitlelerde 1 Mayıs heyecanını, coşkusunu artırdı. Bu coşku ve heyecan gün gün, saat saat büyüdü. Yığın eyleminin coşkusunu yaşamak isteyen binlerce genç insan, Nisan ayının son gününü uyumadan geçirdi. Derneklerde, sokaklarda, önceden belirlenmiş buluşma yerlerinde, yüzlerce işçi, emekçi, öğrenci geceyi devrimci marşlarla, sloganlarla coşku içinde, 1 Mayıs eyleminin başarılı bir biçimde geçmesi için son hazırlıkları yapmakla geçirdi.

1 Mayıs sabahının ilk ışıkları gökyüzünde parıldamaya başladığında heyecan ve coşku yüz kat artmıştı. Sanki güneş ışınları, alanların yığınlara, yığınların alanlara susamışlığını anlamıştı ve doğa, emekçilerin coşkusuna destek verdi güneşli güzel bir günle...

Sözde işçi, memur konfederasyonlarının hazırlığı...

Türk-İş, DİSK, Hak-İş, KESK gibi reformist, sarı sendika konfederasyonları birçok büyük kentte 1 Mayıs kutlamaları için yürüyüş izni aldılar. Sendika ağaları açısından, yürüyüş izni almak, 1 Mayıs'ı kendi tekellerinde görmek anlamına geliyor. Onlar, bu mantıkla hareket ederek devleti karşısına almayan, devletin onay verdiği çerçevede, içeriği tamamen boşaltılmış bir 1 Mayıs kutlaması hazırlıklarına giriştiler.

1 Mayıs afişlerini, faşist diktatörlüğün 23 Nisan kutlamalarında bastırdığı afişler gibi, şenlik afişi biçiminde çıkardılar. Bu afiş, işçi ve emekçiler için olumlu tek bir talep bile içermi-

yordu. Buna rağmen bu afişler devletin izin verdiği ölçüde ve izin verdiği yerlerde asılacaktı.

Sendika ağalarının 1 Mayıs'ta hazırlıklarının özü buydu. Onlar için önemli olan, herşeyden önce 1 Mayıs gösterilerinin devrimci örgütlerin inisiyatifine geçmesini önlemekti. Hesaplar buna göre yapıldı, "önlem"ler bu hesaba göre alındı.

Bu hesap doğrultusunda, İstanbul'daki 1 Mayıs yürüyüşünün 1 Mayıs Alanı'nda (Taksim Meydanı) kutlanmasından en başta vazgeçtiler. Özellikle İstanbul için hiçbir olay çıkmaması amacıyla(!) (siz, devrimcileri etkisiz hale getirmek amacıyla anlayın!) her dört göstericiye bir görevli ayıracaklarını açıkladılar. Önceden kendilerine bildirilmeyen, kendi onaylarını almayan pankart, afiş, bayrak, flama vb. propaganda araçlarına izin verilmeyeceğini; miting kürsüsünden yalnızca kendilerinin belirleyecekleri konuşmalar yapılabileceğini ilan ettiler.

"Hukuk devleti"nin sınırları içinde, ona zarar vermeyen bir anlayışla 1 Mayıs'a gelmek isteyenlere kapılarının açık olduğunu, "bunu aşan amacı olanlara", yani 1 Mayıs'ı devrimci bir içerikle kutlamak isteyen komünistlere ve devrimcilere izin vermeyeceklerini açıkladılar. Böylesi pratik önlemler üzerine kararlar alıp, açıklamalar yaptılar. Kısacası; sendikaların amacı, devrimci örgütleri bulundukları alana katmamak, katıldıklarında da onları etkisiz hale getirmekti. Hesap buydu. Ama evdeki hesap çarşıya uymadı.

Lafta işçi, emekçi adına konuşan, gerçekte ise düzenin akıllı kurtarıcıları olan legalist, reformist partilerin hazırlığı...

Bu kesim, 1 Mayıs öncesi sendika ağalarıyla kafa kafaya vererek 1 Mayıs'ta uygulanacak strateji ve buna uygun taktikleri belirlemeye çalıştı. Bunlara göre ne yapıp etmeli, illegal devrimci ve komünist örgütlenmelerin 1 Mayıs'ta inisiyatif koymaları kesinlikle engellenmeliydi. Bu türden örgütlerin bir iş yapamayacaklarını, zaten marjinal gruplar olarak kalmaya mahkum olduklarını(!) kitlelere göstermek gerekiyordu. Bunun için sendikaların arkasında yürümekten çok, legalistlerin kitle toplamalarının daha önemli olduğunu; böylece illegal örgütlere kitlenin kiminle olduğunu göstererek hadlerini bildirmek(!) gerekiyordu. Devrim dönekleri olduklarından da devrimcilerin nasıl hareket edebilecekleri konusunda deneyimlerine güveniyor ve buna göre önlemler konusunda sendika ağalarına tecrübe ve önerilerini aktarıyorlardı.

Bunlar açısından illegal örgütlenme bir hiçtir, legal, yasal çerçeve içinde "sosyal devlet, hukuk devleti"nin sağlam işlemesi amacıyla bir araya gelmek, örgütlenmeyi bu amaç için ve legal yapmak gerekirdi. Marksizm-Leninizm'in modası zaten çoktan geçmişti. Bunun lafı edilebilir, ama özünü kurcalamamak gerekirdi. Legalistlerin amacı buydu, hesap buna göre yapıldı.

Bunlardan bir kaç adım ilerde olan açık karşı-devrimci Doğu Perinçek, istiklal marşına saygı(!), bayrağa saygı(!) tesis etmek üzere daha somut öneriler sunmuştur. Sendika ağaları, bu bayların geliştirdikleri taktikler ışığında tedbirler aldı, görevlendirmeler yaptılar. Ancak hesaplar yanlış çıktı.

Bunlara göre katılım çok fazla olmayacak, devrimci örgütler de zaten bu katılımda "kıymet-i harbiyesi" olmayan küçük bir bölümü oluşturacaktı. Bu nedenle işler çok zor olmayacaktı. 4000 kişilik görevli ayrıldı mı kimse onların dediklerinin dışında kılını bile kıpırdatamazdı. Hesaplarına göre her dört kişiye bir görevli yetiyordu. Yani katılım beklentisi 16.000 civarındaydı.

Ama öyle olmadı, bu hesapların tümü fos çıktı. Rıdvan Budaklar, Doğu Perinçekler de bu görevlilere dahil olup, fiilen devrimcileri engelleme işinde görev alsalar da, durum kötüydü. Çünkü ne yaparlarsa yapsınlar, görevliler yetmiyor, yetmiyor, yetmiyordu. Bu yüzden şimdi birbirlerine şaşkınlıkla bakıyor, birbirlerini suçlayıp duruyorlar, kazığı, kimin hesap hatasından yedik diye.

Faşist TC'nin hazırlığı...

1 Mayıs yaklaştıkça, faşist diktatörlüğün tüm resmi ve sivil kurumları, medyası vs. vs. 1 Mayıs'a yönelik hazırlıklarını harıl harıl yürütüyorlardı. Polis, 1 Mayıs öncesinde, faşist terörü her yerde daha açık estirmeye, saldırganlığını gizleme gereği duymadan sürdürdü. Devletin güçlü olduğunu göstermek gerekiyordu! Gözaltına almalar, gazete kapatmalar, tehditler yoğunlaştı. Boyalı basın, bir yandan 1 Mayıs'a katılacakların sayısını mümkün olan en aza indirebilmek için "terör örgütlerinin provokasyonu!" temasını işlerken, diğer yandan 1 Mayıs'ın sadece sıradan bir "bayram" havasında kutlanmasını lanse ediyordu.

Faşist devlet, 1 Mayıs'a katılımı engellemek için kitleler daha alana gelmeden çeşitli oyunlara başvurdu. İnsanlar daha evinden adımını atar atmaz faşist devletin yoğun önlemleri, baskılarıyla karşılaşıyordu. Sokak başlarını sivil ve resmi polisler ve onların araçları doldurmuştu. Alınan tedbirler, kitleyi sindirmeye, alana gitmesini önlemeye yönelikti. Kadıköy'de yürüyüşün başlıyacağı yer, mitingin olacağı rıhtım ve alana açılan sokaklar binlerce resmi ve sivil polisle, onlarca büyüklü küçüklü panzer ve polis araçlarıyla tutulmuştu. Özel timler yüksek binaların çatılarında yerlerini almışlardı.

1 Mayıs günü...

Sabahın erken saatlerinde binlerce insan önceden belirlenen buluşma yerlerine koştular. Kimileri göğsüne devrimci örgütlerin dağıttığı küçük çağrıları takmış, kimileri de küçük pankartlar, sade kızıl bayraklar ya da yine kızıl renkteki devrimci örgüt flamaları taşıyordu. Elleri boş olanlar devrimcilerden taşıyacağı pankart, yazılı dövizler, resimler, bayraklar istiyordu. Önceden buluşma yerlerinde toplananlar, kiralanan onlarca otobüslerle konvoy halinde devrimci marşlar söyleyerek Kadıköy'e doğru yol alırken, aynı coşkuyla, çeşitli alanlardan başka araçlarla binlerce insan yine erkenden 1 Mayıs alanına doğru yola koyulmuştu. Onları Kadıköy'de yüzbinler, kızıl bayraklar, faşist diktatörlüğe, sömürü düzenine karşı savaş ilanı olan sloganlar bekliyordu.

Kitleler coşku ve kararlılıkla faşist devletin yarattığı çeşitli engelleri aşarak alana girmeye çalışırken, sömürü sisteminin bekçi köpekleri ilk başlarda durumun önemini kavrayamadı. Onlar daha önceki yıllarda olduğu gibi fazla terlemeden borularını öttüreceklerini sanıyorlardı. Bunun rahatlığı içerisinde ilk gelenlere kabadayılık taslıyor; işçilerin, emekçilerin, gençlerin ellerindeki pankartları, dövizleri, bildirileri... alıyorlardı.

Fakat durum kısa sürede tamamen değişti. Çok kısa sürede meydana binler, onbinler akmaya başladı. Grup halinde meydana yürüyen kitlenin, düzenin bekçi köpeklerine kendi borularını her zamanki rahatlıkta öttürmeye niyeti yoktu.

Faşist Türk polisi, kitlenin üzerini tek tek arama taktiğine başvurarak hem kitlenin bütünleşmesini engellemek, hem de kitlenin tepkisini ölçmek istiyordu. Bu taktiği boşa çıkarma konusunda birçok devrimci grup, örgüt kararlıydı. Polis barikatlarıyla karşılaşıldığında, bu kararlılık pratikte de gösterildi. Direnildi. Aratma yaptırılmadı. Kitlenin, devrimci örgütlerin kararlılığı karşısında paniğe kapılan bekçi köpekleri, hemen silahlarına sarıldılar, kitlenin üzerine kurşun sıktı-

lar. Faşist polisin açtığı bu ateşte **Dursun Odabaş** ve **Hasan Albayrak** 1 Mayıs'larda katledilen devrim şehitlerinin arasına katıldılar. 1996 1 Mayıs'ı bu saldırıda ilk şehitlerini verirken, onlarca insan da polis kurşunlarıyla yaralandı.

Onlar bu şekilde kitleyi korkutup sindireceklerini, panik içinde dağıtacaklarını umuyordu. Ama düşündükleri olmadı. Düşündüklerinin tersine, bu faşist saldırılar, kitlenin dayanışma bilincini pekiştirmede, faşist devletin katliam girişimlerine kitlesel karşı koyma pratiğini geliştirmede rol oynadı. Faşist devletin ucuz zafer hesapları, kitlenin azmi karşısında boşa çıkarıldı. Polis barikatları bir bir aşıldı.

Çeşitli legalist, reformist partiler, örgütler ve sendikalar alandaki yerlerini almak için yürürken; çeşitli yerlerde sürekli direnerek alana girmek isteyen devrimci örgüt pankartları arkasındaki kitlenin polisle çatışmaları sürüyordu. Alana doğru ilerleyiş mücadeleyle, direnişle kazanılıyordu. Devrimci örgütler bloklarını korumaya, mücadeleyle meydandaki yerlerini almaya çalışıyorlardı. Bu durum kitlenin coşkusunu arttırıyordu. Kitleler birçok sloganı hep bir ağızdan haykırıyordu.

Yürüyüşün başlayacağı saatten çok önce alana onbinlerce kitle toplanmıştı. Dakikalar geçtikçe yeni binler meydanı dolduruyordu. Bütün alan kıpkızıl renklerle, kızıl bayraklarla, devrimci örgüt flamalarıyla bezenmişti. Onbinlerce kitle devrimci örgütlerin bloklarında yürüdü bu 1 Mayıs'ta. Ve hep bir ağızdan ortak devrimci sloganlar haykırdılar.

İlk yürüyüş kolu Kadıköy İskelesine doğru harekete geçtiğinde, alanda toplanan kitle sayısı 100 bine yaklaştı. Devrimci örgütlerin bir bölümünün bloklarında yüzler değil, binler yürüyordu. Bu bloklar dört bir yandan görevli devrimcilerin, öncelikle de genç devrimcilerin oluşturduğu koruma çemberleriyle çevrilmiş durumdaydı. Bazı blokların etrafı giriş çıkışların kontrolü için kalın iplerle çevrilmişti.

Faşist polis güçlerinin provokasyonlarına rağmen, kitle bloklarda tutuluyor ve disiplinli bir biçimde yürünüyordu. Devrimci bloklar içinde her yaştan insan bulunuyordu. İşçiler, kamu emekçileri, cinayet makinası gibi işleyen faşist devlet tarafından çocukları katledilen analar, babalar, küçük çocuklar, başlarında beyaz ya da renkli başörtüleriyle gecekondulu kadınlar, genç kızlar... her yaştan insanı yürüyüş bloklarında görmek mümkündü.

Ama öncelikle genç devrimcilerin yoğunluğu dikkat çekiyordu. Birçok blokta ellerinde öldürülen devrimcilerin resimlerini ya da küçük kızıl bayrakları taşıyan çocuklar da bulunuyordu. DHKPC savaşçıları kendilerine özgü özel üniformalar içinde ve çeşit-

O, ne önde
ne arkada
sırada
sıramızdaydı..
Ve yanındakinin kanlı başı onun omzuna eğilince
ona sıra gelince
sayısını saydı...

Söz istemez.
Yaşlı göz istemez.
Çelenk melenk lâzım değil..
SUSUN
SIRA NEFERİ UYUSUN....

Nazım Hikmet, 1930

li devrimci örgütler de kendi örgütlerinin isim ve simgelerini taşıyan kızıl bezleri yüzlerine, boyunlarına takarak yürüdüler.

İşçi sınıfının geniş yığınlarının devrimci taleplerle meydanlara akmaması için ellerinden gelen her şeyi yapmış olan sendika konfederasyonlarının yürüttüğü kitle sayısı azdı. Sendikalar en önde yürüyordu, ancak sendika bloklarında yürüyen kitle sayısının azlığı dikkat çekiciydi. Sendika ağalarının önderliğindeki blok, devrimci örgütlerin blokları karşısında cüce kalıyordu.

1,5 milyona yakın üyesi olduğunu iddia eden Türk-İş bloğunda topu topu bine yakın kitle yürürken, yaklaşık 300 bin üyeli Hak-İş 200-250 kişi, yine 300 bin üyeli DİSK ve yarım milyona yakın üyeye sahip KESK bloklarında ise yaklaşık beş bin insan yürüyordu. Yüzbin civarındaki kitlenin büyük çoğunluğu, sol örgütlerin içerisinde; sol örgütlerde de devrimci örgüt bloklarında yürüyordu. Caddelerin yanlarında biriken insanlar devrimci blokları alkışlarla, coşkuyla selamlıyorlardı.

Devrimci örgütlerin blokları alana doğru yaklaştıkça polisin çaresizlikten kaynaklanan kudurganlığı arttıkça arttı. Yokettik, ezdik dedikleri bu düşmanlar nasıl oluyor da durmadan çoğalıyordu? Hem de devrimci örgütlerin saflarında kat kat büyüyerek ortaya çıkıyorlardı? Nasıl oluyordu da her türlü önleme rağmen yasalar çiğnenerek komünist, devrimci propaganda bu kadar açık ve kitlesel yapılabiliyordu? Bu, açık açık meydan okumaktı...

Çözümünü bir türlü bulamadıkları ve durmadan kendilerine sordukları bu türden sorular, onları daha da çileden çıkarıyordu. Bunları düşündüklerinde, sonlarını görüyor, sonlarını gördüklerinde kuduruyorlardı. Onlar bu ruh haliyle kitleye saldırıyor, hınçlarını yürüyen kitleye ara sokaklardan kurşun sıkarak, meydana toplanmış devrimci bloklara kurşun yağdırarak almaya çalışıyorlardı.

Sendika ağaları açısından da gelişmeler artık tahammül edilecek gibi değildi. Artık kitleye söz dinletecek durumda değillerdi. Kürsüden sözlerini duyuramıyor, istiklal marşını dinletemiyor, bayrağa saygıyı hakim kılamıyorlardı. Öyleyse 1 Mayıs neye yarardı. Üstelik, 1 Mayıs'ta bunu başaracaklarına dair efendilerine söz vermişlerdi. Şimdi onlara ne diyeceklerdi?! İşte böylesine zordu işleri sendika ağalarının.

Bazı devrimci grupların miting alanında kurulan ve yalnızca sendika ağalarının kullanmak istediği kürsüyü ele geçirmeleri işin tuzu, biberi oldu. Bu andan itibaren, sendika ağaları açısından da artık bu durum tahammül edilecek gibi değildi. Bu durumda yüzlerini gizlemeye ne gerek vardı. Zaten olan olmuştu.

O halde sendika ağaları üzerlerine düşeni yapmalıydılar. Ve yaptılar. İşçilere alanı terketme çağrısı yaparak polise topyekün saldırı için sinyali vermiş oldular. Sendika ağalarının alandan çekilmesiyle birlikte, polis dört bir yandan alana ve yollarda toplanan kitleye hınçla saldırmaya başladı.

Faşist polisin bu saldırılarında **Yalçın Levent** adlı emekçi katledildi. Ve böylece 1996 1 Mayıs'ı üçüncü şehidini verdi...

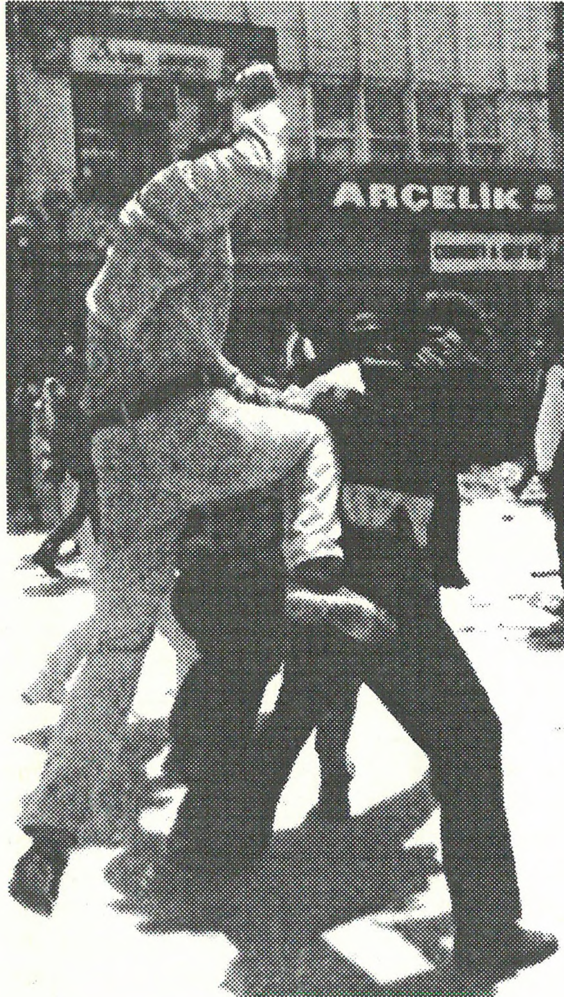
Faşist polisin saldırılarına karşı devrimci örgütler bloklarının dağılmaması ve mücadele için büyük çaba sarfettiler. Ancak, bir aşamadan itibaren kitleyi daha fazla bloklarda tutmanın ortamı ortadan kalkmıştı. Artık meydan, düzenin eli silahlı bekçi köpeklerine karşı yumruğuyla, pankart sopası, eline geçirdiği taşla karşı koyan gençlerin çatışmalarıyla kaynıyordu. Bir yandan kurşun sıkan ve ama diğer yandan kitle saldırdığında çil yavrusu gibi ara sokaklara kaçan polise karşı, özellikle gençler yiğitçe direndi ve savaştılar. Paçayı ele veren sivil polisler, kaçmayı iyi beceremeyen, korkudan dizlerinin bağı çözülen ya da kilolarına kurban gidip kitlenin eline düşenler TV'lerde görüldüğü şe-

kildeydiler. Canlı görünüm de aynen öyleydi...

Savaş bu! Her 1 Mayıs'ta katledilmeye, alanda şehitler, yaralılar vermeye kitlenin de bir cevabı olacaktı. İşte kitle bu cevabı veriyordu. Faşist devleti, polisi, hakim sınıfları hatırlatan her şeye karşı bir saldırı başladı. Olan budur!

Kendiliğinden hareket içinde boyutlanan bu tepki, yer yer hiçbir yararı olmayan hedeflere de yöneldi, yanlış biçimler de aldı. Hakim sınıflar ve onların uşakları, 1996 1 Mayıs'ında tali bir öneme sahip bu tür olumsuzluklar üzerine teoriler inşa ederek devrimcileri karalamaya çalıştılar. Bu anlaşılır da.

Güçlüdür, karşı konulmaz denilen faşist devletin itibarı sarsılmıştı. Faşist polis bunu telafi etmek için saldırılarını yoğunlaştırdı. Saatler ilerledikçe meydandaki kitle sayısı azalmaya ve böylece faşist devletin kolluk güçleri de meydana hakim olmaya başladılar. 1 Mayıs 1996'da İstanbul'da gelişmenin esasını anlattığımız bu görünümler oluşturdu.

Kitlesel 1 Mayıs eylemleri yalnızca İstanbul'da yaşanmadı. İstanbul kadar büyük olmasa da, birçok diğer büyük kentte ve küçük kentlerde, hatta birçok kasabada da çoğunluğu legal ve ayrıca, yer yer izinsiz 1 Mayıs gösterileri de yapıldı.

1 Mayıs eylemlerine İzmir'de 30 bin, Ankara'da 20 bin, Mersin'de 15 bin, Adana'da 4 bin beşyüz, Denizli'de bin, Burhaniye'de bin, Çorum'da 3 bin, Kocaeli'de binbeşyüz, Çanakkale'de 3 bin beşyüz, Zonguldak'ta bir kaç yüz, Samsun'da 3 bin, Kayseri'de binin üzerinde, Trabzon'da bin, Divriği'de bir kaç bin, Ceyhan'da 2 bin beşyüz, Silifke'de beşyüz kişilik katılımlar oldu...

Kuzey Kürdistan'da 1 Mayıs'ta her türden açık hava gösterisi yasaklandığından ve faşist diktatörlük zaten günlük yaşamın ayrılmaz bir parçası olan baskıları daha da yoğunlaştırdığından ve reformistlerin de marifetiyle legal kitle gösterileri yapılamadı. Faşist Türk devleti, Kürdistan'da kitlesel gösterilerin ne anlama geldiğini Newroz kutlamalarından çok iyi biliyor. Bunlar biraz daha sıkışırlarsa, kurban bayramlarını bile yasaklarlar. Şaşmamak gerek! Korkudur bu. Hele iktidarı kaybetmeyi hatırlatan korku, korkuların en kötüsüdür hakim sınıflar için. Ve korkunun ecele faydası olduğu da hiç görülmemiştir...

Faşist devletin bütün engelleme çabalarına rağmen, Kuzey Kürdistan'da illegal kutlamalar dışta tutulduğunda, 1 Mayıs'a gösteri, yürüyüş vb. eylemlerle katılan kitle sayısı 300 bin civarında olmuştur. Faşist TC'nin tüm baskı ve engelleme çabalarına rağmen, devrimci örgütler, 12 Eylül'ün

ardından, ilk defa **bu büyüklükte** kitle desteği sağlayarak sendika ağalarının inisiyatifini ellerinden almış ve böylece; bu 1 Mayıs'ta alanlarda faşist devletin fiyakasına tükürmüştür. Kitlenin düzene karşı tepkisini belirlemede, devrimci gelişmenin göstergelerini sunmada; devrim ile karşı-devrim güçlerinin ayrışmasında ilerletici bir rol oynaması bakımından, 1996 1 Mayıs'ı önemli bir yere sahiptir. Biz komünistlere ve devrimcilere önemli dersler sunmaktadır.

1 Mayıs'ın ardından...

1 Mayıs'ta alanları dolduran yığınlar hakim sınıfların tümünü ve onların sözcülerini şaşkına çevirdi. Alanlara dolan kitlelere baktıklarında, yığınlarda, özellikle de gençlerde düzene ve onların bekçi köpekleri olan polislere karşı olan nefreti farkettiklerinde, dizlerinin bağı çözülüyor, aczleri yüzlerinden okunuyordu. Hakim sınıflar, kendi düzenlerinin ne denli çürük temeller üzerinde inşa edildiğini, kitlelerin kendi güçlerinin farkına vardıklarında, bu köhne düzeni paramparça edeceklerini gördüler. Titremeleri bundandır. Ayakta kalmaları kitleleri uyutabilmeleriyle mümkün olabilmektedir. Bunun için her yalana, her türlü alçakça yol ve yönteme başvurmaktan geri durmamaktadırlar. İşte bunun için polis kurşunlarıyla öldürülen insanlara değil, lalelerin nasıl söküldüğüne dikkatleri yoğunlaştırdılar.

Hakim sınıflar, 1 Mayıs'ta girdikleri şoku devrimcilere, komünistlere, işçi ve emekçilere yönelik faşist baskı ve terörü arttırarak atlatmak istiyor. Faşist devlet, 1 Mayıs akşamından başlayarak birçok şehirde, mahallelerde polisiyle, özel timiyle devrimcilere karşı sürek avı başlattı. 1 Mayıs'ta sarsılan prestijini onarmak için güç gösterisine girişti.

Hakim sınıflar yaşadıkları yenilginin intikamını mutlaka almak, televizyonları başında devletin güçsüzlüğünü gören milyonlarca işçiye, emekçiye "devlet güçlüdür" imajını yeniden sağlamak için 1 Mayıs akşamı işçi, emekçi mahallelerinde yüzlerce insanı topladı, tutukladı. Hatta 15 yaşından küçük çocuklar bile şubelerde sorgudan ("işkence"nin devlet lügatındaki adı bu!) geçirildi. Sendika ağalarına, Doğu Perinçek gibilerine yaptırdıkları açıklamalarla, faşist devlet terörünün tırmandırılmasına meşru zemin hazırlanmaya, kitleler sindirilmeye çalışıldı.

Burjuva medya iş başında...

Burjuva medya, 1 Mayıs'ta kitlenin önemli bir bölümünü devrimci 1 Mayıs için harekete geçiren devrimcilere, komünistlere nefretini kusmaya başladı. Televizyon kanalları dayak yiyen polisler, kırılan banka camları, ellerinde sopalarla kendini koruyan kitlenin "vahşi" görüntüleriyle doldu, taştı. Eylem içinde bir iki ayrıntıyı sahtekarca cımbızlayıp alarak devrimci ve komünist hareketi karalamakta kullanıp durdular. "İşte çapulculuk, işte yağmacılık..." sahtekarlığıyla kafaları bulandırmaya, eylemin yönelimini gözlerden gizlemeye çalıştılar.

Onlara göre, 1 Mayıs *"kana bulanmış"*tı. Kana bulayanlar da *"teröristler, şehir eşkiyası, göstericiler"*di. Bunlar, *"trafik lambalarını kırmışlar, sokakta duran arabaları yakmışlar, esnafın camlarını kırmışlar, yağmacılık yapmışlar, laleleri bile sopalamışlar..."* vs. İşte 1 Mayıs 1996'yı böyle işliyor, böyle gösteriyor hakim sınıflar.

Olgu nedir? Bu 1 Mayıs, Kürt ulusuna karşı haksız bir savaşın sürdürüldüğü, emekçilerin yoksulluk, açlık sınırında yaşamaya mahkum edildiği, insanların "kredi kartı"(!) kadar bile itibar görmediği bir ülkede yapıldı. İstanbul'daki 1 Mayıs eyleminde, hakim sınıfların kolluk güçleri, kitlenin üzerine silahlarla ateş açmış, üç kişiyi katletmiş, onlarca insanı yaralamış, yüzlercesini gözaltına almış, tutuklamıştır.

Hakim sınıflar, çirkef yüzlerini gizlemek için her sahtekarlığı yapıyorlar. Kâr amacıyla doğayı talan edenler, yeşil alanları beton yığınlarına çevirenler, deniz kıyılarına, en güzel yerlere villalarını dikip halkın buralarda yürümesine bile izin vermeyenler, şimdi kalkıp lalesever kesiliyor! Baylar! İstediğiniz üçkağıtlara başvurmakta serbestsiniz. Ama ne yaparsanız yapın, 1 Mayıs'ta katlettiğiniz üç insanın ve yaralanan onlarca kişinin hesabını işçilere ve emekçilere vermekten kurtulamayacaksınız! Tarih sabırlı ve acımasızdır...

Burjuva basın varoşlarda...

Burjuvazi pürtelaş: *"Aaa... Ne biçim 1 Mayıs'tı bu! Bir kabus canım. Açık açık polis dövüyorlar, devlete açıkça karşı geliyorlar, korku falan unutmuşlar. Bu kötüye işaret. Durumun böyle olmasının nedenlerini araştırmak, bu duruma bir çare bulmak lazım, yoksa*

bu gidişin sonu kötü! Kimlerdi şu devrimcilerin, komünistlerin arkasında yürüyenler? Onları bir kaynağından aramak, durumlarını anlamak gerek..."

Kaynağı buldular: **Varoşlar!**

Büyük şehirlerde, özellikle varoşlar (artık yoksul işçi ve diğer emekçi mahallelerinin "post-modern"(!) adı bu!) *"patlamaya hazır dinamit"* haline gelmişlerdi. Varoş gençliği, bu düzenden korkunç derecede rahatsız ve bir o kadar da nefret ediyordu. Bu nefretin bir nedeni olmalıydı. Bunu da buldular: İşsizlik, sosyal, ekonomik nedenler vs. O halde; devlet buralara biraz sevgi, biraz iş filan ayarlamalı ve buralarda varlığını göstermeliydi. Bir de artık göçü bir türlü engellemek lazım, yoksa işin içinden hiç çıkılmazdı. İşte hakim sınıfların teşhis ve tedavileri böyledir...

Başka da nasıl olacaktı?! Bu sömürü sisteminin baştan aşağı, bir bütün olarak bir pislik olduğunu, bu pislik ortadan kaldırılmadıkça sorunların çözülemeyeceğini söyleyecek değiller ya!

Sendika ağaları medyada...

Sömürü sisteminin yedek parçaları olan sendika ağaları TV'lerde, burjuva basında yaptıkları açıklamalarla faşist devletin çirkef yüzünü gizlemeye, devrimcileri karalamaya çalıştılar. Efendilerine yemin billah ederek, aslında her türlü tedbirleri aldıklarını, bu anlamda kendilerinde fazla kusur aranmamasını dilediler.

"Bizim amacımız hukuk devleti çerçevesinde sosyal barışı tesis etmektir. Bundan öte bir amacımız yok. Bu amacı aşanlar, özgürlük, eşitlik amacı olmayanlar bizim eylemlerimize gelmesinler, onlar başka yere gitsin, bundan böyle onları aramıza almayacağız." yönlü açıklamalarla faşist devletin sadık bekçileri olduklarını açıklayıp durdular. *"Emeğin bayramında, emeğin kürsüsüne saldırdılar, işgal ettiler..."* demagojileriyle kitlelerin kafalarını bulandırmaya, katliamın sorumluluğunu devrimcilere yıkmaya çalıştılar.

Emeğin kürsüsünü işgal etmek; işçinin, emekçinin alın teriyle geldiği yerde, işçi sınıfını binbir sahtekarlıkla kandırarak, işçinin kürsüsünü sermayenin hizmetine sunmaktır. Emek adına konuşup, sermaye sınıfına uşaklık etmek, bu düzenin sürüp gitmesine çalışmaktır. Sendika ağalarının yaptığı budur. Emeğin kürsüsünü işgal edenler sendika ağalarıdır. Bu 1 Mayıs'ta, şimdilik, kısa bir süre için o kürsüden kovulabildiler. Ancak sendika ağalarını emeğin kürsüsünden tümüyle kovacağımız, sömürü sistemini bütünüyle tarihin çöplüğüne atacağımız günler için Bolşevizm emin adımlarla işçi sınıfıyla buluşuyor. Özgürlük, eşitlik... sözlerini nasıl kirlettiklerinin hesabını işçi sınıfına mutlaka verecekler!

Aydınlık ve Doğu Perinçek görev başında...

Devrim, sosyalizm, komünizmin kurnaz düşmanlarından en önde gelenlerden biri de ihbarcı, karşı-devrimci Aydınlık ve Doğu Perinçek tayfasıdır. Bunların revizyonist, karşı-devrimci atalarından aldıkları en önemli ders "kaleyi içten fethetme" taktiğidir. İşçi sınıfına düşmanlıklarını, bu taktiğe dayanarak, işçi sınıfı adına konuşarak gizlemeye çalışıyorlar. Bu nedenle bunlar işçi sınıfının başbelasıdır. Bu yeminli kemalistler, işçi sınıfı adına konuşup, faşist diktatörlüğün bayrağına "saygı" göstermeyen, milli marşını dinlemeyen ve dinletmeyen kitlelere veryansın ediyorlar.

Bu 1 Mayıs'ta da ayranları iyice kabardı bunların. Kuduruyorlar devrimcilerin kitle toplamasına, 1 Mayıs'ta devrimci inisiyatif koymalarına. Faşist devletin, sendika ağalarının yeterli önlemi alamayarak meydanı "başı bozuklar"a bıraktıklarına fena halde kızıyorlar. Bakıyorlar ki ipin ucu kaçmakta, yeniden mesleklerini icraya başlıyorlar. Eskiden beri uzman oldukları meslek: Komünistleri, devrimcileri ihbarlamak, karalamak, komplolar düzenlemek, faşist diktatörlüğe akıl vermek... kısaca karşı-devrimciliğin tüm inceliklerini yerine getirmektir.

Biz Bolşevikler, baştan beri bu karşı-devrimcilerin gerçek yüzlerini gös-

termeye çalıştık, çalışıyoruz. Bizim açımızdan, bunların istiklal marşına, bayrağa saygı talep etmeleri, devrimcileri "başıbozuk" değerlendirmelerinde şaşılacak bir yan yoktur.

Şaşılacak yan; hâlâ bunları "ara akım" vs. gösterip, toplantılarına çağıran, onların toplantılarına katılan ve böylece bunları devrimci saflara musallat etmeye açık kapı bırakanların yaptığı iştir. Sözümüz Doğu Perinçeklere değil, koltuk değnekçiliği yapanlaradır: Ya istiklal marşına, TC'nin bayrağına saygı; ya da bunların adını koyun artık!

Devrimci örgütlerin bize önemli görünen bazı hataları...

"Devrim kitlelerin eseri olacaktır" ilkesi, teorik olarak hemen herkes tarafından kabul edilir, sırası geldiğinde kullanılır. Ancak, gerçekte bundan anlaşılanın ne olduğunu, bu 1 Mayıs'ta gördük, yaşadık.

Bazı devrimci örgütler bu 1 Mayıs'ta kendi pankartları arkasında binlerce kitleyi yürütmeyi başardılar. Bunun olumluluğunu yazı içinde belirttik. Olumsuz olan; binlerce kitle içinde kendini kitleden ayırmak, binlerce kitleyi yürütürken kitleselleşmenin ne demek olduğunu kavramamış olmaktır.

Binlerce kitle aynı örgüt pankartı arkasında yürüyor, bu kitlenin içinden bir bölüm insan, yüzü gözü tamamen maskeli, yine bir bölüm insan örgüte özgü ünifomalar içinde tam bir askeri disiplinle yürüyor. Bu maskeli insanlar kitleyi yönlendiriyor, önderlik ediyorlar. vb. Faşist devlete karşı kendini kamufle etmek doğru ve gereklidir. Ancak nasıl, ne zaman, hangi durumlarda hangi biçimlerde sorularına doğru yanıt vermek gerekir. Örneğin binlerce kişinin açıkta yürüdüğü bir yerde, ortama uygun kamufle yerine, örgüt amblemli maske takmak en başta tüm dikkatleri kendi üzerine çekmektir. İkincisi, bu tür davranışlarla; giyimi, kuşamı, hareket ve tavırlarıyla kitleden farklı, onlardan ayrı önemli özellikleri olan kahramanların varlığı kitlelere gösteriliyor. Ve bu üstün niteliklere sahip insanlar, bu kahramanlar, kitle adına savaşır, kitle adına ölür, kitle adına devrim yapar... imaj-

ları yaratılıyor.

Niyetten bağımsız olarak; kitlelerin kendi gücüne güvenmesini sağlamak yerine, kahramanların gücüne güvenilmesi bilinci veriliyor. Öncü her şeyi yapar! Bu anlamda da gayet yanlış bir iş yapılmış oluyor.

Bu anlayış çıkış noktası olduğunda, kimin daha güçlü olduğunu gösterme yarışı kendiliğinden anlaşılır. Kürsü önünde herkesin kendi flamasını göstermek için itiş kakışların dayandığı mantık da burasıdır. Kitle güçlü olduğumuzu görmeli ki arkamızdan gelsin! Mantık bu.

Kitleye, bilimsel sosyalizmin öğretilerine dayanarak doğruları taşıyalım, kitle öğrensin, kendi davasına sahip çıksın, kendi davası için savaşmayı öğrensin, ki devrimi yapacak olan onlardır düşüncesiyle hareket edilmediğinden, kitleler yürütülse de, kitlelerden kopuk olma durumu aşılmamış olacaktır. Bunlar olgudur, ajitatif laflarla idare edip, olgulardan uzak durmanın devrime bir yararı olmaz.

Bir başka yerde de, dişe diş kavga yürütülüyor, düşmana, onların araçlarına yönelmiş darbeler indiriliyor. Burada da hiçbir kendini gizleme aracı kullanılmıyor, tamamen açıkta hareket ediliyor. Hakim sınıflar da bunları olduğu gibi kamera ve benzeri araçlarla tespit ediyor!

Kendi hatalarımızdan dersler çıkarabileceğimiz gibi, bu konularda da Dünya Komünist Hareketinin zengin deneyimleri vardır, çok ağır bedeller ödenmek istenmiyorsa, bu deneyimler doğru olarak özümsenmelidir. Tüm bunlardan gerçekten doğru dersler çıkarabilmek için, yalnızca parçaları tahlile çalışmak yetmez. Marksizm-Leninizmi bütünlük içinde kavramak gerek. Bolşevizmi kavramak, o temel üzerinde yürümek gerek. Başka yolu yok bu işin.

1 Mayıs 1996'nın bazı dersleri

1 Mayıs 1996'da eylemlere katılan yığınların sayısı, devrimci örgütlerin eyleme katılan yığınlar üzerindeki büyüyen etkisi, kitlenin düzene olan nefretini şiddet eylemleriyle ifade etmesi, ülkedeki devrimci yükselişin hızlandığını gösteren bir belirtidir.

Hakim sınıfların kendi içindeki bitmez tükenmez dalaşları, krizin yükünü işçiler ve emekçilerin sırtına bindirmek için hazırlanan yeni "istikrar paketleri" vs.'nin ise, bu yükselişi hızlandıracağını, hakim sınıfların bizzat kendilerinin giderek artan bir eğilimde yığınları bağımsız tarihi eyleme sürükleyecekleri bellidir. 1 Mayıs 1996, bu gelişmenin işaretlerini vermiştir.

Kuşkusuz 1 Mayıs, bizi kolay ve kısa yoldan zafer beklentilerine de götürmemelidir. Gelişen yığın eylemine paralel olarak, yığın eyleminin öncülerine, komünistlere ve devrimcilere karşı yürütülen faşist terörün dozajının daha da artırılacağı bilinmeli, buna hazır olunmalıdır.

► 1 Mayıs 1996, artan yığın eylemine paralel olarak, genelde "sol"un, özelde devrimci sol örgütlerin yığınlar üzerindeki etkisinin arttığını, devrimci örgütlerin kitleselleşme yönünde önemli bir gelişme yaşadıklarını da göstermiştir.

► Devrimci örgütlerin yığınlar üzerindeki etkisi artmasına rağmen, en önemli, en devrimci kitle olan işçi sınıfı içindeki güçlerinin hâlâ çok küçük olduğu ve harekete geçirilen kitle içinde çalışan işçi kesiminin oranının da çok küçük olduğu, 1 Mayıs'ta bir kez daha görülmüştür. İşyeri örgütlenmelerine değil de, semt örgütlenmelerine dayanarak örgütlenen bir hareketin gelişiminin köklü olamayacağını bilmeliyiz. Biz komünistler semt örgütlenmesinde ortaya çıkan en küçük bir olanağı bile küçümsemeden değerlendirirken, kesinlikle semt örgütlenmesinin kolaylığına ve çekiciliğine kapılmamamız gerektiğini de unutmamalıyız. Sürekli ve sistemli olarak dikkatimizin merkezinde işçi sınıfının örgütlenmesi, harekete geçirilmesi durmalıdır.

Gelişen yığın eylemleri, yığınların hızla devrimci örgütlere yaklaşmaları, yasal ve yasal olmayan faaliyet alanlarımız için yepyeni olanaklar açmaktadır. Yeni eylem, örgüt, ajitasyon ve propaganda yöntemlerinin de geliştirilmek zorunda olduğunu, bu 1 Mayıs bir kez daha göstermiştir.

► 1 Mayıs 1996, devrimle karşı-devrim ayrışmasında, kitlesel mücadelenin belirleyici öneme sahip olduğunu; sıcak savaşın giderek karşı-devrimci maskeleri düşürdüğünü açıkça göstermiştir.

► 1 Mayıs 1996, kitlelerin en önemli sorununun kendilerine gerçek kurtuluş yolunu gösterecek, önderlik edebilecek Bolşevik Parti'ye ihtiyaç duyulduğunu, bunun yaratılamadığı alanlarda bu boşluğu oportünist örgütlenmelerin doldurmakta olduğunu göstermiştir!

Genel değerlendirme ve yoldaşlara çağrı...

1 Mayıs 1996'da yığınlar en iyi yanıtı devrimci illegal örgütlerin bloklarında yürüyerek verdi. Devrimci örgüt pankartları arkasında yürümeyi tercih eden kitlenin önemli bir bölümünü düzeniçi "çözüm"lere "hayır!" diyen, kurtuluşun bu sistem içinde olamayacağına inanan insanlar oluşturuyordu. Onlar, bu 1 Mayıs'ta, sömürü düzenini onarmak isteyenlerin kimler olduklarını gördüklerinde, onları terkedeceklerinin açık işaretlerini verdiler. Sistemle uzlaşanların değil, sisteme karşı mücadele edenlerin yanlarında olacaklarını ilan ettiler. Ve bu insanlar pratikte ilk olarak karşılaştıkları, sisteme karşı mücadele yürüten devrimcilerle birlikte hareket edeceklerini gösterdiler. Kendileriyle pratik içinde temasta bulunanlara alanların açık olduğunu gösterdiler. Biz Bolşeviklere:

"Durma,
çalış,
sağlam teorini bana,
bana da, bana da,
ben de varım
bana da taşı arkadaş.
Ben doğruyu arıyorum;
beni gerçek kurtuluşa götürecek
doğruyu!
O,
sende var,
onu bana taşı,
taşı da
yoldaş olalım!"

dedi kitleler. Parti'nin bireylerine *"Komünizm için daha daha fazlası, gücünün en üst sınırına kadar kullan enerjini"* direktifinin önemini kitleler pratikleriyle onayladılar. Olan budur yoldaşlar! Kitlelerin gerçek kurtuluşu için komünizm, komünizmin zaferi için kitleler!

Haydi yoldaşlar!

Mayıs 1996 ▲

1 Mayıs'ta Bolşevikler...

"1 Mayıs'a hazırlık..." arabaşlıklı bölümde, bu 1 Mayıs'a biz Bolşeviklerin hazırlıklarından da söz ettik. Ona çok kısaca şunları da eklemek istiyoruz: Bu 1 Mayıs'ta, geçen yıllara oranla hem kitlesel anlamda çok daha güçlü, hem de ön hazırlıkları daha iyi yapılmış bir durumda katıldık.

Bolşevik güçler, Parti'nin örgütlenme perspektifi ve illegalite kurallarına uygun olarak konumlandı. Bu, öz olarak şu anlama geliyor: Bir bölüm yoldaş legal olanağı kullanarak bir arada Bolşevik propagandayı yaparken, bazı yoldaşlar da yürüttükleri çalışmanın durumuna bağlı olarak çeşitli işçi örgütleri, demokratik kitle örgütleri içinde konumlanarak 1 Mayıs'ta yer aldı, mücadeleye katıldı, sınıfa Komünist propagandayı taşıdı, faşist devletin saldırılarına karşı kararlıca mücadele yürüttü.

Bolşevik Parti pankartı altında blok oluşturmadan da hem Parti'nin isim olarak propagandası, hemde görüşlerimizin kitlelere taşınması işi başarıyla yapıldı. Alan ve çevresi ve başka bölgelerde yoğun yazılamalar yapıldı. Legal ve illegal ajitasyon-propaganda malzemeleri genişçe dağıtılarak Komünizm'in, Bolşevizm'in propagandası yapıldı. 1 Mayıs'ta çıkış noktamız, elimizdeki bütün araçlarla kitlelere Komünizmin propagandasını taşımak ve bulunduğumuz yerlerde kitleye önderlik etmeye çalışmaktı. Buna uygun davrandık.

Gelecek Bolşevizmindir! ▲

1 MAYIS 1996'NIN ARDINDAN...

Bazı gerçekler ve takınılan bazı tavırlar üzerine...

Dünya proletaryasının birlik, mücadele, dayanışma günü olan 1 Mayıs kutlandı. 1 Mayıs, dünya proletaryasının emperyalizme, faşizme, ırkçılığa, şovenizme, erkek egemenliğine, kısaca her türlü gericiliğe karşı mücadele günüdür. 1 Mayıs, işçi sınıfı önderliğinde devrim mücadelesinin yükseltildiği kavga günüdür. Bu nedenle 1 Mayıs'ın anlam ve önemi, geleneği devrimcidir. Bu gelenek, 1996 yılında da sürdürüldü, sürdürülecek!

Kuzey Kürdistan-Türkiye'de 1 Mayıs, başta İstanbul, Ankara, İzmir olmak üzere, Mersin, Adana, Denizli, Trabzon, Çorum, Kocaeli ve diğer şehirlerde de düzenlenen yürüyüş ve mitinglerle kutlandı.

Bu yıl düzenlenen 1 Mayıs yürüyüşleri, önceki yıllardaki 1 Mayıs yürüyüşleriyle karşılaştırıldığında daha da kitlesel, daha da militandı.

İstanbul'daki 1 Mayıs yürüyüşünde yaşanılan katliam ve gelişen olaylar, 1 Mayıs sonrası gündeme damgasını vurdu. İstanbul'da yürüyüş ve miting DİSK, Türk-İş, Hak-İş, KESK adlı Konfederasyonlar tarafından organize edilmişti. Yürüyüş ve mitinge 100 bini aşkın işçi, emekçi, genç katıldı.

Faşist Türk devletinin kolluk güçleri yürüyüş başlamadan önce kitleye saldırdı. Saldırılar yürüyüş sırasında ve dağılma sırasında da devam etti. Kitle tarandı. Bu saldırılar sırasında, Yalçın Levent, Dursun Adabaş, Hasan Albayrak adlı işçiler katledildi. Onlarca kişi kurşunlarla, cop darbeleriyle yaralandı. Yüzlerce kişi gözaltına alındı. 1 Mayıs gecesi gözaltına almalar devam etti.

1 Mayıs'ta yaşanılan katliamın sorumlusu faşist Türk devletidir. Polisle çatışma sırasında, cam çerçevelerin kırılmasının sorumluluğu da bu devlete aittir. 1 Mayıs sonrası, yaşanılan katliamı gizleyerek, camların kırılması olayını öne çıkarıp veren medya, meşru direnmeyi *"çapulculuk"* olarak adlandırarak kime hizmet ettiğini bir kez daha göstermiştir.

1 Mayıs olayları üzerine her kesim tavır takındı. Yaşanılan her katliam sonrası olduğu gibi, bu seferde alışılagelen senaryolar gündeme getirildi. *"Ölen üç kişiyi kimin kurşunladığı belli değil"* miş, *"Bunlar arkadaşları tarafından vurul"* muş, *"Polis müdahale etseymiş 3 değil 100 ölü olur"* muş, *"Polis saldırıya uğrayan taraf"* mış vb.

Hakim sınıfların andaki hükümeti ANAYOL Hükümetinin tavrı, mevcut faşist yasaların değiştirileceği yönünde oldu. "Toplantı ve gösteri yürüyüşleri yasası", "CMUK", "Polis vazife ve selahiyetleri yasası" değiştirilecekmiş. Hakim sınıfların bu yasalarda değişikliklere gitmeleri bu yasaların demokratik olduğu anlamına gelmiyor. Yapılacak olan, faşist yasaların biraz daha faşistleştirilmesidir. O kadar. Bazıları, örneğin Cumhuriyet yazarları yapılmak istenen değişiklikleri, *"demokratik hakların budanması"* olarak algılıyorlar. Ne diyelim, herhalde bu kişiler uzayda yaşıyorlar! 1 Mayıs yürüyüşünü düzenleyen 4 konfederasyon yaptıkları açıklamalarla, burjuva medyasının takındığı tavrı takındılar. Yürüyüşe kendi sendika üyelerini katma konusunda yeterli olmadıklarını teslim eden sendika ağaları, yaşanılan

olaylardan *"çapulcu"*, *"provokatör"* olarak adlandırdıkları devrimci grupları sorumlu tuttular. Alanı terkeden sendika ağaları, olayların daha da fazla büyümemesi için müdahale etmediklerini söylüyorlar. Ayrıca bunlar kendilerinin düzenleyecekleri toplantı ve yürüyüşlere, *"provokatör"* olarak adlandırdıkları grupları –siz tüm devrimci grupları anlayın– almayacaklarını da söylemeyi ihmal etmediler.

1 Mayıs olaylarını değerlendirmede takınılan tavırlar, kimin hangi safta yeraldığını açık bir şekilde gösterdi. Devrim, karşı-devrim ikileminde barikatın öbür yanında yeralan sendika ağaları, görmek isteyen herkese, yerlerinin neresi olduğunu gösterdiler.

BARİKATIN ÖBÜR YANINDA YERALANLARDAN BİR ÖRNEK: AYDINLIK

İşçi Partisi (İP) adlı karşı-devrimci grup, yayın organları olan haftalık dergi olan Aydınlık'ta tavır takındı. 4 Mayıs 1996, sayı 463'te **"Emekçi hareketin belası bazıbozuk gruplar"** başlıklı yazıda, 1 Mayıs ve yaşanılan olaylar değerlendiriliyor. Bu yazıda esas olarak gelişen olaylardan faşist devlet değil, *"provokasyon grupları"* olarak adlandırılan, isim verilmeyen bazı devrimci gruplar sorumlu tutuluyor. 1 Mayıs'ın, *"emekçi hareketin"* yara aldığı vurgulanıyor.

Aynı sayıda 2 Mayıs günü, İP Genel Başkanı, kaşarlanmış karşı-devrimci DP'nin düzenlediği basın toplantısında söyledikleri aktarılıyor. 1 Mayıs olayları bağlamında Doğu efendinin söyledikleri, İP'nin barikatın hangi yanında yeraldığını çok iyi gösteriyor.

"Türkiye halkına" seslenen Doğu bey; önce neleri onaylamadığını söylüyor. Doğu beye göre; *"Kürsüye saldırmak, konuşmacılara şişe atmak, camları kırmak, arabaları tahrip etmek, istiklal marşını yuhalamak, Türkiye bayrağına saygısızlık etmek, «kahrolsun Türkiye» sloganı atmak"* onaylanamazmış. Bunu yapanlar, bu zata göre *"solcu değildir, bir takım bazı bozuk, provokasyon grupları"* imişler. *(sayfa 9)*

Doğu bey, en çok *"istiklal marşının yuhalanması"*, *"Türk bayrağına karşı takınılan"* tavra içerliyor. İçerlenmesi boşuna değil. Halis Türk milliyetçisi olanların buna bozulması gayet doğal. İstiklal marşı, faşist Türk devletinin marşıdır. Burjuvazinin marşıdır. Irkçı ve şovenisttir. Türk bayrağı da keza öyledir. İşçilerin, emekçilerin hem marşları, hem de bayrakları vardır. Bunlar ENTERNASYONAL ve KIZIL BAYRAKtır. Geçerken şunu da belirtelim: "Kahrolsun Türkiye!" sloganı yanlış bir slogandır. Kim atıyorsa yanlış yapmaktadır.

Doğu bey, Türk devletine toz kondurmuyor. Yaşanılan olaylardan devleti değil, *"başıbozuk provokasyon gruplarını"* sorumlu tutuyor. Doğu bey görevini iyi yapıyor. Devleti aklıyor. Faşist devletin polisi, iti saldırmasaydı, 3 devrimci işçiyi katletmeseydi, onlarca kişiyi yaralamasaydı, acaba senin onaylamadığın olaylar olur muydu? diye sorası geliyor insanın.

Doğu bey yumurtlamaya devam ediyor:

"Bunların, uyuşturucu ve silah mafyasıyla içli dışlı olduklarını biliyoruz. Dolayısıyla bunların uyuşturucu ve silah mafyası üzerinden dünya emperyalist sistemine ve ülkemizin mafyalaşan hakim güçlerine bağımlı olduklarını da biliyoruz. Yine bir kaç provokasyon örgütünün liderlik düzeyinde MİT'in ve polisin kontrolünde oldunu da biliyoruz." *(aynı yerde)*

"Bugün bu provokasyon gruplarını etkisiz hale getirmek, Türkiye emekçi hareketinin önemli bir sorunudur." *(aynı yerde)*

Bu saçmalıkları neden aktardığımız, neden uğraştığımız sorusu doğal olarak sorulabilir. Bu saçmalıklarla uğraşmayı biz çok sevdiğimiz için yapmıyoruz. Amacımız İP ve Aydınlık'ın niteliğinin ne olduğunun iyi görülmesidir. İP, 1 Mayıs bağlamında aktardığımız tavırlarında da olduğu gibi niteliklerinin ne olduğunu iyi göstermiştir. Kuşkusuz bunların karşıdevrimci nitelikleri yeni değil. 1971 yılından bu yana bunlar aynıydı. 12 Eylül sonrası, bunların değiştiğini söyleyenler fena halde yanıldılar!

Bayrağa Perinçek sahip çıktı

ERSAN AÇIKAY

İSTANBUL- İşçi Bayramı adı altında Kadıköy Meydanı'nı dolduran eylemcilerin sergiledikleri tutum bir çok kesimden tepki gördü.

Bu tepkilerden en ilginci ise sosyalist kesimden gelen tepkiydi. İşçi Partisi Genel Başkanı Doğu Perinçek, Türk Bayrağına saldırmanın, İstiklal Marşı'nı yuhalamanın, "Kahrolsun Türkiye" diye bağırmanın, arabaları yakmanın ve dükkanları yağmalamanın solculuk olamayacağını dile getirdi. Kadıköy Meydanı'nda kargaşa ve terör estiren insanların karanlık güçlere hizmet eden, bir takım başıbozuk provokasyon grupları olduğunu söyleyen İşçi Partisi lideri, "Türk bayrağına saldıran ve Türkiye'nin yıkılmasını isteyen zihniyet, İstiklal Savaşı'nda Ege Denizi'ne dökülmüştür. O bayrak özgürlük ve demokrasi mücadelesinin bir sembolüdür. O bayrağa saldıranlar ikinci defa, herhangi bir denize dökülecektir" dedi.

REFORMİST CEPHEDEN BİR ÖRNEK: EMEK PARTİSİ

1 Mayıs'ta yaşanılan olayları değerlendiren, tavır takınan Emek Partisi (EP), İP'nin tavrına benzer tavır takındı. Siyasi olarak İP'ye gittikçe yakınlaşan EP'nin bu tavrı kimseyi şaşırtmamalıdır.

Polisi provokasyon yaptığı için eleştiren EP, burada durmamakta, İP'nin yaptığı gibi devrimci grupları eleştirmektedir. EP, *"sınıf dışı"*, *"marjinal grup"*, *"dünyayı anlamaktan uzak"*, *"değişmeyen gruplar"* olarak adlandırdığı, ismini vermediği bazı devrimci grupları eleştirmektedir.

EP'ye göre: *"provokasyon yapanlar, bir de uygulayıcılar vardır"*, *"provokasyonu polis yapmış, bazı 'sol' gruplar da uygulamıştır."* Bu anlamda EP yaşanılan olaylardan, cam çerçeve kırılmasından *"bazı devrimci"* grupları sorumlu görmekte ve eleştirmektedir. Reformist EP'den başka bir tavır takınması da beklenemezdi.

EP'nin değerlendirmesine bir örnek vermek istiyoruz. 3 Mayıs tarihli EP Merkez Yürütme Kurulu tarafından yapılan açıklamada şöyle deniyor:

"Kimi grupların diğer gruplara karşı saldırgan bir tutum benimsemeleri ya da gazetecileri tehditleri, kendi grup hezeyanlarıyla hareket edip kürsü işgal etmeleri, cam çerçeve kırıp etrafı dağıtması, sınıf dışı tutumları, devletin 1 Mayıs'a kara çalma çabalarında adeta çanak tutmuştur. Devrimcilik adına, gelecek 1 Mayıs'lara kötü izler bırakacak ve işçi sınıfının birlik, dayanışma ihtiyacına balta vuran görüntüler sergilemeleri onaylanabilir ya da hoşgörülebilir değildir." *(Evrensel, 3 Mayıs 1996)*

Çok işçici görünen EP'nin bu tavrının, burjuva medyasının cam çerçeve kırılması olayını öne çıkarma tavrından pek bir farkı yok. Bunların işçiciliği işçi kuyrukçuluğudur. Sosyalist görünmeleri reformistliklerini gizlemeye yaramaktadır. 1 Mayıs bağlamında takındıkları tavrın da Sosyalizmle bir alakası yoktur.

1 Mayıs olaylarının, katliamın sorumlusu faşist Türk devletidir. Faşist Türk devletini döktüğü kanda boğacağız. 1 Mayıs'ın devrimci geleneğini yaşatacağız!

6.5.1996

Bir Bolşevik Partizan okuyucusu. ▲

İstanbul'da faşist polis, yine 1 Mayıs'ı kana buladı... Burjuva medyası, yine gelişmeleri çarpıtarak aktardı...

Sabahın erken saatlerinde Kadıköy belediyesi önüne akın eden onbinlere ilk saldırı; üzerlerinin aranmasına direnen kitleye yapıldı. Buna karşı direniş haklı ve hemen hemen her yürüyüşte mümkün olduğunca sergilenen tavırdı: Pankartlara ve sopalara keyfi bir şekilde el konulmasına, polisin kitlelere saldırmak için iyice savunmasız bırakmak amacına karşı konmuş bir tavırdı.

Bu tavırı takınan kitlenin üzerine –itişme kakışmadan– sonra coplar savruldu önce. Buna karşılık tekme-yumruklar, sopa ve taşlar savruldu. Ardından, polis panzeri ve onunla birlikte polisin namlularından çıkan kurşunlar, o an orada bulunan kitlenin üzerinde dehşet saçtı.

Tıpkı 1977 1 Mayıs'ında olduğu gibi; panzer, göstericileri ezmek için hızla üzerine sürüldü, göstericileri öldürmek için namlular göstericilere doğrultuldu. Bu esnada ilk belirlemelere göre; Hasan Albayrak ve Dursun Odabaş kafa ve göğsünden aldığı kurşun yaralarıyla öldü. Onbeş dakika kadar süren bu çatışmadan sonra, kitleler hâlâ akın akın Belediye önüne gelmeye devam etti.

Burjuva medyasının televizyonları, bu olayı *"göstericilerin üzerinde silah çıkması, banka ve devlet kuruluşlarına taşlı sopalı saldırı ertesinde ve de, polisin «tahrik etmemek»(?!!) için elinden geleni yapmasından sonra müdahale ettiği"* şeklinde aktarıldı. Bu, sadece basit bir yalandı. Orada ne bir banka vardı, ne de devlet kuruluşuna ait bir mülk (ki, burası Pendik tarafındaki köprü üzeriydi).

Bu olaydan 45 dakika kadar sonra, Evlendirme Dairesi önünde kontrollerde bulunan bulunan bir başka polis barikatında benzeri bir müdahale oldu. Buna karşı da kitlenin direnmesi ertesinde polis, silahlarına davrandı ve ateş etti. Burada, kurşun yarası alan olmadı. Göstericilerin Söğütlüçeşme Tren İstasyonu'na ilk saldırısı burada başladı. İstasyonun camları taş ve sopalarla kırıldı. Saldırılara bir cevap olarak gösterilen bu tepki, gayet normaldi.

Saat 09.45 - 11.15 dolaylarında gelişen bu olaylardan sonra, devrimci güçlerin bir bölümü İskele Meydanına varıncaya kadar, bir olay olmadı.

Alanda bulunan devrimci gruplardan bir bölümünün sendika ağalarını konuşturmaması ve kürsüyü işgal etmeleri de doğru ve gerekliydi. Bu yapıldığında da, bir çatışma yaşanmadı. Yürüyüşün yarısı dahi henüz alana girememiş ve saatlerce alana girmeyi

1 Mayıs izlenimlerim...

1 Mayıs günü, İstanbul görkemli bir eylem yaşadı. Sabahın erken saatlerinden itibaren İstanbul'un dört bir yanından Kadıköy'e akın başladı. O gün duyarlı olan, devlete tepkisi, kini olan herkes; işçi, memur, öğrenci, esnaf, aydın Kadıköy'e gitmek istiyordu. Fakat o gün Kadıköy, polis çemberindeydi. Polis ilçe sınırından itibaren barikat kurmuş, ilçeye girmek isteyen herkesi arıyor, kimlik kontrolü yapıyordu. Otobüsleri, minübüsleri, özel araçları geri çeviriyordu. Yer yer Kadıköy'e niçin gelindiği gibi sorular da soruluyordu.

Kadıköy Belediyesinin önüne gelene kadar insanlar birkaç kez polis kontrolünden geçmek zorunda kalıyorlardı. 1 Mayıs yürüyüşü, Kadıköy Belediyesinin önünde başladı. Zaten son hafta tüm kuruluşlar; legal partiler, dergiler, dernekler, örgütler vb. duyuru ve gazete ilanlarıyla Kadıköy Belediyesinin önünde toplanacaklarını duyurmuşlardı. Öyle de oldu. Saat 8.00'den itibaren belediyenin önünde gruplar toplanmaya başladılar.

Biz de saat 8.30 civarında oradaydık. Yoldaşlarımızı beklemekteyken, yaklaşık 100-200 metre uzaklığımızda, Söğütlüçeşme Evlendirme Dairesi önünde alana girmek isteyen büyük bir grupla polis arasında tartışma çıktı. Bunun üzerine polis saldırıya geçti. Yaklaşık 150-200 polis kitleye rastgele saldırmaya başladı. Polisin bu saldırısı anlık bir panik yarattıysa da, alanda beklemekte olan kitlenin bir kısmı da müdahale edince; yine Söğütlüçeşme istikametinden ikinci kalabalık bir grubun da saldırıya geçmesiyle polis kaçmaya başladı.

Polisin kaçmasıyla birlikte derhal polis panzerleri devreye girdi. Kitleyi ezercesine dağıtmaya çalıştı. Fakat polis panzeri de işe yaramayınca, Söğütlüçeşme Caddesi üzerinde bulunan Garanti Bankasının önünde kitlenin üzerine rastgele ateş edilmeye başlandı. Yüzlerce el ateş edildi. Burada iki kişi vurularak öldürüldü. Polisin ateş etmesi sonucu kitlede yine panik başladı. Bu arada polis de gücünü toplayarak Söğütlüçeşme Caddesinde polis panzerleri eşliğinde daha güçlü bir barikat kurdu.

Ortalık biraz yatışmak üzereyken yine Söğütlüçeşme Tren İstasyonunun altından 40-50 el civarında silah sesleri duyuldu. Burada yine kitle açıkça hedef alınarak ateş ediliyordu. Burada da yaralananlar oldu. Tren istasyonunun altında HADEP grupu toplanmıştı. Polisin HADEP grubuna saldırması üzerine tren istasyonunun altında yaklşak 10-15 dakika bir çatışma oldu. Polisin silahlı saldırısına karşı HADEP kitlesi taş ve sopalarla karşılık veriyordu. Burada dikkatimi çeken bir başka nokta şuydu: Polisin saldırısı karşısında kitlenin paniğe kapılmaması, binlerce insanın kararlı bir biçimde polisin üzerine yürümesi oldu. HADEP kitlesinin bu kararlı tepkisi karşısında polis, tren istasyonunun altından çekildi.

beklerken olan bu olaydan sonra; sendika ağaları alanı terketmişti. Kadıköy Postanesi yakınında, yapılan saldırılara tepki olarak; Postanenin camları kırıldı.

Saldırıya zaten başlamış olan polis, kısa bir hazırlıktan sonra; helikopterlerin yönlendirmesiyle birlikte yeniden saldırıya geçti. Bu saldırıya karşı koyuş; taş ve sopalarla, yumruk ve tekmelerle oldu. Araya girmiş bulunan, kendini belli ettirmemeye çalışan sivil polislerden bazıları hakettikleri dayağı yediler. Polis namlularından yine kurşunlar saçılmaya başladı. Burada da, alınan ilk bilgilere göre; Levent Yalçın adındaki gösterici öldü, Serdar Arslan adındaki bir gösterici de başından aldığı kurşun yarasıyla ağır yaralandı.

Bu dakikalar, orada bulunan bütün özel ve devlet bankalarının tahrip edilmesi, araçların tahrip edilmesiyle dolu geçti. Yarım saati aşan bu çatışma sürerken, hâlâ kortejin yarısı alana girmeyi bekliyor, yürüyordu ağır aksak.

Burjuva medyanın *"polisin sağduyulu tavrı olayların büyümesini önledi"* şeklindeki yorumu da; sadece bir yalan değil, aynı zamanda düzenin bekçi köpekleri olarak üzerlerine düşeni yapmaya çalıştıklarını gösteren tutumdu. Polis, sendika ağaları ve burjuva medya, 1 Mayıs'ın adına uygun olarak kutlanmasının karşısında bir bütünü oluşturdular net olarak.

Burjuvazinin kullandığı şeylerden biri de, küçük esnafın da camlarının göstericilerin bir bölümü tarafından kırılmasıydı. Bu esnafların camlarının kırılması elbetteki doğru bir tavır, planlı bir girişim değildi. Gericilerin, faşistlerin gösterilerinde taşkınlıkların yapıldığı durumlarda "galeyana geldiler" laflarını; iki göstericinin ölmesine karşı gelişen bu haklı tepki bağlamında hatırlayamaz oldular.

İki kişinin ölmesinden çok, bankaların kırılan camları onları ilgilendiriyordu. Bu gayet normaldi de: İnsana verilen bir değer varsa bu, "dostlar pazarda görsün" hesabına dayalıdır ve ama yine de insan ya da patronların camları malları sözkonusu olursa; onların malları daha önemlidir, ne de olsa "adalet mülkün temelidir"; mülk onların, adalet de onlarındır. Burjuva medyanın olayları olduğu gibi vermesi zaten beklenemez. Kendileri de bu ülkede birer büyük patron. Buna bir iki örnek vermek bile, bunların nasıl haber vereceklerini bilmeye yeter:

HBB: Has Holding. **TGRT**: İhlas Holding (+ Türkiye gazetesi). **ATV**: Sabah Grubu (+ Sabah ve daha başka gazeteler, dergiler). **Kanal D**: Aydın Doğan Grubu (+ Milliyet, Hürriyet ve daha başka gazete ve dergiler). ...

Kırılan banka camları ve yakılan arabalar, devlete ait işyerlerine verilen zarar, bu medyaya da verilmiş demektir, çünkü bu devlet ONLARIN devletidir.

...

Bu yılki 1 Mayıs'ta biz Bolşevikler de, oluşturduğumuz blokla, yürüttüğümüz ajitasyon-propaganda çalışmasıyla ve olaylar çıktığında sergilediğimiz tavırla, devrimci 1 Mayıs geleneğini polisin bütün önlem ve engellemelerine rağmen yaşattık.

Bolşevik devrim, burjuvaziyi er ya da geç mezara gömecektir!

3 Mayıs 1996, İstanbul

Bir Bolşevik Partizan okuru. ▲

Yürüyüş kortejleri saat 10.00'dan itibaren oluşturularak yürüyüşe geçildi. Legal partilerden en kalabalığı ÖDP idi. Adından HADEP ve Emek Partisi geliyordu. Bu partiler içinde en disiplinli olan HADEP'ti. HADEP kendi grubunu çember içine almıştı. Gruba dışardan kimse sokulmuyordu. Devrimci gruplar arasından en güçlü grubu DHKPC oluşturuyordu. Ardından MLKP, TKP/ML, TİKB gibi gruplar geliyordu. Devrimci gruplar içinde –dışardan bakıldığında– en disiplinli grup Dev Sol grubuydu.

Bu 1 Mayıs'ta dikkatimi çeken bir başka olumlu nokta da şuydu: Özellikle devrimci gruplarda kendini gizleme, kamufle etme sözkonusuydu. Fakat kendini kamufle etmeyenlerin sayısı yine de çoktu. Yine hemen hemen tüm devrimci gruplar kendi gruplarını çember içine almışlardı. Dışardan hiç kimseyi sokmuyorlardı.

Dikkatimi çeken bir başka nokta daha: Bu görkemli 1 Mayıs'a katılanların büyük bir bölümü henüz 30'una varmamış genç insanlardan oluşuyordu. Bu görkemli 1 Mayıs'ta faşist devlete karşı duyulan öfke, kin, nefret açıkça görülebiliyordu. Polisin her türlü saldırgan, provokatif tavrı ve her fırsatta silaha sarılması karşısında kitlenin kararlı ve direngen tutumu dikkat çekiyordu.

Bir başka yön ise, kitlenin kararlı ve direngen tutumunu yönlendirme konusundaki eksiklikti. Polisin saldırgan ve provokatif tavırları karşısında kitlede bir direnme ve kararlılık sözkonusuydu, fakat bu tavır pek uzun sörmüyordu. Kitle denetlenemiyordu. Panik ve kargaşa başlıyordu. Ne yapılmak istendiği belli olmuyordu. Kitle grupları bir o tarafa bir bu tarafa koşup duruyorlar. Tehlike nereden geliyor? Nereye yönelmemiz gerekli? Kendimizi en iyi nasıl koruyabiliriz? Öncelikle nereye yönelinmesi lazım vb. vb. hiç dikkate alınmıyor. Bir bakıyorsunuz yüzlerce kişi bir polisle uğraşıyor vb. Bu durumlar doğru bir önderliğin yokluğunu gösteriyor!

Bu görkemli 1 Mayıs gösterisi, her ne kadar devlet güdümlü sendikalar tarafından düzenlendiyse de, gösteriye damgasını vuran devrimci örgütler oldu.

Bizim kortej Belediyenin önünden ancak 11.30-12.00 civarında harekete geçebildi. Saat 14.30 olmuştu ki, biz hâlâ Kadıköy İskele Meydanına varamamıştık. Ancak saat 15.00 civarında Kadıköy Altıyol'a vardık. Biz tam Altıyol'a varmak üzereyken, polisle çatışma çıktı. Polis panzerleri devrede. Polis kitleye rastgele saldırıyor, ateş ediyor. Tam bir panik ortamı. Kimin ne yaptığı belli değil! Kadıköy sahilinde bulunan dükkanların, bankaların, işyerlerinin camları kırılmaya başlanıyor. Artık kimin ne yaptığı belli değil.

Miting alanında devrimci örgütler açısından olumsuz olan bir başka nokta ise, kendi aralarındaki saçma bir yarış, "en büyük kim?" yarışıydı. Bu "yarış" kendini biçimsel olarak da gösteriyordu. Bu saçma "yarış", sıradan kitleleri açıkça rahatsız ediyordu, ediyor. Kitlenin bu rahatsızlığı dışardan görülebiliyordu.

Benim 1 Mayıs'la ilgili izlenimlerim kaba taslak bunlar.

... ▲

Yaşasın uluslararası işçi sınıfının birlik, mücadele ve dayanışma günü 1 Mayıs! Haydi 1 Mayıs'ı kutlamaya alanlara!

Tüm ulus ve milliyetlerden Türk, Kürt, Çerkez, Arap, Laz, Abaza, Ermeni işçiler, emekçiler!

İşçi sınıfının uluslararası dayanışma ve mücadele günü olan 1 Mayıs'a giriyoruz. Bu 1 Mayıs'a da; Kuzey Kürdistan ve Türkiye'de faşist devlet terörünün büyük boyutlara ulaştığı, işkencenin ayyuka çıktığı, sokak infazlarının kanıksandığı, toplum yaşamının savaşa endekslendiği, kirli savaş koşullarında giriyoruz. Zulmün katmerleştiği Kürdistan'da, onbinlerce korucu, binlerce eli kanlı özel tim, onbinlerce asker ve onbinlerce polis yetmezmiş gibi, 30 bin askerin daha Kürdistan'a, kirli savaşa sürüldüğü şartlarda 1 Mayıs'a giriyoruz. İşkencelerin, sokak infazlarının eli kanlı gediklisi Mehmet Ağar'ın Adalet Bakanı, Kürt ulusunun **dehak** olarak tanıdığı OHAL Valisi Ünal Erkal'ın Devlet Bakanı, eli kanlı MHP'nin kirli savaşa komuta ettiği şartlarda yeni 1 Mayıs'a giriyoruz. Yani artık mezar taşlarının bile suçlanarak gözaltına alındığı bir ülkede 1 Mayıs'a giriyoruz.

Öyle bir ülkede yaşıyoruz ki; hırsızlık bir meziyet, insanın değeri beş para. Savaş demek, vur öldür, soyunu sopunu sil süpür demek, savaş çığırtkanlığı yapmak ödüllendiriliyor. Ya barış demek! "Barış" demek bile suç. Devrimci, Sosyalist basının diline kilit vuruluyor, kalemleri kırılıp yazarları, yazı işleri müdürleri tutuklanıyor, cezalandırılıyor.

Egemenlerin kalemşörleri daha çok kan, daha çok insan kellesi, daha çok kesilen kulak istedikleri için ödüllendiriliyor... Mehmetçik yazarların kalemlerinin gazete sütunlarına kan kustuğu günlerde 1 Mayıs'a giriyoruz. İşte bu nedenle; kokuşmuş düzenin tüm kötülük ve pislikleriyle birlikte dönen çarkını tarihin çöplüğüne gömmenin zamanı geldi ve geçiyor! Onun için; haydi Bolşevik saflara, onun inşasına omuz vermeye.

İşçi sınıfının, öğrencilerin, memurların, zama, zulme, baskıya, kirli savaşa karşı yükselttikleri sesin kanla boğulduğu bir ülkede 1 Mayıs'a giriyoruz.

Tüm milliyetlerden kadın ve erkek işçiler!

Ulusal köleliğe başkaldıran, faşist Türk devletine karşı mücadeleye sarılan Kürt emekçileri üzerinde faşist terörün, baskının, kitlesel katliamın sayısız biçimleri uygulanıyor, Kürt köyleri bombalanıyor, köyler yakılıyor, hakları için eylem yapan Kürt emekçilerine kurşun yağdırılıyor. Eskilerine yenileri eklenerek, bu kez de sıra Sivas'a geldi. Kürt ve Alevi köyleri baskı altında tutularak sürgüne maruz bırakılıyor. İşte bu şartlarda 1996 1 Mayıs'ına giriyoruz.

Kürt ulusunun ulusal uyanışı ve ulusal kurtuluş savaşımı engellenemiyor. Kürt ulusunun ulusal hareketi geliştiği ölçüde, onun bugünkü öncü gücü PKK'nın burjuva milliyetçi ve faşist Türk devletiyle uzlaşma, anlaşma politikası daha da belirgin bir biçimde kendini gösteriyor. Kürt ulusunun, sosyal kurtuluşla sımsıkı birleştirilmiş ulusal kurtuluş davasının zaferi için BOLŞEVİK bir PARTİ'nin ihtiyacı kendini daha da fazla dayatıyor. İşte bu amaçla **BOLŞEVİK PARTİ** inşasına omuz ver, onun saflarına katıl!

Tüm milliyetlerden işçiler, emekçiler!

Tüm milliyetlerden işçilerin başdüşmanı Türk egemen sınıflarının ve faşist Türk devletinin Kürt ulusuna karşı yürüttüğü kirli savaş, aynı zamanda tüm işçi ve emekçilerin demokrasi ve Sosyalizm mücadelesine karşı da yürütülen bir savaştır. Kürt emekçisine, Kürt ulusunun hakları için savaşan Kürt gerillasına sıkılan her kurşun, diğer milliyetlerden işçi ve emekçilere kurşundur.

Türk hakim sınıfları da emperyalist dünyanın içinde bulunduğu kriz şartlarında, işçi sınıfına karşı yürüttüğü saldırının yoğunluğunu son derece artırdı. Yüzde 200-300'leri bulan enflasyona karşın, ücretler düşürüldü, yüzbinlerce işçi özel ve devlet işletmelerinden atıldı. Yine yüzbinlerce işçinin kapı dışarı edilmesini ve işsizlerin saflarına yenilerin itilmesini beraberinde getiren devlet işletmeleri olan KİT'lerin özelleştirilmesine el atıldı ve uygulamaya başlandı. Binlerce emekçi işsiz bırakıldı.

"Özelleştirme", faşist Türk devletinin imdat sloganı haline geldi. Özelleştirme bağlamında bizim şiarımız, **"NE DEVLET KAPİTALİZMİ, NE DE ÖZEL KAPİTALİZM!"**, **"KAHROLSUN SERMAYE EGEMENLİĞİ!"**'dir. İşsizliğin büyük boyutlarda olduğu bir ülkede, bir işte çalışabilme, yani günlük yaşamını sürdürebilme amacıyla, hakim sınıfların her türlü baskısına göğüs geren geniş işçi yığınları patrona karşı sesini çıkartmak istememekte, çünkü sürekli işsizlik tehdidiyle korkutulmakta, sindirilmektedir. İşçiler, emekçiler, boyun eğmek kurtuluş değil! Kapitalist dünyada işçi sınıfının yoksulluğunun, baskı altına alınmasının, işçilerin fiziksel ve düşünsel yeteneklerinin sermaye tarafından son sınırına kadar tahrip edilmesinin temel nedeni, işçi sınıfını kapitalist cehenneme hapis eden en büyük kölelik zinciridir. Bu kölelik zincirinden kurtulmanın tek alternatifi **DEVRİM**dir!

Onun içindir ki; işçinin sömürü dünyasında kölelik zincirinden başka kaybedecek hiçbir şeyi yoktur, ama ücretli kölelik düzenini yıkarak kazanacağı yepyeni bir dünya vardır. Bu nedenle 1 Mayıs 1996'da, **"KAHROLSUN ÜCRET KÖLELİĞİ!"**, **"KAHROLSUN KAPİTALİZM!"**, **"YAŞASIN SOSYALİZM!"** sloganlarını haykırmalıyız.

Bugün işçi sınıfının ezici çoğunluğu halen bu gerçeği görebilecek bir bilince sahip değil. Geniş işçi yığınlarının, sermaye düzenin yıkılmasının tek kurtuluş yolu olduğunu kavramasını sağlamak sınıf bilinçli işçilerin görevidir. İşçi sınıfının sömürü düzeninde çalışma ve yaşam şartlarını biraz olsun iyileştirmek amacıyla, temel sloganlarımızından birisi **"HERKESE YASAL İŞ GÜVENCESİ!"** olmalıdır. Bu temel sloganlarımızı 1 Mayıs'ta hakim sınıflara karşı,

meydanlarda haykırmalıyız.

Kadın ve erkek işçiler, emekçiler, devrimciler!

Sömürü düzeni, sömürü düzeninin bekçi köpeği faşist Türk devleti, sömürü düzenin tüm toplum için refah sağlayan tek düzen olduğu yalanına başvururken, hakim sınıfların yalan ve iki yüzlülüklerini boşa çıkartmak için, talebimiz, **"Herkese yasal iş güvencesi!"** ve çalışabilir yaştaki herkese, tüm kaynağı patronlarca sağlanan **"İşsizlik sigortası!"** temel sloganlarımızdan olmalıdır. Bu temel sloganlarımızı meydanlarda haykırmalıyız.

Çeşitli milliyetlerden kadın ve erkek işçiler, devrimciler!

Parça parça özelleştirme olan taşeronlaştırma sistemi yaygın olarak uygulanmakta, işçilerin tek tek işletmelerde bir düşmana karşı objektif birliği bozulmakta, taşeronlaştırılan işletme bölümündeki işçilerin işine son verilmekte, taşeron firmada çalışan işçiler, daha düşük ücretle ve sendikal örgütlenmeden yoksun bir biçimde çalışma durumunda kalmaktadır. Bu nedenle hem taşeronlaştırmaya, hem de sendikasızlaştırmaya karşı mücadele edilmelidir. Mücadelenin hedefi, düzenin yıkılması olmalıdır.

Eski sömürücünün korunması ve sömürücülerin sağ kolu sendika ağalarının işletmelerde hakimiyetlerinin sürdürülmesi siyasetiyle değil, işçiler için en fazla güvenceyi sağlamak ve sendika ağalarının ve sarı sendikaların yerine devrimci sendika organlarının ve sınıf bilinçli sendikacıların güçlendirilmesi amacıyla mücadeleyi geliştirmeliyiz. Ve sendika ağalarına karşı mücadele etmeliyiz. Bu, her sınıf bilinçli işçinin görevidir.

İşçilerin bugün en geniş tabanlı kitle örgütleri olan sendikalar, sendika bürokrasisinin egemenliği altında olduğu, yığınların hareketinin kaderini bu türden düzenin çanak yalayıcıları ellerinde tuttukları sürece, ne işçilerin yaşam şartlarında önemli bir iyileşme elde etmek, ne de bunca yoksulluğun, haksızlığın, baskıların nedenlerine, köklerine karşı kararlı bir savaşımı geliştirmek mümkündür.

Sermayeye karşı savaşım, sendika bürokrasisine karşı savaşımla sımsıkı birleştirilmediği zaman yenilgiye mahkumdur. Bu nedenle, **"KAHROLSUN SENDİKA AĞALARI!", "SINIF BİLİNÇLİ İŞÇİLER, SAVAŞIMIN ÖNDERLİĞİNİ FETHEDİN!"** sloganları yığınların öz talepleri olmalıdır ve bu uğurda mücadele etmeliyiz.

Sömürücülerin uyguladıkları tek baskı, sınıfsal baskı değil, onlar bunun yanısıra işçi sınıfının geniş kesimleri üzerinde cinsel ve ulusal baskıyı da en yaygın bir biçimde uyguluyorlar. Kadın işçiler, sırf kadın oldukları için daha az ücret alıyorlar, toplumda horlanıyorlar; binlerce kadın aşırı yoksulluk nedeniyle fuhuşa, vücudunu satmaya zorlanıyor, "evinin efendisi" erkeğin egemenliğine boyun eğen kadınlar, baba, abi, koca dayağı altında acı çekiyor. Erkek işçiler, kadın işçi ve emekçilerin üzerindeki barbar erkek şovenizmi sürdüğü, kadın işçiler erkek işçilerle eşit haklara sahip olmadıkları sürece, sermayenin sınıf kardeşlerine karşı kullandığı piyonlar olarak kalacaklar, hiçbir zaman özgürlüğü tadamayacaklardır. Bu nedenle, **"KAHROLSUN ÜCRET KÖLELİĞİ!", "EŞİT İŞE EŞİT ÜCRET!", "KADIN ÜCRETLERİ DERHAL ARTIRILMALIDIR!"** şiarlarını tüm sınıfın sahip çıktığı talepler haline getirmeliyiz.

Tüm milliyetlerden kadın ve erkek işçiler!

Kuzey Kürdistan-Türkiye'de yürütülen bu kirli savaşın faturasının, yine işçi ve emekçilere yüklendiği bir ortamda, bu 1 Mayıs'a giriyoruz. İşte bu nedenle; **"BU SAVAŞIN YÜKÜNÜ KENDİNİZ ÖDEYİN!", "ACI DEDİĞİNİZ ZEHİRİ KENDİNİZ İÇİN!"** şiarlarını yükseltmeliyiz.

Hangi ulustan, hangi din ya da mezhepten olursa olsun tüm emekçilerin özgürlük mücadelesinin karşısına faşist Türk devleti dikilmektedir. Bu engel aşılmalıdır. Aşılacaktır. Örgütlü mücadele sonucu!

Eğer işçi sınıfının ve diğer emekçilerin mücadeleleri bir tek devrim cephesinde birleştirilirse, eğer çeşitli milliyetlerden işçiler arasında enternasyonalist bir dayanışma örgütlenirse, eğer ortak savaşım faşist devleti yıkma ve yerine gerçekten demokratik bir **HALK İKTİDARI** kurma açık hedefine sahipse ve eğer ortak savaşımın yol göstericisi, yöneticisi olarak deneyim sahibi, kararlı bir **BOLŞEVİK PARTİ** sınıfın kopmaz bir parçası haline gelmişse... İşte o zaman devrim zafere ulaşacaktır. Onun için; haydi Bolşevik saflara katılmaya! Ona omuz vermeye!

Bu hedeflere mücadele içinde mutlaka ulaşılacaktır, çünkü devrim alternatifinin dışında işçi sınıfının seçebileceği başka bir yol yoktur.

Kadın ve erkek işçiler, devrimciler!

Bugün taleplerimiz, **"Çalışabilir durumda olan herkese iş!"** talebi, **iş sağlanamayan herkese işsizlik sigortası,** talebi olmalıdır.

Asgari iş günü olarak 7 saatlik yasal çalışma zamanı, sermayenin iş gücünü fiziki olarak daha fazla yıpratmasını sınırlamak için 5 günlük iş haftası ve hafta sonunun yasal dinlenme zamanı olarak kabul edilmesi diğer taleplerimizden biri olmalı.

Onun için diyoruz ki; işletmelerde varolan sarı sendikalara karşı örgütlen, onlara karşı muhalefet yarat, yarat ki; kızıl sendikaların temelini at, onun için sendika ağalarına karşı kendi sınıf sendikalarını yarat. Tüm sınıf kardeşlerinle, din, ırk, mezhep gözetmeksizin sermayeye karşı, bir cephede birleş. Birleş ki; bu sömürü sistemine karşı mücadelen hedefine ulaşsın.

Ve diyoruz ki; görev, bu yoksulluk ve sefaletten çıkmak, sömürü ve baskı düzeni ile birlikte faşist düzeni yerle bir etmek için işçi sınıfına yol gösterecek, ona önderlik edecek **BOLŞEVİK PARTİ**'yi yaratmaktır.

Faşist Türk devletini Demokratik Halk Devrimi ile yıkıp, İşçilerin-Köylülerin Devrimci-Demokratik Diktatörlüğünü kuracak, durmaksızın oradan sömürünün kökünü kazıyacak olan Sosyalizme yürüyecek, herkesten yeteneği kadar, herkese ihtiyacına göre ilkesini bayrağına yazacak olan, komünist toplumu kurma mücadelesinde şaşmadan yürüyecek tek güç **BOLŞEVİK PARTİ** önderliğinde birleşmiş işçi sınıfıdır. Onun içindir ki; haydi hep beraber **BOLŞEVİZMİN BAYRAĞINI YÜKSEKLERE KALDIRALIM!**

–Kahrolsun ücret köleliği!
–Eşit işe eşit ücret!
–Bu savaşın yükünü kendiniz ödeyin!
–Acı dediğiniz zehiri kendiniz için!
–Kahrolsun faşist Türk devleti!
–Kahrolsun sendika ağaları!
–Ya barbarlık, ya Sosyalizm!
–Bolşevizm yenecektir!

1.4.1996

BOLŞEVİK PARTİ ...

İş Sağlanamayan
Herkese
İşsizlik Sigortası!
BOLŞEVİK PARTİ
MARMARA BÖLGESİ

Yaşasın Devrimci 1 Mayıs!
1 Mayıs'ta Öfkeni Burjuvaziye Karşı Alanlara Taşı!
Haydi Hep beraber!
BOLŞEVİK PARTİ
MARMARA BÖLGESİ

Kahrolsun Sarı Sendika Ağaları!
BOLŞEVİK PARTİ
MARMARA BÖLGESİ

Yaşasın Uluslarası Birlik, Mücadele ve Dayanışma Günü 1 Mayıs! Haydi 1 Mayıs'ı Kutlamaya Alanlara!
BOLŞEVİK PARTİ
MARMARA BÖLGESİ

Kadın Ücretleri
Derhal Artırılsın!
BOLŞEVİK PARTİ
MARMARA BÖLGESİ

İşçi ve Emekçi Kadınlar! Haydi Devrimci 1 Mayıs'ı Kutlamaya Alanlara!

Yaşasın Uluslararası İşçi Sınıfının Birlik, Mücadele ve Dayanışma Günü olan 1 Mayıs! Haydi 1 Mayıs'ı Kutlamaya Alanlara!

Tüm ulus ve milliyetlerden işçi ve emekçi kadınlar! Ev kadınları! Size sesleniyoruz! Biz Kuzey Kürdistan-Türkiye'li Bolşevik kadınlar olarak; Uluslararası işçi sınıfının birlik, Mücadele ve dayanışma günü olan 1 Mayıs'a girerken! Tüm emekçi kadınları 1 Mayıs'ı kutlamaya alanlara çağırıyoruz...

1996 yılında 1 Mayıs'a girerken; işçi ve emekçi kadınların durumunda değişen birşey yok. Değişen sadece, daha fazla baskı, daha fazla sömürü, daha fazla açlık, daha fazla zam ve zulüm, olmuştur. İşte bu nedenle; öfkenizi hakim sınıflara karşı haykırmanın günüdür, 1 Mayıs! Haydi hep beraber alanlara!

İşte Kuzey Kürdistan-Türkiye'de, PKK'nın tektaraflı ateş kesmesine rağmen, savaş tüm iğrençliğiyle devam etmektedir. Yakılan-yıkılan köyler, göçe zorlanan insanlar, faili meçhul (!) cinayetler, ev baskınları, sokak infazları, gözaltında kaybolanlar, işkence görenler, bütün bunlara muhalefet ettiği için kapatılan, sosyalist dergi ve gazeteler ve bütün bunlardan ağır şekilde nasibini alan yine işçi ve emekçi kadınlar olmuştur...

Çeşitli milliyetlerden işçi ve emekçi kadınlar, devrimciler! Tüm dünyada olduğu gibi, bu gerici savaşlarda, en çok etkilenenler işçi ve emekçi kadınlardır. Savaşta tecavüze uğrayan kadınlardır, çıplak cesetleri sergilenen gerila kadınlardır, tutuklamalarda çıplak aranan-tecavüz edilen kadınlar olmuştur...

İşte; bütün bunların sorumlusu, Emperyalizmin uzantısı faşist Türk devletidir! Onun için diyoruz ki; emperyalizm; barbarlıktır, faşizmdir, ırkçılıktır, gericiliktir, haksız savaşlardır!

İşçi ve emekçi kadınlar, yoldaşlar, devrimciler! Emperyalizm senin için, herşeyden önce erkek egemenliği demektir! Hayatın her alanında erkeklerin kadınlar üzerindeki baskısının garantisi demektir! Kadınlar için baba, kardeş, koca dayağı demektir! Aile içinde kadınlara yönelen cinsel baskı ve tecavüz demektir! Sokakta cinsel taciz demektir! Onun için; öfkeni 1 Mayıs'ta alanlara taşı!

Fabrikada erkeklerle aynı işi yaptığın halde daha az ücret almandır. Kriz dönemlerinde kadınların en önce işten atılarak eve geri gönderilmesidir. Evin tüm işinin ve çocuk bakımının senin üzerinde olmasıdır. En sağlıksız işlerde en düşük ücretle senin çalıştırılman demektir!

Kürt kadınları ve diğer ezilen milliyetlerin kadınları için cinsel, sınıfsal, ulusal baskı, yani üçlü baskıdır. Tüm sömürü düzenlerinde olduğu gibi, emperyalizminde seni, bir de din afyonu ile köleleştirmektedir!

İşçi ve Emekçi Kadınlar! Ev kadınları! Bu senin için kader değildir!

Daha ne kadar susacaksın? Bütün bunları erkek sınıf kardeşlerin ile beraber değiştirip sömürüsüz bir dünya yaratmak senin ellerindedir! Onun için diyoruz ki; zincirlerinizden başka kaybedeceğiniz birşey yok, ama, kazanacağınız koskoca bir dünya var! Haydi o öfkeni alanlara taşı!

Çeşitli milliyetlerden işçi ve emekçi kadın! Kurtuluş; özel mülkiyetin olmadığı, sömürünün olmadığı, erkek egemenliğinin olmadığı, ev işleri ve çocuk bakımının toplumsallaştırıldığı, eşit işe eşit ücretin olduğu, tüm insanlar gibi senin de insanca yaşaman demek olan Sosyalizm'dedir!

İşçi ve emekçiler, devrimciler, yoldaşlar! Sınıf sendikaları yaratma mücadelesine! Sömürücü sınıfların sağ kolu sendika ağalarının işletmelerde hakimiyetlerinin sürdürülmesi siyaseti ile değil, işçiler için

Yurtdışında 1 Mayıs 1996

AVUSTURYA-VORARLBERG

1 Mayıs 1996 eylemi hakkında!

Bu yıl bölgemizde Partizan, ATİGF, Bolşevik Partizan ve Partizan Sesi taraftarları eylemde birlik, ajitasyon ve propagandada serbestlik temelinde anlaşarak birlikte devrimci 1 Mayıs eylemini gerçekleştirdik. Eylembirliği için yapılan son toplantıya

en fazla güvenceyi sağlamak ve sendika ağalarının ve sarı sendikaların yerine devrimci sendika organlarının ve sınıf bilinçli sendikacıların güçlendirilmesi amacıyla mücadeleyi geliştirmeliyiz. Ve sendika ağalarına karşı mücadele etmeliyiz. Bu her sınıf bilinçli işçinin görevidir. Bu sarı sendika ağalarına karşı tepkimizi 1 Mayıs meydanlarına taşımalıyız.

İşte bunun için; eşit işe eşit ücret, kadın ücretleri derhal artırılsın! Her kadına iş; 7 saatlik iş günü! 5 günlük iş haftası!

Tüm milliyetlerden ev köleliğini tarihin çöplüğüne atmak için size sesleniyoruz! Ev kadını! Biz Kuzey Kürdistan-Türkiye'li Bolşevik kadınlar olarak; ücretli yada ücretsiz, esasen " ev köleliğine" karşıyız. İster erkek egemen sistemin etkisiyle ev kadınlığını kendileri de benimsemiş olsun, isterse işsizlik, çocuk bakımı vb. gibi nedenlerle ev kadınlığını seçmek zorunda bırakılmış olsun, ev kadınlığı ömür boyu mutfak ve çocuk odasına mahküm olan kadınların körelmesi, başka yeteneklerinin geliştirilmemesi anlamına gelmektedir. Onun için diyoruz ki; örgütlen örgütlü mücadeleni karşı devrim cehpesine yönelt! Bu öfkenide 1 Mayıs'ta alanlara taşı! Hakim sınıfların korkulu rüyası ol !

Sosyalizmi kurmak, komünizme varmak senin ellerindedir. Bunun da yolu örgütlü mücadeleden geçmektedir..

Sosyalizmin yolunu açacak olan, demokatik-devrimi gerçekleştirecek tek güç, BOLŞEVİK PARTİ'dir! Seni de kurtuluşa götürecek olan tek örgütlü güç BOLŞEVİK PARTİ'dir!

Onun için diyoruz ki; işçi ve emekçi kadınlar, kurtuluş; işçilerin, köylülerin demokratik halk devriminde! Sosyalizmde!

Tüm ezilen ulus ve milliyetlerden işçi ve emekçi kadınlar, hepinizi BOLŞEVİK PARTİ'de örgütlenmeye, BOLŞEVİK PARTİ'ye güç vermeye çağırıyoruz...

Bolşevik Partimizin, Emperyalizme, revizyonizme, oportunizme ve her türlü gericiliğe karşı, mücadele dolu 15. yılında yeni 1 Mayıs'a giriyoruz. Bu 1 Mayıs'ta tüm kadın ve erkek yoldaşları, daha mücadeleci, daha militan, Bolşevizme yaraşacak biçimde, Bolşevizmin bayrağını alanlara taşımaya çağırıyoruz..

* **Haydi 1 Mayıs'ta mücadeleni alanlara taşı!**
* **Yaşasın Devrimci 1 Mayıs!**
* **Ya Barbarlık, Ya Sosyalizm!**
* **Kahrolsun Emperyalizm!**
* **Kahrolsun Sarı Sendika Ağaları!**
* **Kahrolsun Faşist Türk Devleti!**
* **Yaşasın Bolşevik Parimizin 15. Yıl dönümü!**
* **Yaşasın Bolşevik Partimiz!**
* **Bolşevizm Yenecektir**

BOLŞEVİK PARTİ

●●●●

Kadın Komisyonu

Nisan 1996

NE ÖZELLEŞTİRME, NE DEVLET KAPİTALİZMİ! KAHROLSUN ÜCRETLİ KÖLELİK DÜZENİ!
BOLŞEVİK PARTİ

İŞÇİLERİN BİRLİĞİ SERMAYEYİ YENECEK! GELİYOR, GELECEK; BOLŞEVİZM YENECEK!
BOLŞEVİK PARTİ

PATRONLAR VE SENDİKA AĞALARI VE ONLARIN DEVLETİ VE DE EMPERYALİZM İŞÇİYE-EMEKÇİYE DÜŞMANDIR! 1 MAYIS; BUNLARA KARŞI BİRLİK-DAYANIŞMA VE MÜCADELE GÜNÜNDÜR!
BOLŞEVİK PARTİ

SENDİKA AĞALARI 1 MAYIS'A SAHİP ÇIKAMAZ! YAŞASIN ULUSLARARASI PROLETARYANIN DEVRİMCİ 1 MAYIS'I!
BOLŞEVİK PARTİ

BU 1 MAYIS'TA DA: YAŞASIN SINIF SENDİKACILIĞI! YAŞASIN GREV VE MÜCADELE KOMİTELERİ! YAŞASIN DEVRİMCİ - KIZIL SENDİKALCILIK! YAŞASIN DEVRİM VE SOSYALİZM! ŞİARLARINI YÜKSELT!
BOLŞEVİK PARTİ

YAŞASIN DEVRİMCİ 1 MAYIS! BIJÎ ŞOREŞGERA 1 GULANÊ!
BOLŞEVİK PARTİ

Eşit İşe Eşit Ücret!
BOLŞEVİK PARTİ
MARMARA BÖLGESİ

İŞÇİLERİN BİRLİĞİ SERMAYEYİ YENECEK! GELİYOR, GELECEK; BOLŞEVİZM YENECEK!
BOLŞEVİK PARTİ

Kadın Ücretleri Derhal Artırılsın!
BOLŞEVİK PARTİ

katılan ERNK taraftarları saatlerce tartıştıktan sonra, bizim merkezi kararımız var, sizlerle eylembirliği yapmıyoruz, bu eylemi destekleyeceğiz tavrı takındılar.

Eylembirliği toplantılarına geç başlamamız, bazı örgütlerin düzenli gelmemesi, ortak çağrının bir hafta önce çıkması eksiklikti. Çağrıyı sadece biz Almanca olarak da dağıttık. Merkezi bildirilerimizi dağıttık. 1 Mayıs'dan bir gün önce Almanca bildirilerimizi açıktan kitlelere ulaştırdık.

İki pankart taşıdık. Almanca, Kürtçe ve Türkçe "Yaşasın devrimci 1 Mayıs!" yazılı pankart ve BP yazılı ortasında orak-çekiç olan pankartı taşıdık. Kırmızı bez üzerine orak çekiç ve bunun ortasına İbrahim Kaypakkaya'nın resmi olan bir bayrak yaptık. Bu bayrak yürüyüş boyunca dalgalandı. Partizan'dan gençler de taşımak istediler, belli bir süre verdik.

Katılım 400 kişi civarındaydı. Bu sayıya ERNK'ciler de dahil. Bizim pankartların arkasında 10 Avusturyalı dahil 50-60 kişi vardı. Bizim blokda sloganlar canlı atıldı. Eyleme çağırdığımız kişilerden 10-15 kişi geleceğiz demelerine rağmen gelmediler. Bu kişilerle bunun nedenleri üzerine konuşulacak.

Eyleme destekleyici örgüt olarak

katılan ERNK'nın eylem içerisindeki tavrı olumluydu. Yalnız bunlar eylem öncesi bir çağrı çıkararak eylemi kendilerinin düzenlediklerini söylediler, bu yanlış bir tavırdır.

Eylem sonrası dernekte yukarıdaki eyleme katılan örgütlerle değerlendirme toplantısı yapıldı.

Yaşasın devrimci 1 Mayıs!

Bolşevizm yenecektir!

4.5.1996

Vorarlberg Bolşevik Partizan taraftarları ▲

ALMANYA-NÜRNBERG

1 Mayıs 1996 üzerine notlar...

Bu yıl 1 Mayıs hazırlıkarına erken başlandı. **"Örgütlü Otonomi"** adlı bir grup eylem birliği çağrısı yaptı. Bu grup aynı zamanda bir bildiri taslağını yazarak bize göndermişti. Yürüyüş şiarı "REBELLION IST GERECHTFERTİGT!" ("Ayaklanma haklıdır!") olarak tespit edilmişti. Bu sloganı daha çok MLPD kullanıyordu. Bu sloganın kullanılmasını biz yanlış görmedik.

Eylem birliğinin ilk toplantısında bildiri taslağı hakkındaki düşüncelerimizi söyledik. Bildiri taslağında alternatifin ne olduğu belli değildi. Biz alternatifin Sosyalizm olduğunun yazılması gerektiğini belirttik. Bu önerilerimiz esas olarak kabul edildi. Ayrıca yürüyüş rotasının da değiştirilmesi gerektiğini önerdik. Çünkü her yıl, yürüyüş işçi semti olarak bilinen bölgede başlayıp, aynı bölgede sona eriyordu. Bu önerimizi de kabul ettiler. Kuşkusuz ortak yapılan eylemler, belli uzlaşmaları da içermektedir. Getirdiğimiz öneriler istediğimiz biçimde olmasa da bildiriye yazıldı. Bunun sonucu olarak, bizler bildiriye imza atabileceğimizi söyledik.

Bildirinin imzalanması için bir tarih tespit edildi. Bu toplantıya adımıza bir yoldaş katıldı. Yoldaşın verdiği bilgiye göre, bu toplantıda PDS, Küba-Sol, SDAJ ve DKP-Fürth gibi örgütlerin ismi yoktur. Daha sonra görüştüğümüz "Örgütlü Otonomi"nin temsilcisi de o toplantıda bu örgütlerin imza attığının söylendiğini belirtmektedir. Herhalükarda bir yanlış anlama sözkonusudur. Yanlış anlamada dilin bir payı vardır. Bu hatadan ders çıkarmamız, gelecekte daha dikkatli olmamız gerekmektedir.

Çıkarılan ortak bildirinin kapağı afiş olarak büyütüldü. Eylem öncesinde geniş bildiri dağıtımı yapıldı. Payımıza düşen afişler yapıştırıldı. 1 Mayıs'da NPD'nin gençlik örgütünün yürüyüş izni almak için başvurduğu haberi alındı. Bu yürüyüş daha sonra yasaklandı.

1 Mayıs sabahı Regensburg ve Nürnberg'te DGB'nin yaptığı yürüyüşün başlangıç yerinde bildiri dağıtımı yapıldı. Ayrıca yayın satışı ve ***"Herşeye Rağmen"*** gazetesi satıldı.

"Devrimci 1 Mayıs" yürüyüşümüz saat 12.00'de başladı. Polis resmen terör estiriyordu. Kameralar, fotoğraf makinaları harıl harıl çalışıyordu. Daha yürüyüşün başlangıcında polisin provokasyonları da başladı. Polis yanda taşınan pankartlara izin vermedi. Bu esnada polisle kısa bir sürtüşme yaşandı. Sınır koruma muhafızları yürüyüşçülerle yanyana yürüyordu. Daha ilk başlarda polisin çokluğu ve psikolojik baskıları göze çarpıyordu.

Biz kendi bloğumuzu oluşturarak yürüyüş kortejinde yerimizi aldık. Kendi bloğumuzda 85 kişi yürüyordu. Biz yürüyüşte beş kızıl bayrak ve dört pankart taşıdık. En önde kızıl bayraklar, arkasında üç dilde (Almanca, Kürtçe ve Türkçe) "Yaşasın devrimci 1 Mayıs!" yazılı, Bolşevik Partizan ve Roja Bolşevik imzalı pankart yer aldı.

FRANSA

FRANSIZ EMPERYALİZMİNE, IRKÇILIĞA, BASKIYA, SÖMÜRÜYE, ERKEK EGEMENLİĞİNE VE HER TÜRLÜ GERİCİLİĞE KARŞI; REFORMİST, REVİZYONİST SENDİKALARIN BÜROKRASİSİNE KARŞI;

DEVRİM BAYRAĞINI DAHA YÜKSEKLERE KALDIRALIM!

1 MAYIS'IN DEVRİMCİ GELENEĞİNİ YAŞATALIM!

YA BARBARLIK- YA SOSYALİZM!

İşçiler, Emekçiler,

1 Mayıs bütün ülkelerin işçilerinin, ezilen halklarının emperyalizme ve her türlü gericiliğe karşı; proleter dünya devrimi için; birliğinin, mücadelesinin ve dayanışmasının simgesidir.

1 Mayıs 1996'a girerken dünya emperyalist sisteminin bir parçası olan fransız emperyalizmi bütün alanlarda barbarlığını daha da arttırarak sürdürüyor. Bir taraftan sömürüyü, baskıyı, işsizliği, açlığı, sefaleti ve köleleştirmeyi her geçen gün daha da arttırırken; diğer taraftan daha önce yoğun mücadeleler sonucu kazanılmış olan tüm haklara, özgürlüklere de saldırmayı ihmal etmiyor.
Kuşkusuz bu saldırılardan en büyük pay işçi ve emekçi kadınlara düşmektedir. Baskı ve sömürüyü en fazla hisseden, işsizliğe en erken itilen, açlık ve sefalete mahkum edilen, fuhuşa itilen, köleleştirilen öncelikle işçi ve emekçi kadınlardır.

Fransız emperyalizmi içinde bulunduğu devrevi ekonomik krizin yükünü işçi ve emekçi yığınların sırtına yüklemektedir. İşçilerin, memurların ücretleri dondurulurken, çeşitli ihtiyaç maddelerinin fiatları sürekli yükselmekte ve alım gücü günden güne düşmektedir. Böylece yaşam şartları daha da zorlaşmaktadır.

Hakim sınıf sözcülerinin bütün vaadlerine ve palavralarına rağmen işsizlik sürekli artmakta, her gün yüzlerce işçi sokağa atılmakta, işsizler ordusuna katılmaktadır.
Fransız hakim sınıflarının tüm partileri ve sözcüleri işsizliğin kaynağı olarak "yabancı"ları göstermektedirler. Bunun sonucu olarak "yabancı"larla ilgili kanunlar daha da sertleştirilmekte, "yabancı"lara karşı saldırılar yoğunlaşmakta, ırkçılık ve şovenizm gelişmektedir.
Son dönemlerde Afrikalılara karşı uygulamalarda görüldüğü gibi yüzlerce emekçi (oturma ve çalışma izni olarlar da dahil) uçaklarla memleketlerine gönderilmektedir.
Aynı zamanda "terörizme" karşı mücadele adı altında olağanüstü hal uygulanmakta; sokaklarda, yollarda, garlarda, metrolarda kısacası insanların toplu olarak bulundukları yerlerde insanlara, özellikle de siyah kafalı ve derili insanlara polis ve asker tarafından kimlik kontrolü adı altında baskı yapılmaktadır. Kısacası heryerde siyah kafalı ve derili insan avı sürdürülmektedir.

İşçiler, Emekçiler,

Fransız emperyalist devleti, bir taraftan daha önce yoğun mücadeleler içinde kazanılmış sosyal sigorta haklarına, emeklilik vb. tüm sosyal haklarına saldırırken; diğer taraftan hummalı bir şekilde silahlanmakta, savaş hazırlığı yapmakta, milyarlarca frank parayı nükleer atom denemeleri için harcamakta, insanlığın ve bütün canlıların yaşam temeli olan doğayı ve denizleri yakıp yıkmakta, zehirlemektedir. Doğal dengeleri alt-üst etmektedir.
Aynı zamanda bu emperyalist barbar devlet, bölgesel savaşları kışkırtarak veya bizzat müdahale ederek binlerce işçinin, emekçinin katledilmesine sebep olmakta veya katletmektedir. Eski Yugoslavya, Somali, Ruanda vb. bunun açık örnekleridir.

Öğrenciler,

Bu emperyalist devlet sizin eğitim hakkınızı gaspetmeye çalışmaktadır. Çıkarmaya çalıştığı yeni kanunlarla eğitimi sadece paralı, belirli bir zümrenin yapabileceği duruma getirmeye çalışmaktadır.
Okullarda öğrencilerin ihtiyacı olan yetersiz dershanelere ek dershane için, eksik öğretmen ve profesörler için devlet bütçesinden sübvansiyon vermeyen veya çok az veren bu emperyalist devlet, nükleer atom denemeleri ve silahlanma için milyarlarca parayı harcamaktadır.

İşçiler, Emekçiler,

Bütün bunlardan ve Kasım 1995 grevlerinde ve eylemlerinde görüldüğü gibi kendisine komünistim, sosyalistim, işçilerin ve emekçilerin çıkarlarını savunuyorum diyen F"K"P, "SP" vb. karşı-devrimci partiler işçilerin, emekçilerin çıkarlarını değil, emperyalist burjuvazinin çıkarlarını savunmaktadırlar.
Yine işçi sınıfının çıkarlarını savunuyor gözüken, işsizliğe ve sömürüye, baskıya vb. karşı çıktığını söyleyen CGT, CFDT, FO vb. reformist, revizyonist sendikaların yöneticileri de gerçekten işçilerin, emekçilerin haklarını, çıkarlarını değil, emperyalist devletin çıkarlarını savunmaktadırlar.

İşsizliğe, baskıya, sömürüye vb. vb. karşı çıkmak demek; fransız emperyalist devletine karşı çıkmak ve ona karşı mücadele etmek demektir.
Onlar ise fransız emperyalist devletine karşı çıkmamakta ve mücadele etmemektedirler.
Onun için biz **BOLŞEVİKLER**, reformist ve revizyonist sendikaların işçi aristokratlarına ve bürokratlarına karşı grev ve mücadele komitelerinin kurulması, giderek emperyalist devleti hedefleyen güçlü devrimci sendikaların yaratılması görev olarak konulmalıdır diyoruz.

İşçiler, Emekçiler,

Bu emperyalist barbar devlet sizin devletiniz değil, bir avuç azınlığın, burjuvazinin devletidir!
Bu emperyalist devlet var oldukça işsizlik, açlık, sefalet, baskı, sömürü, kadınlar üzerinde erkek egemenliği, emperyalist savaş ve savaş tehlikesi, doğanın talanı vb. vb. de var olacaktır.
Kurtuluş fransız emperyalist devletinde değildir!

Kurtuluş bu emperyalist devleti işçi sınıfı önderliğinde **SOSYALİST DEVRİMLE** yıkmakla olacaktır!
Onun için görev; **SOSYALİST DEVRİMDE** işçi sınıfına yol gösterecek olan **BOLŞEVİK BİR PARTİNİN** yaratılması görevidir.
Kurtuluş **SOSYALİZMDE, KOMÜNİZMDEDİR!**

* **KAHROLSUN EMPERYALİZM VE HER TÜRLÜ GERİCİLİK!**
* **KAHROLSUN FRANSIZ EMPERYALİZMİ !**
* **YAŞASIN DEVRİMCİ 1 MAYIS!**
* **YAŞASIN PROLETARYA ENTERNASYONALİZMİ !**
* **YAŞASIN MARKSİZM- LENİNİZM!**
* **YA BARBARLIK - YA SOSYALİZM!**
* **BOLŞEVİZM YENECEKTİR!**

BOLŞEVİK PARTİZAN
Fransa taraftarları

Diğer taşıdığımız üç pankart şöyleydi: "Kampf dem Faschismus, Rassismus, Imperialismus und Patriarchat!" *(Faşizme, ırkçılığa, emperyalizme ve pederşahiliğe karşı savaş!)*

"Schluss mit dem Völkermord! Freiheit für Kurdistan!" *(Katliama son! Kürdistan'a özgürlük!)*

"Kampf gegen den Imperialismus, den Faschismus, das Patriarchat, die Reaktion, und das Kapital! Revolutionär und International!" *(Emperyalizme, faşizme, pederşahiliğe, gericiliğe ve sermayeye karşı savaş, devrimci ve enternasyonal yürütülmek zorundadır!)*

Yürüyüş boyunca bildiri dağıtımı yapıldı. Merkezi bildiri de sorumlunun yazılı olmaması sorun yarattı. Polis telsizinden bildiri dağıtanların alınması çağrısı yapıldı. Polislerle yanyana yürüdüğümüz için, bu anonsu duyduk. Bundan sonra bildiri dağıtımını durdurduk. ***"Herşeye Rağmen"***'in bildirisinden 400 adet dağıtıldı.

Yürüyüşte "Örgütlü Otonomi", **"IRA"** (Meksikalı bir grup) ve biz birer konuşma yaptık. Ayrıca yürüyüş arabasından Türkçe 1 Mayıs marşı çalındı. Yürüyüşte bizim dışımızda **"Örgütlü Otonomi"**, **"Antifaschistische Aktion"** *ve* **"Motoradfahrer gegen Fremdenhass und Rassismus"** adlı gruplar pankart açmıştı. Bildiriye imza atan diğer gruplar pankart açmamıştı. Yürüyüşün sonuna doğru Enternasyonal Marşı çalındı ve yürüyüş sokak eğlencesinin yapıldığı alanda sona erdi.

Sokak eğlencesinin yapıldığı alanda 1 Mayıs pankartımızı astık. Yayın masası açtık. Eğlencesinin yapıldığı alanda genç arkadaşlarımız folklör gösterisi yaptılar. Genç arkadaşların BP pankartıyla gösteri yapmaları ilgiyle izlendi.

Sokak eğlencesinin yapıldığı alanı polis kontrol altına almıştı. Öyleki tuvaletin olduğu binanın kapısını bile polis tutmuştu. Eğlence alanında bir direğe PKK'nın bir bayrağı asılmıştı. Birkaç polis eğlencenin sorumlusuna gelerek, bayrağın indirilmesini, eğer indirilmezse topluca gelip indireceklerini belirttiler. Sorumlu *"bayrağı kimin astığını bilmediğini, kendilerinin indirmesinin sözkonusu olamayacağını, eğlence yerinde çocukların olduğunu, polisin müdahalesi durumunda olabileceklerden polisin sorumlu ola-*

cağını" söyledi. Daha sonra polisler bayrağı indirmeyi göze alamadılar. Fakat eğlencenin etrafındaki kuşatma hâlâ devam ediyordu.

Sonuç olarak, gücümüz gözönüne alındığında, yaptığımız eylemin başarıyla sonuçlandığını tespit ediyoruz. Gelenekselleşen devrimci bir Mayıs yürüyüşüne 800 kişi katılmıştı. Bu katılım geçen yılın iki katıydı. Coşkulu geçen eylemimizde katkısı olan tüm yoldaşlara teşekkür ediyoruz.

Mayıs 1996 ▲

ALMANYA-STUTTGART

1 Mayıs 1996'da işçi sınıfının güncel talepleri, devrim mücadelesiyle birleştirilerek Bolşeviklerin önderliğinde sokaklara taşındı!

1 Mayıs, uluslararası birlik, mücadele ve dayanışma geleneğine uygun bir şekilde 1996'da coşkuyla kutlandı.

1 Mayıs eylem birliği görüşmeleri dört ay öncesinden başlatıldı. Geniş katılımın olmasından dolayı bu zaman bile yetmedi. Toplantının başlangıç dönemlerinde Kuzey Kürdistan-Türkiyeli örgütlerden biz ve DİDF düzenli katıldık. Diğer kendine sınıfın öncüsüyüm diyen örgütler ise, en son gün toplantıya katılmayı seçtiler. Herhalde onların devrimci sorumlulukları bunu gerektiriyordu.

Uzun tartışmalar sonucu ortaya bir ortak afiş ve ortak bir yürüyüş konuşma metni üzerine anlaşma sağlanabildi. Son gün toplantıları ise, esas olarak teknik ve örgütsel sorunların tartışalacağı toplantılar olacaktı. Kuzey Kürdistan-Türkiyeli oportünistlerden; sırasıyla TKP/(ML), MLKP, TİKB, DHKP ve Kürdistanlılar vardı. Kürdistanlılar bir önceki toplantıya da katılmışlardı.

Dört örgüt ortak konuşma metnini okumadan, içeriğinden habersiz, yalnızca bazı yerlerinin düzeltilmesi tartışmalarına katıldılar ve içeriğini bilmedikleri konuşma metnine imza attılar. Bir daha oportünistliklerini tastiklemiş oldular. Genel tartışmalarda dakikalarca içi boş laf eden oportünistler, somut görev almaya gelince tek kelime etmeyerek ne kadar ortak eylem örgütleyicisi olmadıklarını gösterdiler.

Son gün toplantıya katılanlar, 1 Mayıs toplantılarının yürüdüğünden haberlerinin olmasına rağmen, kendi aralarında görüşmeler yapıyorlar ve her yıl 1 Mayıs'ın yapıldığı alan için de yürüyüş müsaadesi müracaatında bulunuyorlar. Kendi ülkelerinin devrimcilerinin (ki bu da tam değil) dışında başka örgütleri toplantılarına çağırmayarak ne kadar enternasyonal olmadıklarını bir kez daha gösterdiler.

Biz ve DİDF'in Türkçe konuşma metnine, Almanya'daki sınıf mücadelesine, burada yaşayan işçileri aktif katılmaya çağıralım önerisine her bir ağızdan, *"buna gerek yoktur, biz Türkiyeli örgütüz"* cevabını verdiler. Böylece, dolaysız emeklerini sömüren burjuvaziye kaşı mücadeleye çağrıyı dışlayarak milliyetçiliklerini daha da açığa vurdular. Zaten buna uygun olarak da pratikte propaganda yapmaktadırlar.

Gerek bildirilerinde, gerek pankartlarında, gerekse de sloganlarıyla Türkçe dilinde, Türkiye'ye ilişkin ve en fazla da örgütlerinin reklamlarını yapmaktadırlar. Kısacası kendi kendilerine propaganda yapmaktan başka da bir şey yapmamaktadırlar. Bu tavırlarını hemen hemen her eylemde tekrarlıyorlar. Dışarıdan yürüyüşü seyir edenlerse, neden insanların bir araya toplandıklarını anlamakta zorlanmaktadırlar.

Biz Bolşevikler, 1 Mayıs öncesi işletme önünde, insanların yoğun olduğu caddelerde ***"Trotz alledem"*** ("Herşeye Rağmen" adlı gazete kastediliyor.) bildirilerinden dağıttık. 1 Mayıs'ta merkezi bildiri, üçlü ortak bildiriden ve ***"Trotz alledem"***in 1 Mayıs bildirilerinden bol miktarda dağıttık. Slogan ve pankartlarımızla 1 Mayıs'ın

geleneğine uygun propaganda yürüttük.

1996 1 Mayıs'ında şiarımızı "Revolutionärer Klassenkampf! Statt Bündnis für Arbeit!" *(İş için birlik yerine, devrimci sınıf mücadelesi!)* olarak belirledik. Bu, şiar aynı zamanda ***Trotz alledem***'in çıkarken sayısının da şiarıydı. Bu şiar bizi diğer örgütlerden ayıran temel şiardı. İşçi sınıfına kapitalistlerle birlik olmamanın alternatifinin, devrimci temelde sınıf mücadelesinin gerekliliğini gösteren bir şiardı. Yürüyüşümüzün en önünde bu şiarın yazılı olduğu pankartı taşıdık. Sırasıyla "Auch für die Befreiung der Frau gilt - Sozialismus oder Barbarei!" *(Kadının kurtuluşu için de geçerli olan; ya barbarlık, ya Sosyalizm'dir!)*, "Gegen Imperialismus, Rassismus, Faschismus und Männerherrschaft - Bolschewistische Jugend" *(Emperyalizme, ırkçılığa, faşizme ve erkek egemenliğine karşı – Bolşevik Gençlik)*, "Roja Bolşewik", "Bolşevik Partizan" ve dört ayrı pankart da duvarlara astık ve bıraktık.

Yürüyüşün ortak anfisi kuruluncaya kadar bizim anfiden üç sayfa yazı Almanca ve iki sayfa yazı da Türkçe okuduk ve sık sık slogan attık. Yürüyüş güzargahında sürekli Almanca sloganlar attık ve insanların yoğun olduğu yerlerde ise konuşmalar yaptık. Yer yer de Türkçe marşlar söyledik. Yürüyüşümüz canlı ve mücadeleci bir tempoyla miting alanına vardı. Bizim dışımızda tüm örgütler DGB'nin her yıl yaptığı sokak eğlencesine gittiler. Kendi mitingimizi yaptıktan sonra, anfimizle birlikte DGB'yi rahatsız ettik. Sürekli attığımız slogan ise "Gegen DGB-Verrat – Revolutionäre Klassentat!" *(DGB'nin ihanetine karşı – devrimci sınıf eylemi!)* oldu.

Bu yıl, genel yürüyüşe katılımda bir artış vardı. Toplam 4000 civarında. Bizde katılım geçen yılki gücün üzerinde oldu. Bazı yakın şehirlere propaganda grupları gönderildi ve aynı zamanda bir şehirde de yürüşüye blok olarak katıldık. Yürüyüşten sonra da bir kitle derneğinde toplantıya katıldık.

...

Bolşevik selamlar.

4.5.1996

1 Mayıs komitesi a. ▲

ALMANYA-WUPPERTAL

1 Mayıs 1996, Wuppertal'de devrimci bir coşkuyla kutlandı!

Bu sene, işçi sınıfının uluslararası birlik, mücadele ve dayanışma günü olan 1 Mayıs, Wuppertal'de şanına uygun bir şekilde militanca kutlandı. Burjuvazinin, sarı sendika ağalarının tüm çabalarına ve Alman polisinin saldırı ve gözdağına rağmen militanca oldu.

1 Mayıs'ın devrimci özüne uygun bir tarzda kutlanması için, bölgemizde alternatif devrimci 1 Mayıs'ın nerelerde olacağını araştırdık. Böyle bir eylemin Wuppertal'de yapılacağının haberini alınca, örgütleyicileriyle ilişkiye geçip ortak bir platform çerçevesinde yapmak için girişimlerde bulunduk. Fakat tüm girişimlerimiz sonuçsuz kaldı. Verilen tüm ilişki yerlerinde hiç kimseler yoktu.

Bunun üzerine bizler platforma müdahale edemediğimizden yürüyüşe kendi propaganda ve ajitasyon malzemelerimizle katıldık. Yürüyüşte "ES LEBE DER REVOLUTIOÄRE 1. MAI!", "YAŞASIN DEVRİMCİ 1 MAYIS!" ve "REVOLUTIONÄRE KLASSENKAMPF – STAAT "BÜNDNİS FÜR ARBEIT"! *(İş için birlik yerine, devrimci sınıf mücadele-*

si!) pankartlarını BOLŞEVİK PARTİZAN-ROJA BOLŞEVİK imzalarıyla taşıdık. Bu seneki propaganda malzemelerimiz hem çok çeşitliydi, hem de boldu. Beklentimizden fazla dağıtım ve ilgi oldu.

Yürüyüş yerine vardığımızda yürüyüş komitesinden birisiyle konuştuk. Bizlere karşı tavrı çok iyiydi. Yürüyüş iznini "otonomca" aldılarını, yürüyüşün yasak olduğunu vb. söyledi. Yürüyüşçülerin iki misli polis vardı. Polis yürüyüşü bir-iki yerde bölmek istedi fakat polisi de otonomlar bölünce, polisin planı suya düştü, 2500-3000 civarında katılım vardı.

Bizler hem yürüyüşün başladığı alanda, hem de yürüyüşün bittiği alanda büyük bir stand açtık. Yürüyüş kortejimizin başında gençler kızıl bayraklarla yürüdüler.

Mayıs 1996
Yürüyüşe katılan
bir Bolşevik Partizan taraftarı. ▲

ALMANYA-BERLİN

Berlin'de 1 Mayıs

1 Mayıs'ta Berlin'de saat 13.00'te eşzamanlı olarak iki ayrı devrimci 1 Mayıs yürüyüşü yapıldı. Otonomların düzenlediği Rosa-Luxemburg-Platz'daki yürüyüşe 15 bin kişi, bizim de katıldığımız Oranien-Platz'daki yürüyüşe 3 bin kişi katıldı.

Rosa-Luxemburg-Platz'da başlayan, Prenzlauerberg'deki yürüyüşe esasta sadece Almanlar katıldı, bu zaten önceden de belliydi, zira başta Kuzey Kürdistan-Türkiyeli gruplar olmak üzere tüm Alman olmayan gruplar "ML ve Stalinist" oldukları gerekçesiyle baştan dıştalanmıştı. Oranien-Platz'daki yürüyüşe ise dışımızda Kuzey Kürdistan-Türkiyeli gruplardan sadece Maocular ve Dev-Sol'cular (Bedri Yağan kanadı) blok olarak katıldılar. Diğer örgütler DGB'nin düzenlediği yürüyüşlere katılmakla yetindiler.

1 Mayıs öncesinde bir defa yazılama yaptık ve bütün taraftarlarımızın katıldığı iki hazırlık toplantısı düzenledik, görevlendirmeler yaptık. 1 Mayıs sabahı saat 9.00'da DGB'nin düzenlediği iki yürüyüş koluna gidip yoğun ajitasyon propaganda yaptık (bildiri, dergi, gazete ve kuşlama). Daha sonra bütün arkadaşlar buluşarak yürüyüşlerin bittiği miting alanına (Alexanderplatz) gittik.

Burada "1 Mai 1996: Höchste Zeit für neue Zeiten! Statt Bündnis für Arbeit Klassenkampf für den Sozialismus! Bolşevik Partizan" *(1 Mayıs 1996: Yeni dönemler için son süre! İş için birlik yerine, devrimci sınıf mücadelesi!)* yazılı pankartımızı açtık, bütün miting alanına dağılarak bildiri dağıttık, kuşlama yaptık, dergi ve gazete sattık. Megafonla DGB'nin işbirlikçi siyasetini teşhir eden konuşmalar yaptık. Daha sonra pankartı tutan arkadaşların dışındaki tüm arkadaşlar birleşerek DGB şefi Schulte'nin ve diğerlerinin yaptıkları konuşmaları rahatsız etmeye gittik.

Bunun için önceden çok sayıda düdük ve bir korna almıştık. Kitlenin ön sıralarına giderek duyulur bir şekilde tüm konuşmaları düdük ve korna sesleriyle ve sloganlarla rahatsız ettik. Bu arada bazı işçilerin saldırgan tavırlarına maruz kaldık. Bunların bir bölümü bizi PKK'lı zannediyorlardı. Bizim dışımızda bazı Alman solcuları da ("Eleştirel Sendikacılar" ve bazı otonomculardan oluşan "Bündnis von Unten" *[Tabandan Birlik]*) konuşmaları ıslıklarla ve sloganlarla rahatsız ediyorlardı. Bunlar bizi sempatiyle karşıladılar, yer yer sloganları ortak attık.

Rahatsız etme eyleminden sonra Oranien-Platz'daki yürüyüş alanına gittik, burada da bildiri dağıttık, dergi, gazete (BP, Trotz Alledem, vb.) sattık, kuşlama yaptık ve pankart açtık.

Yürüyüşün en önünde karışık blok yürüdü, arkasından Maocu blok, onların arkasından Dev-Sol, arkasından da biz, bizim arkamızdan yaklaşık iki bin kişi yürüdü. Yürüyüş sırasında sloganlar attık ve yürüyüş arabalarından biri **Genç Bolşevik**, diğeri **Trotz Alleden** adına iki konuşma yapıldı.

Tüm faaliyetlere bütün arkadaşlar aktif ve disiplinli bir şekilde katıldılar.

Parti hücreleri ve kimi sorunlar...

●●●●●●●●●●●

Partimiz, yukardan aşağıya inşa edilmesine rağmen, atanan sekreterlerin hep bu görevi yapacakları diye bir kuralımız yoktur. Tersine, yukarda aktardığımız hükümde, her hücrenin sekreterini –çalışma belli bir istikrar kazandıktan sonra– kendi seçeceği söylenmektedir. Bu, atanan sekreterlerin hücredeki otoritelerinin, emanet edilmiş, verilmiş otoriteden, kazanılmış otoriteye dönüşüp dönüşmediğini görmek için de mutlaka uygulanması gereken bir ilkedir. Kural olarak üç tam üyeden oluşan ve kurulduktan sonra 6 ayı aşkın bir süre birlikte çalışmış tüm hücrelerde, sekreter seçimi yapılmalıdır.

●●●●●●●●●●●

Parti Tüzüğümüzün 3. maddesinde, *"Partinin temel örgütleri Parti hücreleridir"* tespiti vardır. *(Bkz. Bolşevik Partizan Özel Sayı: **"Biz Kimiz?"**, 1 Temmuz 1994, sayfa 29)*

Gerçekten de Parti, örgütsel açıdan somut konuşulduğunda, her biri kendi başına da iş yapan hücrelerin toplamıdır. Bilindiği gibi, *"Her Parti üyesinin Partinin bir örgütünde"*, (ki bu örgütün bir başka adıdır hücre,) *"faal olarak çalışma"* yükümlülüğü vardır. (Bkz. Tüzük, üyelikle ilgili I. madde).

Bu, Partinin örgütsel temelinin hücreler olduğu, Partinin tek başlarına birey olarak üye olan örgütsüz insanların bir bütünü değil, birey üyelerin içinde yer aldığı örgütlerin, hücrelerin bütünü olduğu anlamına gelir.

Hücre örgütlemek, Partiyi örgütlemek; hücre faaliyeti yürütmek, örgütlü Parti faaliyeti yürütmek demektir.

Kuşkusuz, henüz bir hücre kuracak durumda bulunmadığımız alanlarda, örneğin bir tek üye veya aday üyemizin olduğu bir alanda, Parti faaliyeti, sözkonusu yoldaşımız tarafından birey olarak yürütülecektir. Ve faaliyetin başarısının en önemli ölçütlerinden biri, kuşkusuz bu faaliyetler sonucu, Partiye yeni insanların kazanılarak, Parti örgütlerinin, hücrelerin yaratılması olacaktır. Çünkü, ancak hücre faaliyeti gerçek anlamda kolektif, gerçek anlamda örgütlü bir faaliyettir.

Hücre oluşturmak; çevremizde, içlerinde faaliyet yürüttüğümüz işçi ve emekçi insanların bir bölümünü doğrudan doğruya Partili hale getirmek, onları Partinin örgütlü faaliyetine doğrudan katmak anlamına gelir. Kuşkusuz insanları Partiye kazanmak, onları doğrudan Partinin bir örgütünde, bir Parti hücresinde örgütlemek bugünden yarına olmaz; insanları pratik faaliyet içinde ve doğal çevreleri içinde somut tavırlarında tanımayı, onlarla belirli bir devrimci ortak pratik faaliyet yürütmeyi gerektirir.

Kural olarak, bir sempatizan hücrede bir deneme, karşılıklı birbirini tanıma döneminin yaşanması gerekir. (Bazı kuraldışı durumlarda bir sempatizan örgütünde örgütlenmeden de, doğrudan Partiye alınma durumları olabilir. Örneğin, bir başka örgütte örgütlü olduğunu bildiğimiz, onu somut pratik faaliyetinden tanıdığımız bir insanın siyasi olarak kazanıldığı şartlarda vb.)

Bizim, Parti hücresi oluşturmada karşılaştığımız **iki yanlış** var:

Birincisi, sempatizan hücredeki örgütlü faaliyet döneminin mümkün olduğunca kısa tutulması ve örgütlü sempatizanların mümkün olan en kısa sürede doğrudan Partide örgütlenmesinin bizim açımızdan hedef olması gerektiğini yer yer gözardı ediyoruz. Sempatizanları Partiye çekmede oldukça çekingen ve yavaş davranıyoruz. Sempatizanları ürkütmemek adına, onlara her gün sistemli artan talepler getirmek yerine, onların gerici bağlarını koparma yönünde tavırlar takınma yerine, bazı hallerde gerici bağlarla uzlaşma yolunu tutuyoruz.

Sempatizanların bulundukları yerden memnun olmaları, ilerleme yönünde talep getirmemeleri vb. bizim fazla tepkimizi çekmiyor. Onları fazla zorlamıyoruz. Öyle ki, bizim çevremizde yer yer 15 yıldır sempatizan örgütlenmesi içinde yer alan ve hâlâ Partili olmayan insanlar olabiliyor!!! Tabii ki, bir Komünist Partisi'nin etrafında her zaman, ilerlemesi ancak bir noktaya kadar olan, daha fazla ilerlemeyen insanlar olacaktır. Parti büyüdükçe, etrafındaki böyle insanların sayısının artması da anlaşılır bir şeydir.

Ancak, esas olarak kadro örgütü durumunda olan bir örgüt açısından, eğer çevredeki fazla ilerlemeyen insanların sayısı çoksa, o zaman düşünülmek zorundadır. Bunda bir yanlışlık vardır. Bunda, kuşkusuz insanları

aşırı taleplerle ürkütmeme ve böylece kaybetmeme; ve Partinin seviyesini düşürmeme istek ve kaygıları önemli rol oynuyor. Fakat bu kaygılar da, bu konuda yer yer görülen aşırı çekingen tavırların hata olduğu gerçeğini ortadan kaldırmıyor.

İkincisi ise bunun tersi bir hata: İyi niyetle, henüz çok yeni tanıdığımız ve hiçbir örgütlü faaliyet içinde sınanmamış insanları yer yer ilk örgütlendiği yer olarak Parti içine alıyoruz. Bunda, kısa süre içinde Parti örgütünü güçlendirme isteğimiz, sözkonusu Partili olma isteğini açıklayan insanı kaybetmeme isteği vb. rol oynuyor.

Bu istekler doğru istekler, fakat seçilen yol yanlış. Partiye insan almada kuşkusuz cesur, atak, zorlayıcı olmalıyız. Ve fakat belli bir minimum seviyeyi de tutturmak zorundayız. Bu minimum seviye, kağıt üzerinde zaten bellidir: *"Parti programını ve tüzüğünü kabul etmek, Partinin herhangi bir örgütünde faal olarak çalışmak, üye aidatını düzenli ödemek." ("Biz Kimiz?", sayfa 27)*

Bu şartların nasıl yerine getirildiğini belirleyecek olan, her somut durumda yeni üye alan yoldaş ve kurumlardır. Parti tüzüğünü ve programının tanınıp, kabul edilme durumu ve pratik faaliyet durumunu değerlendirecek olanlar onlardır. Bu bağlamda, Partililer arasında uçurum olmamalıdır. Belirli bir minimum seviye tutturulmak zorundadır. Bu ikinci hata, bizde yaygın olan bir hata değil. Bizde bu bağlamda anda esas olan hata, birinci hatadır.

Bütün hücre ve yoldaşlardan isteğimiz, bu konuda kendi somut durumlarını gözden geçirip, tartışmaları, gerekli düzeltme ve düzenlemeleri somut belirlemeleridir.

* * *

Parti tüzüğümüzün hücreyle ilgili bölümüne getirilen açıklamada da üzerinde özenle durmamız gereken şu tespit yapılmaktadır:

"Partimiz örgütlenmede FABRİKA HÜCRELERİ'ni Partimizin temel örgütleri haline getirebilmek için, en başından itibaren fabrika hücrelerinin örgütlenmesine büyük önem verecek, örgütsel çalışma öncelikle bu yöne yönlendirilecektir." (agy, sayfa 53)

Burada *"Partinin temel örgütleri Parti hücreleridir"* tespitinin açıklama bölümünde özel olarak FABRİKA HÜCRELERİ'ne vurgu yapılmasının mantığı, Komünist Partisi'nin, işçi sınıfının partisi olması gerçeğidir. Partinin, işçi sınıfının partisi olabilmesi, ancak onun işçi sınıfının bulunduğu, çalıştığı temel alan olan fabrikalarda (işletmeler) örgütlenmesi ve evet işletme hücrelerinin, Parti örgütlenmesinin temelini oluşturmasıyla mümkün olur.

Bu belirleyici önemde tespiti, örgütlenme alanında faaliyetlerimizin yol göstericisi olarak almak, faaliyetlerimizi buna göre yönlendirmek zorundayız. Bu alanda, şu andaki durumumuzun iyi olmadığı sır değildir. Andaki durumumuz, Partinin örgütlenmede henüz fabrika/işletme temeline oturmamış olduğu bir durumdur. Parti hücrelerinin çok büyük çoğunluğu işletmeler dışındadır.

Hücrelerin az sayılmayacak bir bölümü, "özel görev hücreleri" durumundadır. Bunların fabrika işletme hücresi olmaması, anlaşılır bir durumdur. Fakat özel görev hücresi durumunda olmayan hücrelerimizin, pratik faaliyet yürüten normal parti hücrelerimiz de, anda esasta işletmeler dışındadır. Bu, bizim henüz bir kitle partisi değil, bir dar kadro örgütü, bir "devrimciler örgütü" olma durumumuzla da bağ içinde olan bir durumdur. Bu durum fakat, süreç içinde bilinçli çabalarla mutlaka aşılması gereken bir durumdur.

Bu bağlamda örgütün gerçekten işletmeler temeline oturtulması hedefine varılmasının zorluğunu bir an için unutmadan, bu yönde bilinçli, somut adımlar atmak, başarısızlıklardan yılmamak, inatla bu hedef yönünde yürümek tüm hücrelerin, yoldaşların örgütsel alandaki esas görevidir. Kolay olanı değil, doğru olanı seçmeli, planlı, sistemli olarak fabrika hücreleri/işletme hücrelerine yönelmeliyiz.

* * *

Şimdi tüzüğümüzün Parti Hücreleri başlıklı bölümündeki tüm tespitleri tek tek ele alarak, bu bağlamda şimdiye kadarki pratikte önümüze çıkan kimi sorunlar üzerinde duralım:

"Parti hücreleri üye ve aday üyelerden oluşur. (Aday üyeler, seçme ve seçilme hakkı dışında Parti üyelerinin hak ve yükümlülüklerine sahiptir.)"

Bu bağlamda şunların bilinmesi gereklidir: Bir parti hücresi kurabilmek için en az üç Partiliye ihtiyaç vardır (Üye ve aday üye). Üç Partilinin olmadığı yerde de, gerektiğinde bir ya da iki Partili, bir parti hücresi adına propaganda yapabilirler. Ve fakat bu, henüz kurulmamış, hedeflenen bir parti hücresi adına yapılan propagandadır. Ve yapılacaksa bu bilinçle yapılmalıdır. Ne Partiyi, ne de kitleleri kandırmaya hizmet etmemelidir.

Parti hücrelerinin alt sayı sınırı bellidir. En az üç. Fakat üst sayı sınırı belirli değildir. İhtiyaç ve imkanlara göre somut olarak belirlenir.

Aday üyelerin *"seçme ve seçilme hakkı dışında ... tüm hak ve yükümlülüklere sahip olması"* şu anlama gelir: Seçimle ilgili tüm konularda (örneğin, Kongre için delege seçimlerinde; yeni üye alımında oy kullanımında; cezai tedbirlerdeki oylamalarda oy kullanımında, Parti içi oylu danışmalarda vb.) yalnızca tam üyeler oy hakkına sahiptir. Kuşkusuz bu sorunlar üzerine aday üyelerle de tartışılır, onların da görüşleri alınır, belgelenir. Bu görüşler, karar alırken mutlaka dikkate de alınır. Ve fakat aday üyelerin oy hakları yoktur. Bu bağlamda onlar, henüz Partinin alacağı kararları belirleme durumunda değillerdir. Somut olarak, örneğin bir hücre varsayalım: Bu hücre 1 üye, 3 yedek üyeden oluşsun. Genel Parti sorunlarıyla ilgili oylama gerektiren konularda bu hücrede yalnızca bir kişinin oyu sayılır.

Örneğin eğer kongreyle ilgili delege seçim anahtarı 3 üyeye bir delege vb. biçiminde tespit edilirse, sözkonusu hücrenin kongreye kendi içinden delege gönderme hakkı olmaz. Hücredeki üyenin delege seçimlerine nasıl katılacağı somut olarak tespit edilir. Bu, bu kişinin benzer durumda olan kimi başka üyelerle bir kereye mahsus yanyana getirilmesi biçiminde çözülebileceği gibi, sözkonusu kişinin Merkez Komitesi'nin yetkisine dayanarak oy hakkına sahip olmayan delege olarak Kongreye çağrılması biçiminde vb. çözülebilir.

Ya da yeni üye alımında belirleyici olan üyenin tavrıdır. Diyelim ki, bir kişinin hücreye alınması üzerine hücrede tartışılıyor. 3 aday, gerekçelerini getirerek bir kişinin yeni üye (aday) alınmasına karşı çıkıyorlar. Üye ise alınmadan yana. Birbirlerini ikna edemiyorlar. Bu bağlamda, kuşkusuz 3 adayın neden bu konuda ısrarlı olduğu araştırılmak, sorgulanmak zorundadır.

Ve fakat son çözümlemede oy bazında belirleyici olan üyenin tavrı olur.

Varsaydığımız hücrenin yürüteceği somut pratik faaliyetlerle ilgili sorunlarda, tartışarak birlikte karar alma imkanı olan her noktada, alınacak kararlarda üye ile adaylar eşit haklara sahiptir. Burada tek başına üyenin dediği olmaz, çoğunluk kararı geçerlidir. İlkesel görünen noktalarda, tam üyeye karşı adayların çoğunluk kararı olduğu noktalarda, zaman varsa, bir üste başvurulur, onun kararı doğrultusunda hareket edilir, ya da eğer danışacak zaman yoksa ve üye sorunun ilkesel olduğu noktasında ısrarlı ise, üyenin dediği uygulanır. Yani üyenin bir nevi veto hakkı vardır. Ve fakat o, bu veto hakkını gayet sorumlu kullanmak zorundadır. Her vetonun hesabını vermekle yükümlüdür.

Bu gibi hücrelerde üye ile adayların karşı karşıya gelme durumlarının sıklaştığı şartlarda, yerinde ve doğrudan denetim şarttır.

* * *

"Her Parti hücresi, çalışma yaptığı alanda Parti siyasetini hayata geçirmekle yükümlüdür. Çalışma alanının sorunları üzerine kendi inisiyatifi ile karar alıp uygulama hak ve yükümlülüğüne sahiptir." hükmü bağlamında geçmişte varolan "yukardan bekleme" tavırları, son dönemde önemli ölçüde aşılmış durumdadır.

Parti hücrelerimiz artık esasta kendi çalışma alanlarında kendi inisiyatifleriyle karar alıp uygulama durumundadır. Bu, sevindirici bir gelişmedir. kuşkusuz hâlâ belirli zorluklarımız var ve fakat bunlar aşılabilir zorluklar. Zorlukların bir bölümü, örgütlenmede, aynı bölgede çalışan hücrelerin yer yer birbirinden habersiz hareket etmesinden ve koordinasyonun yetersiz olmasından kaynaklanıyor. Koordinasyon konusunda biraz daha çabayla durumu iyileştirebiliriz. Fakat ilke olarak hücreler arasında doğrudan bağ kurmama tavrımız doğrudur ve bunda ısrarlı olunmalıdır. Tutuklanmalarda ortaya çıkan durumlar, bugün bile hâlâ bir dizi yoldaş ve hücrenin haddinden fazla bilgiyle yüklü olduğunu gösteriyor. Hücrelerin kendilerine yeter, aralarında doğrudan örgütsel bağ olmayan, bağımsız birimler olarak çalışması durumunu korumalı, daha da geliştirmeliyiz.

Hücrelerin çalışmalarında "üstten bekleme" hastalığı, evet en azından ajitasyon-propaganda faaliyetlerinde esasta aşılmıştır. Ve fakat "kendi inisiyatifi"ni kullanmada yer yer yanlışlıklar ve yetersizlikler görülmektedir. Özellikle işçi sınıfı içinde somut faaliyet bağlamında yapılanlar çok yetersizdir. Diğer yandan yine maddi kaynaklar yaratma bağlamında vb. de inisiyatif oldukça geridir. Bunların nasıl aşılacağı, her hücrede somut olarak tartışılmak, sürekli sorgulanmak zorundadır.

* * *

"Her Parti hücresi, kendi adına Parti programı çerçevesinde yayın çıkarma hakkına sahiptir." hükmünün uygulanmasında da, son dönemde çok olumlu gelişmeler vardır. Artık eskiyle kıyaslanmayacak ölçüde hücresel ajitasyon-propaganda malzemesi yaratılmakta; hücreler bildiri, kuşlama malzemesi, pul ve benzerini kendi imkanlarıyla, kendileri üretmektedir.

Belli hücreler, belli alanlar da ihtiyaç doğrultusunda içe ve dışa dönük yayın organları da çıkarmaktadır. Bu alanda eksik olan, dışa yönelik gazete tipi yayın organlarıdır. Bu, özellikle işletme çalışmalarının gelişmesine paralel olarak, işletme gazeteleri vb. ihtiyacı biçiminde kendini dayatacaktır. Yayınlarda özellikle son dönemde yanlışlığını gördüğümüz bir durum var. O da şu: Yayınları çıkaran hücreler, bu yayınların altına çoğunlukla çalıştıkları coğrafi bölgenin ismini koyuyor. Örneğin "Çukurova Bölgesi" ya da "Marmara Bölgesi" gibi. Bunlar merkezi organda da aynen basılıyor. Bu iki bakımdan sakıncalı.

Önce hangi bölgelerde somut olarak faaliyet yürütüldüğünün resmen ilanı anlamına geliyor. İkinci olarak da aynı bölgede çalışan birden fazla hücrenin olması şartlarında karışıklıklara yol açıyor. Örneğin aynı bölgede çalışıp da, bölge adına imzalı bildiriyi çıkarmamış olan yoldaşlar, çalıştıkları bölgede kendilerinin üzerinde bir bölge komitesi olduğunu düşünüyorlar. vb. Bu durumu aşmanın yolu, bundan böyle çıkacak bildirilerin tümünün Bolşevik Parti imzasıyla, bölge belirtilmeden, Parti imzasına ek ... Parti Hücresi imzasıyla yayınlanmasıdır. Bu bağlamda da, her parti hücresi yayınlarda kullanacağı birden fazla ismi tespit ederek Merkez Komitesine bildirir. Ve bu isimleri sürekli değiştirerek kullanır.

* * *

"Her parti hücresi kendi çalışma alanında merkezi kampanyalara bütün gücü ile katılma yükümlülüğüne sahiptir." hükmünün uygulanmasında da geçmişe oranla önemli ölçüde olumlu gelişmeler sözkonusudur. Örneğin son 15. yıl kutlama kampanyamız oldukça başarılı geçmiştir. Ancak gelişmenin olumlu olması, hâlâ bu alanda da önemli eksikliklerimiz olmadığı anlamına gelmiyor.

Hâlâ, yer yer kimi hücreler, merkezi kampanyalar bağlamında, bunların bölgede uygulanması konusunda yeterince planlı, programlı, inisiyatifli davranmıyor. Örneğin varolan merkezi malzemelerin çoğaltılıp dağıtılması ile yetiniyor. Bölgenin somut özelliklerine uygun zenginleştirici faaliyetler yürütmüyor. Bu konuda adeta itilerek iş yapıyor. Bu bağlamda merkezi kampanyalar bölgesel faaliyeti güçlendirecek kampanyalar olarak değil, adeta bölgesel faaliyetten zaman çalınarak yapılan işler olarak görülüyor. Kuşkusuz bu, genel durum değil. Fakat şu veya bu ölçüde ortaya çıkan ve aşılması gereken, aşılacak olan bir durum.

* * *

"Her parti hücresi ve her parti üyesi, Partinin merkezi organlarında yayınlanma talebi ile yazı gönderme hakkına sahiptir." hükmüyle ilgili olarak da şunları vurgulamak istiyoruz:

Bugün birçok yoldaşımız kendi görüşlerinin *"üste doğru aktarılmadığı"*, hücre tutanak ve raporlarında durumların doğru yansıtılmadığından şikayetçi. Sözlü tartışmalarda şikayetlerini, hoşnutsuzluklarını –yer yer olur olmaz forumlarda ve biçimlerde– dile getiriyorlar. Ve fakat Parti içi mücadelede en önemli haklardan biri olan haklarını, yazılı olarak en üst organa kadar müraacat haklarını ve Parti organlarında yayınlanmak talebiyle yazı gönderme haklarını doğru dürüst kullanmıyorlar. Önce bu durumun aşılması gerek! Yoldaşlar ve hücreler, yayınlanma talebiyle yazı gönderme hakkının, Parti siyasetine doğrudan müdahale için en önemli haklardan biri olduğunu kavramalı, buna göre davranmalıdır.

Kuşkusuz, bu hak kullanılırken gerçekten de Partinin bütününü ilgilendi-

ren ve Partinin bütününün yayın organları üzerinden tartışması gerekli ve mümkün görünen konuların seçilmesine dikkat edilmelidir. Fakat seçimi doğru yapacağız diye, yazı yazıp göndermekten de vazgeçilmemelidir. Gönderilen yazının yayınlanıp yayınlanmayacağı, yayınlanacaksa hangi organda, ne biçimde, ne zaman yayınlanacağı vb. bu organların çıkarılmasından sorumlu kurumlar tarafından belirlenir. Bu kurumlar da, neyi nasıl yayınladıkları konusunda yazıyı gönderen yoldaşlara olduğu gibi tüm Partiye de bilgi ve hesap vermekle yükümlüdür. Şu bilinmelidir:

Özellikle somut örgütsel sorunların, somut tartışılması, yayın organları üzerinden mümkün değildir. Örgütsel sorunlarda –örneğin bu yazıda olduğu gibi– ancak Partinin tümünü ilgilendiren sorunlar, o da çok genel çizgiler içinde yayın organları üzerinden tartışılabilir. Siyasi sorunlar ise hiç sınırlamasız tartışılabilir. Ancak bu alanda da yine Parti çizgisine karşı ajitasyon niteliğindeki yazılar, belirli tartışma dönemlerinde yayınlanabilir. Yani yayınlanma talebiyle gönderilen her yazının mutlaka ve hemen yayınlanacağından yola çıkılmamalıdır. Ve yayınlanma talebiyle gönderilen yazıların aynı zamanda hangi organda yayınlanması istendiği de belirtilmelidir. Bu yapılırken tabii ki, yazıların mutlaka belirtilen istekler doğrultusunda yayınlanacağından da yola çıkılmamalıdır.

Yayınlar, o yayınları yayınlamak görevini üzerilenen kurumların karar verdiği biçimde yayınlanır. Gelen yazıların yayınlanıp yayınlanmayacağına, yayınlanacaksa nerede, nasıl, hangi süre içinde yayınlanacağına vb. sözkonusu kurumlar karar verir. Kuşkusuz bu kurumlar, gelen her yazının akibeti hakkında hem yazıyı gönderen kurum ve yoldaşlara, hem de gerekirse tüm Partiye bilgi vermekle, attığı adımları gerekçelendirmekle yükümlüdür.

Bunun dışında bir de şu bilinmelidir: Yapılan eylemler üzerine haber, yorum vb.'ni, Parti yayın organlarını güçlendirmek için yazılmış kimi makale vb.'ni göndermek ise hak değil, yükümlülüktür. Bu bağlamda da, son dönemde, yapılan eylemlerle ilgili haberlerin, çıkarılan bildirilerin vb. yayın organlarına ulaştırılması konusunda önemli düzelmeler vardır.

Fakat doğrudan görev verilmedikçe, hücreler ve yoldaşlardan, toplumun üzerinde konuştuğu konular üzerinde yayın organlarına mektup, yorum vb. gönderme yoluyla onları güçlendirme yok denecek kadar azdır. Bu da bizim yayın organlarımızda canlılığı zayıflatmaktadır.

* * *

"Her parti hücresi yeni üye alma hakkına sahiptir. Üyelik (aday üyelik) hakkında parti hücresinin kararı, parti hücresinin bağlı olduğu üst örgütün onayı ile kesinleşir."

Bu bağlamda bilinmesi gereken şudur: Üye alma hakkına sahip hücrenin en az üç tam üyeye sahip olması gereklidir. Bunun olmadığı yerde, hücrede eğer üçten daha az tam üye varsa, sözkonusu hücre, üye alımı üzerine tartışır, görüşlerini bir üst hücreye ulaştırır. Üyelik kararını gerçekte sözkonusu üst hücre alır. Bu yapılırken, tabii ki hücredeki yoldaşların, öncelikle de tam üye statüsünde olanların görüşleri, çıkış noktası alınmak durumundadır. Yeni (aday) üye, hücre toplantılarına ancak aday üyeliğe alındığıyla ilgili karar kesinleştikten sonra katılmaya başlar.

* * *

"Her parti hücresi, kendi çalışma alanında, sempatizan hücreleri oluşturma hak ve görevine sahiptir." hükmünün uygulanmasında da yer yer çekingenlikler sürmektedir. Bazı hallerde bir kişinin bir sempatizan hücrede örgütlenmesi için, nerede ise yıllarca beklenmektedir. Bunda kişileri daha iyi tanımak ve örgütlenmeyi yaz boz tahtasına çevirmemek kaygıları rol oynamaktadır.

Bu kaygılar, haklı kaygılar da olsa, bu kaygılar yüzünden kişileri sempatizan örgütlenmesi içine çekmede çekingen davranmak yanlıştır. Sempatizan örgütlenmesi, örgütlenmede bir ilkokuldur. Komünist Partisi çevresinde gerçekten örgütlü, kolektif faaliyetin bu en geri ve ilk biçiminin içinde tanıştığımız ve bize belirli ölçüde sempati duyan herkesi, mümkün olan en kısa zaman içinde çekmek, doğru olandır. Bir kişinin örgütlü faaliyete uygun olup olmadığını, ancak bizzat pratik içinde görebiliriz. Kuşkusuz sempatizan örgütlenmesinin de çeşitli seviyeleri vardır. Seviye yükseldikçe, örgütlenme darlaşır ve uzmanlaşır.

* * *

"Her parti hücresi, yukardan atanan bir sekreter önderliğinde oluşturulduktan ve çalışmasında belli bir istikrar kazandıktan sonra, sekreterini kendisi seçer.

Sekreter seçimi, bir üst örgüt tarafından onaylandıktan sonra kesinleşir."

Bu hükümde öne çıkarmak istediğimiz şeyler şunlardır: Önce, Bolşevik Parti, yukardan aşağıya inşa edilen bir örgüttür. Her parti hücresi, yukardan atanan bir sekreter tarafından ve onun önderliğinde kurulur. Bu, sekretere hücre içinde özel bir konum verir. Sekreter –başlangıçta– atanan biri olarak merkezin, üstün temsilcisi konumundadır. Bilindiği gibi tüzüğümüzde şu yazılıdır:

"Bütün Parti için tek bir disiplin geçerlidir. Buna göre:

-En yüksek karar verici organ kongredir.

-Kongrenin kararları tüm Parti için bağlayıcıdır.

-Birey Partiye

-Azınlık çoğunluğa

-Alt kademeler, üst kademelere

-Bütün Parti, –iki kongre arasında onun kararlarını hayata uygulamaya önderlik etmekle yükümlü– Merkez Komitesine tabidir." (agy, sayfa 27)

Üstten atanan sekreter önderliğinde kurulan hücrede de, kuşkusuz hücrenin içinde genel planda *"azınlık çoğunluğa tabidir"* ilkesi uygulanacaktır. Yani sekreter azınlık konumunda olduğu durumlarda hücrenin çoğunluk kararına uyacak, bunu uygulayacaktır. Fakat onun bir de merkezin, üstün temsilcisi olma durumu vardır. Onun bu durumu, yukarda da belirttiğimiz gibi sekretere hücre içinde özel bir konum verir. O, hücreyle "üst" arasındaki zincir halkası olarak, hücrenin diğer üyelerinden daha fazla bilgiye sahip olma durumundadır. Ve bir anlamda "üst'ün temsilcisi olarak hücreye üstün direktiflerini iletme, direktif verme konumundadır.

Sekreterin hücreye verdiği direktifler *"Alt kademeler üst kademelere uyar"* ilkesi çerçevesinde uygulanmak zorundadır. Bu bağlamda şunu özellikle vurgulamak istiyoruz: Sekreter, herhangi bir konu, eğer gerçekten üstten gelen bir direktif ise, ya da eğer gerçekten hücre içinde tartışılıp, karar alınacak bir konu değilse, o zaman so-

runu hücre içinde tartışmaya açmamalı, en başından sorunu direktif olarak ortaya koymalıdır. Ancak üstten gelen, direktif olmayan, kendi inisiyatifi ile direktif verdiği konularda çok dikkatli davranmalı, kolektivizmi geliştirmenin en doğru yolununun, tüm yoldaşları, kararların alınmasına bizzat katmak olduğunun bilincinde olarak, kendi inisiyatifiyle, hücre içinde tartışmadan direktif vermeyi mümkün olduğunca sınırlı tutmalıdır.

Sekreterin, hücrenin tartışmasına sunduğu konularda ise, hücre kararı belirleyicidir. Aksi taktirde tartışma, göstermelik bir tartışma olur. Hücre içinde, sekreterin hücrede tartışmaya sunduğu bir konuda, eğer hücre çoğunluğu hücre sekreterine rağmen karar alıyorsa ve sekreter bu kararı ilkesel olarak yanlış buluyorsa, Partiye ağır zarar verecek bir karar olarak görüyorsa, bu karar uygulanmaya konmadan –tabii eğer buna zaman ve imkan varsa– bir üst hücrenin tartışmasına sunulmalıdır. Bu durumda üst örgütün tartışması temelinde aldığı karar uygulanır. (Tabii bu, sadece sekreterin ilkesel yanlış bulduğu konularda değil; hücrenin tartışmasına sunulan bir konuda, azınlıkta kalan diğer üye yoldaşların da ilkesel yanlış bulduğu hallerde uygulanması gereken bir yöntemdir. Alınan bir kararı ilkesel olarak yanlış bulan yoldaşlar, eğer bu karar uygulanmaya konmadan önce bir üstte tartışılma imkanı ve zamanı varsa, bunu talep etmelidirler.)

Hücre sekreteri, neyi parti hücresinin tartışmasına sunacağını, neyi direktif olarak ileteceğini gayet iyi tartmalıdır. Ve özellikle kendi inisiyatifiyle direktif verme hakkını gayet dikkatli ve titiz kullanmalıdır.

O, bu hakkı ancak gerçekten hücre içinde tartışmaya zaman ve imkan olmayan durumlarda, ya da örneğin illegalite nedeniyle, bir sorunun bütün yönleriyle hücrede tartışmanın mümkün olmadığı durumlarda ve çok önemli gördüğü noktalarda kullanmalıdır. Sekreter, hücrenin tartışmasına sunduğu bir konuda, hücre çoğunluğu kendine karşı bir karar aldığında, bu kararı tek başına bozma, bu noktada direktif verme hakkına sahip değildir.

Eğer direktif verilmesi gereken bir konu ise, onu hücre tartışmasına sunmamalıdır. Sekreterin direktif verme hakkını doğru kullanmaması veya tartışılan bir konuda azınlıkta kalması halinde direktif vermeye kalkması, bizi bürokratizme götürür. Yoldaşları ikna etme yerine, idari tedbirlerle iş yapma esas haline gelebilir. Yoldaşlar arasında güven duygusunu sarsar. Sekreter dışındaki yoldaşlar arasında "Bizim dediğimiz, düşündüğümüz zaten bir işe yaramıyor. Zaten hep sekreterin dediği oluyor" düşüncelerinin gelişmesine yolaçar. Sekreter dışındaki yoldaşların inisiyatifini köreltip, onları emirerleri veya memurlar konumuna düşürebilir.

Hücre içinde sekreterle diğer yoldaşlar arasında güven, belirleyici önemdedir. Sekreter, hücrenin tüm faaliyetlerini kuşbakışı görebilmek ve planlayıp, yol gösterebilmek durumunda olmalıdır. Sekreter, acil olan, hücrenin toplanıp tartışarak karar alma imkanının olmadığı durumlarda, hücre adına tavır takınma, hücre adına diğer yoldaşlara direktif verme durumundadır. O, bunu yaparken mümkün olduğunca hücrenin en azından ulaştığı kesimine ulaşmalı. Kararı mümkün olduğunca ulaşabildiği yoldaşlarla danışma, tartışma içinde almalıdır. Fakat hiçbir imkanın olmadığı yerde, tek başına karar alıp, direktif verebilecek bir yapıda da olmalıdır. Diğer yoldaşlar da, direktif olarak gelen, eyleme yönelik kararlarda, "ama biz bu kararın içinde yokuz" vb. itirazlar getirecek yerde, kararı uygulamalı ve kararın içeriği ve alınma yöntemiyle eleştirileri varsa, bunu ilk hücre toplantılarında getirmelidirler.

Partimiz, yukardan aşağıya inşa edilmesine rağmen, atanan sekreterlerin hep bu görevi yapacakları diye bir kuralımız yoktur. Tersine, yukarda aktardığımız hükümde, her hücrenin sekreterini –çalışma belli bir istikrar kazandıktan sonra– kendi seçeceği söylenmektedir. Bu, atanan sekreterlerin hücredeki otoritelerinin, emanet edilmiş, verilmiş otoriteden, kazanılmış otoriteye dönüşüp dönüşmediğini görmek için de mutlaka uygulanması gereken bir ilkedir. Kural olarak üç tam üyeden oluşan ve kurulduktan sonra 6 ayı aşkın bir süre birlikte çalışmış tüm hücrelerde, sekreter seçimi yapılmalıdır.

Sekreter seçiminin süresi bağlamında tüzüğümüzde bir hüküm yoktur. Eğer herhangi bir hücrede herhangi bir yoldaşımız, sekretere güvenmiyorsa, hiç beklemeden, bunu gerekçeleriyle ortaya koymalı ve yeni bir sekreter seçimi talep etmelidir.

Sekreterin seçiminin bir üst örgüt tarafından onaylandıktan sonra kesinleşeceği hükmü, yukardan aşağıya örgütlenme ilkesinin uygulanmasından başka bir şey değildir. Kural olarak, üst organ sekreter seçimini onaylamak durumunda olacaktır. Yanlış seçim yapıldığı görüşünde ise, doğrudan müdahale edip, yoldaşları ikna etmeye çalışacaktır. Üst, kuşkusuz seçime rağmen seçilmeyen atadığı kişinin sekreter kalmasında ısrarlı ise, onu idari tedbirle de sekreter tutma hakkına sahiptir. Ancak böyle bir durumda sözkonusu sekreterin, o hücrede gerçek anlamda bir otorite olması çok zordur.

* * *

"Her parti hücresi, faaliyetlerinin bütün yönleri ve üye durumu hakkında tüm bilgiyi Merkez Komitesi'ne düzenli olarak iletme yükümlülüğüne sahiptir." hükmü, Partinin bir merkezden doğru dürüst yönetilip yönlendirilebilmesi için hayati önemdedir.

Ancak tam bilgi temelinde, yol ve yön gösterme, doğru bir önderlik mümkündür. Bu bağlamda da hücreler, bilgi aktarımında en geniş ve detaylı bilgiyi, en güvenlikli biçimde ve yollardan iletme konusunda ustalaşmalıdır. Varolan teknik imkanlar bu bağlamda en iyi biçimde kullanılmalı. Aktarılan bilgiler, hiçbir şekilde hücrelerde depolanmamalıdır.

Pratik faaliyet yürüten hücrelerde, örgütsel konularda mümkün olan en az yazılı bilgi –o da yalnızca sekreterin veya ilgili yoldaşların anlayacağı biçimde– olmalıdır. Merkez Komitesi'ne aktarılmış olan hiçbir bilginin elde tutulması ihtiyacı yoktur. Gerektiğinde Merkez Komitesi'nden sorularak öğrenilebilir.

* * *

Hücrelerin çalışmalarında ortaya çıkan kimi sorunlar üzerinde söyleyeceklerimiz bunlar. Bütün yoldaşlar ve hücreler burada üzerinde durulan konularda kendi durumlarını gözden geçirmeli, burada tartışılmayan ve fakat Partinin geneli açısından önemli olduğunu düşündükleri sorunlar varsa, bu konuda görüşlerini iletmelidir.

29 Mayıs 1996 ▲

1 Mayıs ve 2-4 Mayıs arası yapılan "«Yeni dünya düzeni»nde anti-emperyalist mücadele" konulu konferans hakkında...

Bolşevizmin bayrağını Belçika'nın Brüksel şehrinde 1-4 Mayıs arası uluslararası arenada dalgalandırdık!

Bolşevik Partizan sayı 103'te, sayfa 25-26'da yayınlanan yazıda, bir delegasyonla Belçika Emek Partisi'nin (BEP) ev sahipliğini yaptığı *"«Yeni dünya düzeni»nde anti-emperyalist mücadele"* konulu konferansa katılacağımızı ve görüşlerimizin mücadelesini vereceğimizi duyurmuştuk. Delegasyonumuz konferans öncesinde, yine BEP tarafından düzenlenen 1 Mayıs kutlamalarına da katılmak üzere 30 Nisan'da Brüksel'e gitti.

Tanışma faslından sonra biz ABD'den gelen iki ayrı örgüt temsilcisiyle, –bunlar "COMMUNİST UNION" ve "FREEDOM ROAD SOCIALIST ORGANIZATION"– yanyana oturduğumuz için uzunca sohbet yaptık. Temsilcilerin ikisi de gençti ve konuşmalardan onların öğrenmeye açık oldukları izlenimini edindik. Yine aynı akşam, BEP'ten biriyle tartışmalarımız oldu. Tartışmalar daha çok tanımaya ilişkindi.

Ertesi gün erkenden 1 Mayıs kutlamasının yapılacağı yere gittik. İlkönce masa yeri ayarladık ve yayınlarımızı sergiledik. Masanın arkasına ise Fransızca yazılı olan **"1 Mayıs 1996'da barbarlığa karşı tek alternatif Sosyalizm'dir!" "ROJA BOLŞEVİK-BOLŞEVİK PARTİZAN"** imzalı pankartı astık. Masamız oldukça zengindi ve masaya ilgi fazlaydı. Bir bölüm yoldaşımız masayı idare ederken, diğer bir bölüm ise 1 Mayıs günü yapılan tartışma toplantılarına katıldı.

Saat 11.00-13.00 arası yapılan üç toplantıdan *"Bağımsızlık ve halk demokrasisi. Üçüncü dünyada kurtuluş mücadeleleri"* konulu toplantıya katıldık. Toplantıda konuşmacı olarak Filipinler Komünist Partisi'nden J. M. Sison, Hindistan Komünist Partisi/Marksist-Leninist'den (Halk Savaşçıları) bir temsilci, Nepal Komünist Partisi UML'den M. Kumar (eski Dışişleri ve Savunma Bakanı), Meksika'dan bir temsilci ve Benin'den bir temsilci katıldı.

Nepal'li konuşmacı legalizmi savunan tavrıyla tamamen açık revizyonist bir tavır sergiledi. 1991'de seçimlerde ikinci parti, 1994'teki seçimlerde ise birinci parti olmuşlar. %30'la. Azınlık hükümeti kurmuşlar. Krallıkla yönetiliyor. 20 milyonluk Nepal'de 2,3 milyon oy almışlar vb.

Meksika ve Benin temsilcileri esasta tüm mücadele biçimlerini savunur gözükmelerine rağmen, anlatımlarından çıkan sonuca göre, uzlaşmaya hazırlar. Hakim sınıflarla uzlaşmalara ve legal çalışma olanaklarına aşırı değer biçiyorlar.

Filipinler temsilcisi ve Hindistan temsilcisi bu konuya ilişkin esasta doğru pozisyon savundular. İkisi de sınıf mücadelesinde güçlü örgütler, kitlesel örgütler.

Bu toplantıdan sonra yapılan toplantılara katılmadık. Bazı örgüt temsilcileriyle görüşmenin daha yararlı olacağını ve diğer toplantılara katılmanın fazla birşey getirmeyeceğini düşündüğümüz için diğer toplantılara katılmadık. Güçlü bir biçimde yayın satışına ve bildiri dağıtımına başladık. İngilizce ve Fransızca binlerce bildiri dağıttık. Zaten 1 Mayıs kutlamasına binlerce insan katılmıştı.

Bir bölüm yoldaş da önce HKP/ML (Halk Savaşçıları) ile bir görüşme yaptı. Çaru Mazumdar geleneğinden gelen bu parti de, HKP/ML'nin gruplarına benzer görüşler savunuyor. Sovyetler Birliği'nin 20. Parti Kongresi sonrasını modern revizyonizmin ve devlet kapitalizminin hakim olduğu bir dönem olarak görüyorlar. Mao'nun ölümünden sonra Çin'i revizyonist ve kapitalist olarak görüyorlar. 1970'te yaptıkları ilk konferanstan sonra, uzun bir arayış sonrası kısa süre önce ikinci bir konferans (temsilci aslında kongre yaptıklarını ve ancak konferans dediklerini belirtti) yaptıklarını, bu konferansta üç dünya teorisini reddettiklerini belirtti.

AEP'i bizim gibi değerlendiriyorlar. 57/60 Deklerasyonları ve 63 Polemikleri temelinde kurulduklarını ve hâlâ bu hattı koruduklarını, ancak önlerine bunları değerlendirme görevi koyduklarını açıkladı. Hindistan'da üç akımdan söz etti. Birinci akım HKP (M). Revizyonist olarak değerlendiriyorlar. İkinci akım Janaşakti ve Kızıl Bayrak. Bunları sağ oportünist olarak değerlendiriyorlar. Üçüncü akım ise kendileri. Kendi çizgilerini *"Maoizmden etkilenen açık silahlı mücadele hattı"* olarak görüyorlar.

Mao'nun Stalin'e getirdiği eleştirileri sorduk. %70-%30 değerlendirmesini savunduklarını ve ancak tartışma-

dıklarını belirtti. Milli burjuvaziyle Sosyalizmin inşasını sorduk. Mao'da öyle bir şey olmadığını veya en azından kendisinin bilmediğini anlattı. Tüm İngilizce yayınlarımızı verdik. Tabii ki bütün bu noktalarda görüşlerimizi anlattık ve kendimizi tanıttık.

1 Mayıs günü, ayrıca Filipinler Komünist Partisi ve Japonya Komünist Partisi/Sol ile kısa görüşmeler yürütüldü. Ve 1 Mayıs kutlamalarına katılındı.

2 Mayıs'ta diğer Konferans başladı. Önce genel bir kaç şey: Konferansa katılan örgütlerin önemli bir bölümü açık revizyonist ya da modern revizyonizmin etkisindedir. Diğer önemli bir bölümü ise oportünist, legalist, milliyetçi vb.'dir. Hemen hemen ezici çoğunluğu açık ideolojik mücadeleden yana değil. Açık revizyonist olanlara örnek Nepal ve Suriye. Suriye aynı zamanda Arap milliyetçisi. Oportünizme örnek, Kuzey Kürdistan-Türkiyeli örgütler, BEP, Almanya'dan katılan KPD ve KPD/WA. Legalizme örnek Meksika, Kolombiya vb.

Uzak Asya'dan gelenlerin önemli bir bölümü ve Latin Amerika'dan gelenlerin bir bölümü Maoizmi savunuyor. İçlerinde öğrenmeye açık olanlar var. Afrika'dan gelenlerin çoğunluğu modern revizyonizmin etkisinde. Avrupalı örgütlerin çoğu AEP hattında.

Bu genel bilgilerden sonra geçelim konferansa. Konferans biraz geç başladı. İlkönce L. Martens açılış konuşmasını yaptı ve katılan örgütleri selamladı.

Ertesinde gündeme geçildi. Genel konuşmaları Hindistan'dan katılan Sosyalistler Birliği Merkez (SUCI) ve HKP/ML (Liberation) ve bunların yanısıra Bangaldeş'ten Sosyalist İşçi Partisi yaptılar. Yapılan bu konuşmalar, esasta "anti-emperyalist mücadelenin" tam da nasıl yürümemesi, yürütülmemesi gerektiğine örnek teşkil ediyordu. Genel bazı doğrular içerse de, yapılan konuşmalar emperyalist sistemi tümden karşısına almayan konuşmalardı.

Ertesinde 1. gündem maddesinde geçildi.

1) Üçüncü dünyada anti-emperyalist mücadele, legal ve parlamenter mücadele:

Bu konuda ilk önce HKP/ML(Janaşakti), Nepal KP UML, Brezilya KP ve Suriye KP söz aldılar. Nepal ve Suriye temsilcisi açık revizyonist görüşleriyle hemen dikkat çekti. Tercüme iyi olmadığı için Brezilyalı temsilcinin tam olarak neyi savunduğunu çıkaramadık. Janaşakti temsilcisinin konuşması esasta iyi idi.

Daha sonra karşı görüşlere yer verildi. Bangaldeş İşçi Partisi, Haiti'den A. Avan ve Senagal'den Örgüt temsilcileri konuştu. Bangaldeş temsilcisi açık parlamentarizmi savundu. Haiti'li temsilci soruna genel düzlemde doğru yaklaştı. Senagalli ise önce genelde hattı doğru koydu. Ancak yanlış yerlere götürdü. Zaman darlığı nedeniyle açık tartışma yürütülmedi.

Tartışmanın ikinci gündem maddesiyle birlikte yapılacağı açıklandı ve toplantıya 2. gündem maddesiyle devam edildi.

2) Üçüncü dünyada anti-emperyalist mücadele, silahlı mücadele ve siyasi kitle faaliyeti:

Bu gündem maddesinde ise Filipinler KP, Hindistan KP/ML (Halk Savaşçıları), PKK, DHKP-C, Meksika'dan FACMLN, Kolombiya'dan FARC ve Peru'dan EL Diaro Internasyonal temsilcileri konuştu. İlk etapta silahlı mücadele konusunda tümü doğruya yakın bir tavır sergiledi. Daha sonra saflaşma başladı. Saflaşmada FKP, HKP/ML (HS), DHKP-C, PERU (EDI) doğru tavır takınırken; PKK, Kolombiya ve Meksika temsilcileri emperyalizmle uzlaşma, ülkelerindeki yönetimlerle uzlaşma teorileri savundular. DHKP-C ve HKP/ML (HS) temsilcileri bu sağ hatta karşı yer yer oldukça sol çıkışlar yaptı.

Daha sonra tartışmaya çekilen Filipinler HKC temsilcisi, uzlaşma hattını savundu ve Arap milliyetçiliğini gündeme getirdi. Diğer temsilcileri tam anlamak mümkün değildi.

Bu gündem maddesinin bir yerinde, tartışma, burjuvaziyle anlaşmalar mümkün mü sorununun tartışmasına kaydı. Örgütlerin üstteki pozisyonları değişmedi.

Yine açık tartışma yapılmadı. Ancak sadece son sorunla ilgili olarak çok kısa bir konuşma fırsatı doğdu ve biz hemen

kullandık.

Kısaca devrime hizmet etmeyen, devrimi geliştirmeyen hiçbir anlaşmaya taraftar olmadığımızı, anlaşma-uzlaşma yaparken de çok dikkatli davranmak zorunda olduğumuzu, yanlış hayaller yaymamamız gerektiğini ve kitlelere de bunu anlatmamız gerektiğini savunduk. Esas olanın sadece mücadele olduğunu, herşeyin buna bağlı ele alınması gerektiğini belirttik. Sona doğru da PKK'nin "siyasi çözüm"ünün çok tehlikeli olduğunu ve bu çözümün ne Kürt ulusu için kurtuluş, ne Kürdistan için bağımsızlık olamayacağını belirttik.

PKK temsilcisi bize verdiği cevapta bu eleştirileri ciddiye almadıklarını belirtti.

Bu gündem maddesinden sonra biz açık tartışma beklerken yine hayal kırıklığına uğradık. Yine zaman sorunu öne sürülerek açık tartışma iç edildi. bunun üzerine biz BP sayı 99'da yayınlanan birliğe ilişkin yazımızı (İngilizce 8'den) ve BP sayı 103'te yayınlanan bu toplantıya ilişkin tezleri (yine İngilizce 8'den) kopi yapma ve dağıtma kararı aldık. Hemen dışarıda kopiler yapıldı ve konferans salonunda tüm masalara dağıtıldı.

3. ve 4. gündem maddeleri bizim açımızdan onca önemli ve belirleyici değildi. Bu maddelerden bize ilginç gelen, Japonya KP/Sol'un tavrıydı. Tercümeden anladığımız kadarıyla bu parti, esasta doğru pozisyonlar savunuyor. ABD emperyalizminin abartılması yanlışı bunlarda da var.

4. gündem maddesinde ilginç olan bir yön var. O da MLKP temsilcisinin konuşmasıyla ilgiliydi. MLKP temsilcisi oldukça iyi bir konuşma yaptı. Konuşmasının sonlarına doğru da isim vererek Nepal UML'i ve diğer bazı örgütleri eleştirdi. Bunun üzerine L. Martens söz alarak buna tavır takındı. İsim vererek eleştirmenin yanlış olduğunu ve bu tavrın toplantı disiplinini çiğnemek oldğnu vb. belirtti ve salona yönelik olarak bunun kabul ve tak-

1 Mayıs'ın devrimci bayrağını daha da yükseltelim!

Bu yıl 1 Mayıs, tüm dünyada proletarya ve tüm emekçi kitleler tarafından, ezilen kitlelerin her yerde sayısız mücadelede emperyalistlere ve yerel hakim sınıflara karşı koyduğu; sosyalizm güçlerinin kapitalist-emperyalist sisteme karşı bir kez daha yeniden mevzilenip saflarını sıklaştırdığı; bu gelişmelerin tüm dünyayı kapsayacak büyük değişiklikler için yeni bir başlangıca daha işaret ettiği önemli bir zamanda kutlanıyor.

Fransız emperyalist devletini haftalar boyu sarsan başta işçi sınıfı olmak üzere geniş emekçi yığınların grevleri ve militan eylemleri ve diğer emperyalist ülkelerde proletarya ve diğer ezilen kitlelerin giderek artan hoşnutsuzluğu ve eylemleri, şimdilik emperyalist sistem sınırları içinde kalsa da, emperyalist elebaşıları korkutmaktadır. Emperyalistler her ne kadar, başta eski Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği'nin ve revizyonistlerin hakimiyetindeki bir dizi sahte sosyalist devletin çöküşünü, sosyalizmin çöküşü, pazar ekonomisinin zaferi vb. olarak kutladılarsa da, bu gibi ülkelerdeki gelişmeler, emekçi yığınların çıplak kapitalizmin vaat edilen cennet olmadığını gördüklerini gösteriyor. "Pazar ekonomisi"nin "zafer" kazandığı bir dizi ülkede – en son, eski Sovyetler Birliği'ndeki seçimlerin, Polonya'daki seçimlerin vb.nin de gösterdiği gibi – revizyonistlerin hakim olduğu dönemin şimdikinden daha iyi olduğu düşünceleri gelişmektedir. Ve İkinci Dünya Savaşı sonrası yıllarda ABD'nin başını çektiği kamp tarafından başlatılan yeni-sömürgeciliğin insafsız pençeleri altındaki Afrika, Asya ve Latin Amerika ülkelerinin birçoğunda, proletarya ve ezilen uluslar ve halkların da hoşnutsuzluğu ve eylemliliği artmaktadır, gittikçe artan halk düşmanı politikalara karşı koymak ve ve komprador rejimleri devirmek için çeşitli biçimlerde güçlü mücadeleler yükselmektedir.

Daha dün, başta ABD emperyalizmi olmak üzere her yerde emperyalistler, sosyalizmin 'yok oluşunu' kutluyor ve onların sömürücü, talancı egemen sistemi olan 'yeni dünya düzeni'nin şafağını 'tarihin sonu' olarak ilan ediyorlardı. Dünya proletaryasını ve onun öncü güçlerini silahsızlandırmak için amansız bir ideolojik kampanya açıyorlardı. Sosyalist güçlere karşı bu gerici saldırılarda proletarya içindeki aristokratik kesimleri ve tüm reformist-revizyonist güçleri hizmete koşuyorlardı.

Günbegün, önemli gerilemelere rağmen, derin krizlere yakalanmış olanın sosyalizm değil emperyalist sistem olduğu gittikçe daha açığa çıkıyor. Üretim alanlarında durgunluk, artan işsizlik, ve yaşam endekslerindeki düşüş, emperyalist ülkelerde ve yeni sömürgelerde evrensel karakteristikler haline geliyor. Emperyalist sistem, onun burjuva ideologlarının iddialarının tersine, üretici güçlerin büyümesine ve hatta bilim ve teknolojinin gelişmesine engel hale geliyor. Ve onun can çekişen karakteri gittikçe

dir görmesi gerektiğini söyledi.

Bunun üzerine biz kesinlikle böyle bir şeyi kabul edemeyeceğimizi önce bağırarak, daha sonra da önümüzdeki mikrofonu açarak tavır takındık. Disiplinin bizzat kendileri tarafından, açık tartışma bölümleri kaldırılarak çiğnendiğini, böylece açık revizyonistleri bile eleştirme ortamının yok edildiğini belirttik. Eleştirilmesi gereken tavrın L. Martens'ın müdahalesi olduğunu söyledik. Bu tavrımız salonda fazla rağbet görmedi, ancak doğru olan tavırdı.

Konferans süresince önce Japonya KP/Sol ile görüşmemizi sürdürdük. Bize oldukça yakın pozisyonlar savunuyorlar. BEP ile görüşüldü. ABD'den gelen iki temsilciyle kısa bir görüşme yapıldı. HKP/ML (Liberation) ile kısa görüşüldü. Peru temsilcisi ile görüşüldü. Haitili temsilci ile yarım kalan bir görüşme yapıldı. HKP/ML (Janaşakti) ile uzun bir görüşme yapıldı. Tüm bu görüşmelerin notları uygun bir şekilde yayınlanacaktır.

Konferans esnasında sürekli masamız açıldı. Konferansın son günü saat 13.00'te bir bölüm yoldaş masayı toplayıp Fas ML hareketinin yaptığı bir toplantıya gittiler. Konferans yerinde kalan yoldaşlarımız ise, saat takriben 15.00 civarında ayrılıp Faslıların toplantısına gittiler. Faslıların toplantısı henüz başlamamıştı. Bizi çok sıcak karşıladılar. Faslıların toplantısına bir mesaj sunduk.

Tüm hafta boyunca bizce en önemli olan şeylerin başında görüşlerimizin yayılması/yaygınlaştırılması gelir. Bu oldukça başarılı geçti. İkincisi ise örgütleri tanımaktı. Bu da önemli ölçüde gerçekleşti. Bir kez daha Bolşevizmin doğruluğunu ve gücünü gördük. Bir kez daha, uluslararası alanda daha aktif bir mücadelenin, Bolşevizmin hakim kılınması için gerekli olduğunu gördük.

15.05.1996 ▲

öne çıktıkça, o spekülasyoncu sermayeye bağlı olarak günü kurtarıyor, yeni-sömürgeci talanı ve savaş çığırtkanlığını şiddetlendiriyor. Şimdi ticaret savaşları biçiminde patlamakla tehdit eden emperyalistler arası çelişkileri hızlandırıyor. Aynı zamanda bu ülkelerde emek-sermaye çelişkisi çeşitli biçimlerde öne çıkıyor.

Emperyalist sistem, yeni sömürgelerin talanını tırmandırarak krizlerinden kaçınmaya çalışıyor. Bu amaçla, emperyalist sermayenin IMF, Dünya Bankası, Dünya Ticaret Örgütü, çok-uluslu tekeller, uluslararası mali kuruluşlar vs. gibi aletlerine baş vuruyor. Can çekişen emperyalizm, yeni sömürgeci saldırıyla sadece her yerde durgunluk ve yozlaşma, ve bu ülkeleri aşırı krizlere ve mahva sürükleyen bir spekülasyoncu sermaye rejimi üretmiştir. Sonuç olarak, bir yanda emperyalist sermaye ve bu ülkelerdeki hakim sınıflarla, diğer yanda ezilen kitleler arasındaki çelişme aşırı boyutlara varmaktadır.

Bu kritik anda emperyalist kamp, proletarya ve ezilen kitlelerin meydan okuyuşunu geri püskürtmek için olası tüm silahları kullanıyor. Yükselen halk hareketlerine saldırmanın en iyi yolunun onları ideolojik ve siyasi olarak silahsızlandırmak olduğunu çok iyi bilen emperyalizm, bu amaçla zaman içinde sınanmış tüm yol ve araçlardan yararlanıyor. Her yerde, proleter sınıf pozisyonlarını yadsıyan çeşitli yabancı eğilimleri teşvik ediyor. Reformist ideolojiler uydurulup propaganda ediliyor. Dinci, köktenci (fundamentalist), ırkçı, ulusal şöven güçler, proletaryayı bölmek, dikkatini çelmek ve felç etmek için yüreklendiriliyor. Aynı zamanda, halk hareketlerini bastırmak için devlet terörizmi gittikçe daha çok kullanılıyor. Emperyalist ülkelerde devlet aygıtı, var olan burjuva-demokratik değerlerden bile tamamen arındırılıyor. Her yerde, halkın direnişini bastırmak için devlet faşistleştiriliyor.

Proleter sosyalist güçler emperyalist kampın bu dünya çapında çokyönlü karşı-devrimci saldırısıyla ancak, her yerde gelişmekte olan mükemmel durumdan yararlanarak, Marksist-Leninist pozisyonlar temelinde ideolojik-politik-örgütsel hazırlılıklarını uluslararası çapta yükselterek mücadele edebilirler. Emperyalizm ve proleter devrim çağında devrimci 1 Mayıs'ın görevlerini ileriye taşımak için proleter güçler, tüm reformist hayalleri bir yana bırakarak, hem kendi ülkelerinde ve hem de uluslararası alanda çelik gibi sağlam bir birlik inşa etmek zorundadırlar. Bu tarihi anda bunu, bu 1 Mayıs'ın temel sloganı yapalım.

1 Mayıs'ın bayrağını, uluslararası proletaryanın devrimci bayrağını, tüm ülkelerde devrimci mücadeleleri şiddetlendirme, mücadele içindeki halkları desteklemek için dayanışma eylemleri örgütleme ve proleter devrimci güçlerin uluslararası birliğini inşa etme konusundaki sağlam kararlılıkla daha da yükseltelim.

Dünya proletaryasının ve ezilen kitlelerin devrimci mücadeleleri emperyalist sistemi ta temellerinden sarssın, dünya proletaryasının ve ezilen kitlelerin 1 Mayıs çağrısı tüm kıtalarda yankılansın ve proleter devrimin dünya çapında zaferini müjdelesin!

Nisan 1996 •

- **Yaşasın Devrimci 1 Mayıs!**
- **Yaşasın Dünya Proletaryasının Uluslararası Dayanışması!**
- **1 Mayıs'ta Özgürlük Bayrağını, Devrim Bayrağını Kaldırın Yükseklere!**

• Seylan Proleter Öncü Örgütü
• Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan-Türkiye)
• Hindistan Komünist Partisi (Marksist-Leninist) Kızıl Bayrak

Faşist Türk işgal ordusu Kıbrıs'tan defol!

Kuzey Kıbrıs'ın faşist Türk ordusu tarafından işgalinin üzerinden 22 yıl geçti. Bu 22 yıl, emperyalizmin ikili Enosis planının, yani Kıbrıs'ın devlet bağımsızlığının ortadan kaldırılarak, bir bölümünün Yunanistan'a, diğer bölümünün Türkiye'ye bağlanması planının uygulanması yönünde önemli adımların atıldığı yıllar oldu.

İşgalin hemen ardından zora dayalı nüfus değiş tokuşu yapıldı. Emperyalistlerin, Bosna bağlamında, lafa geylince çokça kınadıkları ve fakat gerçekleştirdikleri **etnik temizlik**, Kuzey Kıbrıs'ın Türk ordusu tarafından işgalinin hemen ertesinde, Kıbrıs'ta yaşandı. Kuzey Kıbrıs'ta yaşayan 200 binin üzerinde Kıbrıslı Rum güneye göçe zorlandı. Güney Kıbrıs'ta yaşayan Türklerin ise hemen tamamı Kuzeye göçmek zorunda kaldılar. Böylece Kıbrıslılar, milliyetleri temelinde birbirlerinden coğrafi olarak da ayrıldılar.

Ardından Kuzey Kıbrıs'ın her alanda tam sömürgeleştirilmesi, TC'nin bir vilayeti haline getirilmesi işlemi yürütüldü. Ekonomik alanda Kuzey Kıbrıs ekenomisi, TC ekonomisine bütünüyle bağlandı. TC para birimi, Kuzey Kıbrıs'ın da para birimi haline getirildi. Kurulan kukla Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti, bir sömürge valiliğinin görevlerini yerine getiren kurumlaşmayı sağladı.

Kıbrıs'ın yerli Türk nüfusu, gerek ekonomik kaygılarla, gerekse uğranılan hakaretler sonucu vb. kitleler halinde ülkeyi terkederken, TC, klasik sömürge yöntemleriyle, kendine bağlı bir nüfus çoğunluğunu sağlama yönünde "yerleştirme" siyasetine sarıldı. Gelinen yerde, Kuzey Kıbrıs nüfusunun çoğunluğunu, TC ordu mensupları ve Türkiye'den Kıbrıs'a son 22 yıl içinde göçenler oluşturuyor!

Kıbrıs'ın yerlisi olan Kıbrıslı Türklerin giderek büyüyen bir bölümü, başlangıçta çoğunluğun "kurtarıcı" olarak karşıladığı TC askerlerinin, aslında sömürgeci bir gücün askerleri olduğunu görüyor. Bu bilinç ve bu gelişmeler karşısında direniş artıyor. Fakat buna rağmen, anda esas gelişme, işgal sonucu yaratılan olguların kendini çözüm olarak dayattığı gelişmedir.

Kuzeydekine benzer bir gelişme, Güneyde de yaşanmakta, Güneyin de Yunanistan ile bağı "ayrılmaz" yönde gelişmektedir. **İkili Enosis** bugün olgu olarak gerçekleştirilmiş durumdadır. Hukuken gerçekleştirilmesi yönünde de önemli mesafe alınmıştır.

Türk burjuvazisi açısından her zaman **"yavru vatan"** olarak görülen Kıbrıs'taki işgal, bugün artık yığınlar açısından da kanıksanan, normal bir durum haline sokulmuştur. Sadece yığınlar mı? Kendine öncü diyenlerin, bu bağlamdaki haline bakıldığında, onların da bu bağlamda burjuvazinin kuyruğunda olduğu görülür.

Legal reformist sol için, Kıbrıs sorunu esasta çözülmüştür, onların lügatında böyle bir sorun yok gibidir. Bir bölümü, bu 1 Mayıs'ta hatta *Evrensel*'in yaptığı gibi, Kıbrıs'taki 1 Mayıs gösterilerini **"memleket haberleri"** içinde verecek kadar kanıksamıştır varolan durumu. **Devrimci sol gruplara gelince, onların da Kıbrıs siyasetini belirleyen, genelde suskunluktur.** Halbuki susmak, sonuçta var olan durumu onaylamak anlamına gelmektedir!

Bizler, Kuzey Kürdistan-Türkiyeli Bolşevikler, Kıbrıs konusunda en başından itibaren Türk hakim sınıflarının işgaline karşı çıktık. Kıbrıs'ta çözümün, Kıbrıs'ın bütün milliyetlerden halklarının tüm işgalci ve yabancı güçleri ve onların işbirlikçilerini hedef alan devrimden geçtiğini, emekçilerin iktidarından geçtiğini söyledik...

Kuşkusuz bu, bugünkü şartlarda imkansız gibi görülüyor. Milliyetçiliğin zaferler kutladığı, *"etnik temizlenmiş yerleşim alanları"* nın çözüm olarak yutturulmaya çalışıldığı günümüzde, Kıbrıs'ta Türk, Rum ve diğer milliyetlerden emekçilerin yeniden içiçe, birlikte yaşaması, bunun için devrim yapması önerileri, ütopik görünüyor.

Öyle görünse de, tek doğru çözüm, hem Kıbrıs, hem tüm dünya halkları için, uzun süreli tek gerçek çözüm budur! Görev, dün olduğu gibi, bugün de, tam da bu tek gerçek çözüm yönünde çalışmaktır!

Bugün işgalin 22. yıldönümünde, bir kez daha Kıbrıs'taki sınıf kardeşlerimize, komünist ve devrimci savaşçılara yalnız olmadıklarını söylüyoruz!

► Faşist Türk ordusu Kıbrıs'tan defol!

► Yaşasın bütün milliyetlerden Kıbrıs halklarının devrim mücadelesi!

► Yaşasın halkların devrim mücadelesinde birliği!

06.06.1996 ▲

Ermeni soykırımı ve "Özgür Politika"da milliyetçiliğin kutsanması...

Ermeni soykırımının 81. yıldönümü olan 24 Nisan 1996 tarihinden itibaren Özgür Politika'da, soykırım hakkında değişik yazılar yazıldı, tavırlar takınıldı ve eylem haberleri yayınlandı.

Bir diğer deyişle, Türkçe yayınlanan bir günlük gazetede, Ermeni soykırımı hakkında şimdiye kadar en yoğun tavır takınılan bir yıldönümü oldu soykırımın 81. yıldönümü.

Bu, sorunun gündeme getirilmesi ve tartışılması bağlamında ele alındığında, olumlu bir tavırdır. Fakat sorunun özü, bu konuda faşist Türk devleti teşhir edilirken, Ermeni sorununda nasıl tavır takınıldığı ve çözüm olarak nelerin savunulduğu noktasında düğümlenmektedir.

Soykırım konusunda hakim sınıfların teşhir edilmesi olumlu yanını desteklerken, bu teşhir etmede savunulan milliyetçi yaklaşımlara karşı da mücadele etme görevine sahibiz.

Özgür Politika'da yayınlanan yazılarda, esas olarak Kürt milliyetçiliği Ermeni milliyetçiliğine el uzatıp milliyetçiliği kutsarken; "Türk solu", ayrımsız bir biçimde hakim sınıflarla aynı konumda gösterilmektedir. Bu tavır en açık şekliyle Fatih Sönmez imzalı dizi yazıda ortaya çıkmaktadır.

Fatih Sönmez, dizi yazısının sonuç bölümünde *(28 Nisan 1996 tarihli yazı)*, "Türk solu"nun tavrını ortaya koymaya çalışırken gerçekleri de tersyüz etmektedir.

"Türk solu" tanımlaması hakkında özellikle son birkaç yıldır sürekli tavır takındık. Bu tanım, kendisine Kürt örgütü diyenler tarafından, sosyal-demokratından, kemalist, devrim düşmanı İşçi Partisi'ne, devrimci ve komünistine kadar herkesi içeren bir tanım olarak kullanılmaktadır.

Biz gerek bu genel tanımla karşıdevrimcisiyle devrimcilerin, gerekse de oportünistlerle komünistlerin aynı kefeye konmasını bir kez daha reddediyoruz. Biz aynı biçimde, örgütlerin siyasi niteliği yerine, bu örgütlerin kendilerini Kürt örgütü olarak ilan etmemelerine dayanarak "Türk solu" olarak değerlendirilmesini de reddediyoruz. Bizzat bu yaklaşım, soruna sınıfsal açıdan değil, ulusal açıdan yaklaşıldığını göstermektedir.

81 yıl sonra Ermeni soykırımını keşfeden Fatih Sönmez, Kürt milliyetçiliğinin ne kadar üstün olduğunu kanıtlama amacı ve kaygısıyla aklına ne gelmişse yazmış... "Türk solu"nun ne kadar *"soykırımcıların saflarında"* olduğunu göstermek için ilkönce şu değerlendirmeyi yapıyor:

"Türk solu kemalist ideolojinin etkisinden bir türlü kurtulamamaktadır." (28 Nisan 1996 tarihli yazı)

Sonra, *"Sol içinde hakim olan sosyal-şoven anlayış"* başlığı altında alıntılarla bu "kanıtlanmaya" çalışılıyor. Bu alıntılar içinde Bolşevik Partizan sayı 9-10'dan çarpıtılarak aktarılan bir alıntı da yer almaktadır. Fatih Sönmez, "Türk solu"nun Kemalist ideolojinin etkisinden kurtulamaması savını kendi açısından ispat etmeye çalışırken şunları söylemektedir:

"Hele de Ermeni ulusal sorunu, soykırım ve ondan doğan hak istemleri gündeme geldiğinde Ermeni halkına karşı sol içinde bir pogrom havası yaşandığını söylemek herhalde abartma değildir."

"Tarihi haksızlıkların düzeltilmesini talep etmekse gericiliktir. Ermenilerin eskiden yaşadıkları topraklara geri dönmeleri ise «siyonizmdir»."

"Ne yazık ki sollarımız 80 yıldır soykırımcı Türk egemenlerine suç ortaklığı yapmışlardır. 80 yıldır susmanın, hiçbir zaman aşımı tanımayan soykırım karşısında net bir tavır takınmamanın başka bir izahı yoktur." (aynı yerde)

Burada yapılan bu genel tespitler, sadece abartma değil, gerçeklerin tersyüz edilmesidir de. Kuşkusuz devrimci örgütlerin çoğunluğu Ermeni sorununda, yanlış konumda durmaktadırlar. Fakat, bildiğimiz kadarıyla bu yanlışlık, soykırımın yapıldığının kabul edilmemesi ve soykırımın lanetlenmemesi yönündeki bir yanlış değildir. Devrimci ve Komünist olduğunu iddia edenlerin yanlışı, bu sorunun önemini kavramama, bugün için nasıl bir rol oynadığının değerlendirilmesinde ve çözüm için tavrın ne olması gerektiği konusundadır.

Bunları bir bütün olarak *"soykırımcı Türk egemenleri"* ile aynı kefeye koymak, sapla samanı birbirine karıştırmaktır. Yanlışlara karşı mücadele ederken, ayrımcı ve doğru bir temelde yaklaşmak gerekir.

Eğer soykırım konusunda susmak suç ortaklığı ise –ki öyledir– o zaman Fatih Sönmez'e sormak gerekir. Ermeni sorununda Kuzey Kürdistanlılar 80 yıldır ne yaptı? Kuzey Kürdistanlı örgütler, 1996 yılına kadar bu konuda ne söylediler? Eğer susulmuşsa, bu suç ortaklığına ortak olunmamış mıdır?

Kürt ulusundan işçi ve köylülerin de sorumluluğunun ortaya konulmadığı yerde, ne faşist Türk devletine karşı ve ne de "Türk solu" içinde ele alınan örgüt ve dergilere karşı tavırda inandırıcı olunabilinir.

Aktardığımız alıntılarda çizilen genel tablo da inandırıcı değildir. Çünkü "Türk solu" içinde gösterdiğiniz Bolşevik Partizan dergisi ve bu derginin siyasi görüşlerini savunduğu Bolşevik Parti'nin tavrı, bu çizilen çerçevenin dışındadır. Bolşevik Partizan sayı 9-10'daki tavrı okuyan biri olarak, neden daha sonraki tavırlara bakmadığınızı, ya da baktıysanız neden gerçek-

leri aktarmadığınızı da sormak zorundayız.

Doğrusunun ne olduğunu biz hatırlatalım:

Fatih Sönmez'e göre, Ermeni soykırımı sonrasında *"doğan hak istemleri gündeme geldiğinde, Ermeni halkına karşı sol içinde bir pogrom havası"* esiyormuş...

Peki hak istemleri konusunda Bolşevik Parti'nin tavrı nedir? Bolşevik Partizan sayı 27'de, Fatih Sönmez'in tavrından tam 10 yıl önce, Bolşevik Parti'nin 3. Kongre kararları yayınlandı. Bu kararlar içinde Ermeni sorunu hakkında alınan kararın bir bölümü şöyledir:

"Konferansımız (sonradan Kongre dendi /BN)*; bugün Türkiye'deki Ermenilerin "ulus" teşkil etmediği tespitinin; yurtdışında, Türkiye'ye dönmek ve yerleşmek isteyen Ermenilerin; dönme ve yerleşme haklarının olmadığı biçiminde yorumlanmasına karşıdır.*

Konferansımız, (...) Ermenilerin, Türkiye'ye dönme ve yerleşme hakkını ***savunduğunu*** *açıklar." (BP, sayı 27, sayfa 24)*

Evet, F. Sönmez'in yukarıda yazdıklarından tam 10 yıl önce bu karar yayınlanarak devrimci kamuoyuna sunulmuştur. 1983'de yayınlanan Bolşevik Partizan'a atıfta bulunup da, 1986 Ocak-Şubat tarihinde yayınlanan bu karara bakılmaması, ya da yok gösterilmesi, sadece, soruna bilimsel yaklaşılmadığını ve Kürt milliyetçiliğini haklı çıkarma, ona kuyrukçuluk yapma amacını ortaya koymaktadır.

Bolşevik Parti, 3. Kongresi'nde aldığı bu kararla yetinmemiştir. Ulusal sorunda kendi geçmişini değerlendirme içinde, yanlış ve eksikliklerini aşarak daha da ileriye gitmiştir. Bolşevik Parti 4. Kongresi'nde sonuçlandırdığı **"Ulusal Sorun Üzerine Eğitim Notları"** ve aldığı kararlarla Marksist-Leninist çizgiyi ilerletip, geliştirmiştir.

Bu kararlar içinde Ermeni sorununda tarihi haksızlık bağlamında şu tavrı takınmıştır:

"Ermeni ulusuna karşı yönelen tarihi haksızlık, «tarihin ana akışı dışında kalmış, onun akışını engellemeyen, rahatsız etmeyen, proleter sınıf mücadelesinin derinleştirilmesini ve genişlemesini engellemeyen» (Lenin) bir tarihi haksızlık değil, tersine ***«toplumsal gelişmeyi ve sınıf mücadelesini hâlâ doğrudan doğruya engelleyen»*** *bir tarihi haksızlıktır." (Bolşevik Partizan sayı 62, sayfa 13)*

Bu karar, 15 Ocak 1991 tarihinde devrimci kamuoyuna açıklanmıştır. 3. ve 4. Kongrelerde alınan kararlar F. Sönmez'in yukarıda yaptığı genel değerlendirmeleri çürütmektedir.

Kuşkusuz F. Sönmez'in bu gerçekleri gözardı etmesi yanlıştır. Fakat bu, sadece sorunun bir yanıdır. Sorunun diğer yanı ise, bunu neden yaptığı ve bu tarihi haksızlığın düzeltilmesi için savunduğu çözüm önerisinin ne olduğudur.

Önce *"Türk egemenlerine suç ortağı"* olarak gösterdiği "Türk solu"na, bu "günah"ından kurtulması için önerdiği çözüme bakalım:

"Bu nedenle «Ermeniler ulus mudur, değil midir» tartışmasını bir kenara bırakıp, ***TC'ye ülkelerine dönmek isteyen Ermeni halkına, «lütfen» yer açmasını maddi ve manevi zararlarını tazmin etmesini dayatmalıdır."*** *(abç) (aynı yerde)*

F. Sönmez, faşist Türk devletinden Ermeni soykırımının hesabını sorma yerine, ondan maddi ve manevi tazmin talep edilmesini istemektedir. Faşist Türk devletinin teşhir edilmesi için bu talep kullanılabilir, fakat Ermeni soykırımıyla yapılan tarihi haksızlığın hesabı böyle sorulamaz ve bu tarihi haksızlık bu çerçevede düzeltilemez.

Faşist Türk devleti, şu an Türkiye'de yaşayan yaklaşık ellibin Ermeni üzerinde de ulusal baskıyı sürdürmektedir. Diasporadaki Ermenilerin bu devlet iktidarı varlığı şartlarında yurtlarına geri gelmeleri, bunların ulusal baskıya yeniden maruz kalması demektir.

F. Sönmez'in getirdiği çözüm önerisi, çözüm değil çözümsüzlük önerisidir. Ulusal baskının devamı demektir. Bu öneri açıkça reformist bir öneridir. Devletin varlığının devamının savunusudur. Bu devlet savunusu kendisini şu tespitte de göstermektedir:

"Ancak bu çağrının hayat bulmasının önünde ***en büyük engel*** *bugün de Kürdistan'ı Kürtsüzleştirmeye çalışan soykırımcı* ***TC'nin Kürt halkına karşı yürüttüğü kirli savaşıdır."*** *(abç) (aynı yerde)*

Altını çizdiğimiz yerde, Ermenilerin kendi yurtlarına geri dönmelerinin en büyük engelinin faşist Türk devletinin kendisi değil, Kürtlere karşı yürüttüğü savaş olarak gösterilmektedir.

F. Sönmez ve övdüğü ulusal kurtuluş hareketinin Ermeni soykırımı konusunda getirdikleri çözüm, reformist ve ulusal baskının devamını sağlayan bir "çözüm" iken, Bolşevikler, Ö. Politika'ya gönderdikleri tekzipte de ortaya kondukları gibi, Ermenilerin ***"Batı Ermenistan'a dönme, yerleşme hakkının savunulması, daha bugünden ayrılma hakkının savunulması"*** olarak ortaya koymuştur ve savunmaktadırlar.

F. Sönmez bu gerçekleri görmezlikten geldiği gibi, "Türk solu"nun tavrına karşı, doğru tavır olarak gösterdiği PKK Genel Başkanı A. Öcalan'ın tavrına da, sahip olmadığı özellikler atfetmektedir. Söyledikleri şöyledir:

"Gerek Ermeni ulusal sorununda, gerekse soykırım sorununda tavrı nettir. PKK genel başkanı A. Öcalan'ın Ermeni halkına çağrısı kendi ülkelerine sahip çıkmaları, topraklarına geri dönmeleri, kendilerinin o topraklara Ermenistan diyerek sahip çıkmaları doğrultusundadır. Onun için Ağrı Dağı Ermeni halkının en kutsal varlığıdır. Ve bu kutsamaya saygısını net bir şekilde ifade etmektedir." (Ö. Politika, 28 Nisan 1996)

F. Sönmez'in sözkonusu ettiği çağrı hakkında Bolşevik Partizan sayı 83'de (Mayıs 1993) tavır takınmıştık. Sözkonusu yazıda A. Öcalan, *"Kürdistan, Kürdistan'da yaşayan herkesin yurdudur"* başlığı altında, Batı Ermenistan'ı Kürdistan'ın bir parçası olarak görmekte ve Ermenilerin Kürdistan'a geri dönmeleri çağrısını yapmaktadır. Ezilen ulusun azınlıklar üzerindeki hakimiyet tavrını ortaya koyan Kürt milliyetçisi bu tavır, Ermenilerle eşit ve özgür bir temelde yaşamasını değil, Ermenilerin Kürtlere bağımlılığını savunan bir tavırdır.

Batı Ermenistan, Kürdistan coğrafyasına dahledildikten sonra, Ermenilerin kendi yurtlarına dönmeleri çağrısının olumlu hiçbir yanı yoktur.

F. Sönmez'in bu tavırda olumluluk keşfetmesi, milliyetçiliği kutsamasın-

dandır. "Türk solu"nu eleştirme ateşi içinde şunlar savunulmaktadır:

"Türk solunun Ermeni halkının örgütleri ve eylemlerine karşı tavırda da soykırımcı gelenekle aynı noktada çakışmaktadır. Bu kendini özellikle de ASALA'ya ve eylemlerine karşı alınan tavırda çok açık bir biçimde göstermektedir. Her iki cephe de ASALA'nın «emperyalizme» hizmet ettiği noktasında birleşmektedirler. Yine her iki cephe de eylemlerin amacını mahkum etmektedir." (aynı yerde)

F. Sönmez'in burada yürüttüğü mantık, kendisinin ne kadar milliyetçi olduğunu göstermektedir. O'na göre ASALA'yı ve eylemlerinin amacını yanlış bulmak, hakim sınıflarla aynı cephede yer almaktır. Bu mantıktır, PKK ve Kürt milliyetçilerine getirilen eleştiriler nedeniyle devrimcileri kemalist ilan eden. Bu mantıktır, şu ya da bu örgütün eleştirilmesini genel olarak ulusal soruna karşı tavırla eşitleyen. Milliyetçiliğin eleştirisi böylece tabulaştırılmaktadır.

İnsana sorarlar ama. Nedir ASALA'nın eylemleri ve amaçları? ASALA bir Ermeni örgütü olsa da, Ermeni ulusunu temsil eden tek örgüt müdür? Ya da Ermeni işçi ve emekçileri ASALA tarafından mı temsil edilmektedir? Bunları da bir kenara bırakalım. Soykırıma uğrayan bir ulusun, milliyetçiliğine karşı mücadele edilmemeli mi?

Anlaşıldığına göre edilmemelidir. İyi de, milliyetçiliğin ve hem de kin duyma temelinde olan bir milliyetçiliğin varlığını koruduğu şartlarda, eşit, özgür ve kardeşçe birarada nasıl yaşanabilir? Yaşanmayacağı tüm deneyler tarafından tekrar tekrar onaylanmaktadır. Milliyetçilik kutsandığı sürece de, Ermeni soykırımı konusunda doğru ve tutarlı bir tavır takınmak mümkün değildir. Ermenilerin Batı Ermenistan'a dönme ve yerleşme hakkının yanı sıra, ayrılma hakkı savunulmadığı sürece de doğru bir tavır takınılamaz.

Milliyetçiliğin kendisini açıkça gösterdiği bir tavır da, Ö. Politika'nın köşe yazarlarından Hüseyin Işık'ın şu tavrıdır:

*"Dersim'de yaşayan Ermeniler katliamda devlete teslim edilmediler. Dersim onları korudu. **Komşusunu cellada vermek ise Kürde yaraşır bir davranış değildir. Ne var ki bazı Kürt beyleri bu katliamda Genç Türkler'in maşası oldular.**" (abç) (Ö. Politika, 30 Nisan 1996)*

Çok Dersimci olan bu yazar, tarihi gerçekleri tersyüz ederken, Kürtlerin ulusal kökeninin bir temel özelliği imiş gibi, komşusunu cellada vermenin *"Kürde yaraşır bir davranış"* olmadığını savunarak ırkçı bir konumda durmaktadır.

H. Işık'a göre Ermeni katliamında sadece bazı Kürt beyleri Genç Türkler'e maşa oldular. Her ne kadar bu beylerden nefret ettiğini alıntının devamında söylese de, Kürt işçi ve köylülerin Ermeni soykırımındaki sorumluluk payını gözardı ederek tarihi gerçekleri gizlemeye çalışmaktadır.

H. Işık'ın aktardığı Halk arasında söylenen *"Ermeniler altın ve mücevheratını tertele esnasında toprağa gömdü." (aynı yerde)* sözünün bir sonucu da, Ermenilerin altınını almak için Ermenilere işkence yapıldığı ve katledildiği gerçeği değil midir? Ve bu, Kuzey Kürdistan'da Kürtler tarafından da yapılmadı mı? O dönemi yaşayanlar, bunun böyle olduğunu anlattılar bize. Hem de nasıl biliyor musunuz sayın H. Işık? *"Ermenilerin, bizi öldürmeyin, sizi altına boğarız"* demelerine rağmen, Ermenilerin katledilmesi sonucu altınlara sahip olamadıklarından yakınarak söz ettiler... Üzülenleri de vardı tabii ki. Ama anlattıkları bir gerçeği ortaya koyuyordu. Kürtlerin de Ermenileri katlettiğini! Gerçekler yok gösterilmekle ortadan kalkmıyor.

Dikkat çekilmesi gereken bir tavır da Mihri Belli'nin tavrıdır. Ermeni soykırımının tarihsel koşullarını ortaya koymaya çalışan M. Belli, Ermeni sorununda Ö. Politika'da tavır takınan diğer yazarların Kürt milliyetçiliğinin tersine, Türk milliyetçiliğine soyunmaktadır. Soykırımın TC tarafından kabul edilmesi gerektiğini savunan Mihri Belli, şu tavrı takınmaktadır:

"Ankara'nın bu şaşkınca inkar tutumu Ermeni sorununun tarihe gömülmesini sağlamaz, tam tersine kanayan bir yara gibi bu sorunu devamlı olarak gündemde tutar." *(abç) (Ö. Politika, 4 Mayıs 1996)*

M. Belli için sorun, Ermenilerin soykırıma uğraması, kendi yurtlarından sürülmesi ve Ermenilerin Batı Ermenistan'a dönmeleri vb. sorunu değildir. Yapılan tarihi haksızlığın düzeltilmesi de değildir sorun. M. Belli için sorun, ***"Ermeni sorununun tarihe gömülmesidir"***. Faşist Türk devletinin bu sorunla sürekli karşı karşıya kalmaması için M. Belli devlete akıl veriyor.

Sonuç olarak, Ermeni soykırımının suçlusu ve esas sorumlusu Osmanlı-Türk hakim sınıfları, onların devletidir. Bu soykırımda ama, Türk ulusundan işçi ve köylülerin ve bu arada Kürt işçi ve köylülerinin de sorumluluk payı vardır. Soykırımın sorumluluğuna ortak olan Türk işçileri ve köylüleri için (yalnızca onlar için değil, Kürt işçi ve köylüleri için de) tek doğru enternasyonalist tavır, sorumluluğunda pay sahibi oldukları bu tarihi haksızlığı ortadan kaldırmak yönünde açıkça tavır takınmaktır.

Bu tarihi haksızlık, faşist Türk devletinin varlığını sürdürdüğü koşullarda ortadan kaldırılamaz ve bu koşullarda değişik ulus ve milliyetlerden işçi ve emekçilerin eşit, özgür ve kardeşçe beraber yaşamaları mümkün değildir.

Ermeni soykırımının hesabı da, faşist Türk devletinin yıkılmasıyla sorulacaktır. Ermenilerin Batı Ermenistan'a özgür koşullarda dönme, yerleşme ve isterlerse ayrılma hakkının özgürce kullanılmasının koşulları, ancak işçi-köylü demokratik diktatörlüğü şartlarında gerçeklik haline gelebilir.

Değişik ulus ve milliyetlerden işçi ve emekçilerin eşit, özgür ve kardeşçe birlikte yaşayabileceği düzene varabilmek için de önkoşul, değişik ulus ve milliyetlerden işçi ve emekçilerin birliği ve ortak mücadelesi temelinde faşist Türk devletinin yıkılmasıdır.

► Faşist Türk devletine ölüm!

► 81. yıldönümünde soykırım suçlularını birkez daha lanetliyoruz!

► Ermeni ulusal sorununda da reformizm ve milliyetçilik kurtuluşu sağlayamaz!

► Halkların kardeşliği için, tek yol devrim!

14.05.1996 ▲

BOLŞEVİK PARTİ (Kuzey Kürdistan)

"Özgür Politika" ne kadar özgür?

Özgür Politika, hakim sınıfların boyalı basınına karşı alternatif olma iddiasında olan medyanın bir parçası. O, hakim sınıfların sürekli saldırısının hedefi ve hakim sınıfların yasakladığı kimi görüş ve haberleri okuyucuya ulaştırmak için şimdiye dek onlarca şehit veren bir geleneğin sürdürücüsü.

Özgür Politika, demokrasi ve özgürlük savunma konusunda iddialı. Ve fakat bizim yaşadığımız somut bir olay, bu iddianın hiç de gerçekle uyuşmadığını, Özgür Politika'nın da Marksizm-Leninizm'e karşı, Bolşevizme karşı sansürcü olduğunu gösteriyor.

Özgür Politika'da Bolşevik Partizan'a doğrudan saldıran bir yazıya yazdığımız tekzip, bugüne kadar yayınlanmadı.

Mihri Belli şahsında Türk milliyetçilerine, Heinrich Lummer şahsında Alman emperyalizminin propagandacılarına ve benzerlerine eleştirisiz sayfalarını açabilen Özgür Politika, komünistlere yönelen bir saldırıya tekzibi basmıyor. Biz bu tavrın yanlış ve burjuvaziye uygun bir tavır olduğunu söylüyoruz.

Yan sütunda gönderdiğimiz tekzibi yayınlıyoruz:

"ÖZGÜR POLİTİKA" SORUMLU YAYIN YÖNETMENİ BÜLENT AYDIN'A...

Ermeni soykırımının 81. yıldönümünde, Fatih Sönmez imzasıyla yayınlanan yazı dizisinin beşinci ve son bölümünde *(28 Nisan 1996 tarihli)*, çerçeve içinde ***"Sol içinde hakim olan sosyal-şoven anlayış"*** başlığı altında, değişik örgüt ve dergilerden "alıntılar"la *"sosyal-şoven tavırlar"* ortaya konmaya çalışılıyor. Bu yapılmaya çalışılırken dergimizin tavrı şöyle aktarılıyor:

"Bolşevik Partizan'ın tavrı: «Türk faşistleri Ermeni milliyetçilerinin eylemlerini ırkçılığı körüklemek için kullanıyor» başlıklı yazıda «Ermeni örgütlerinin Türk olan her hedefi vurmayı» amaçladıkları iddia ediliyor. (BP, sayı 9-10)" (Özgür Politika, 28 Nisan 1996)

Gazetenizin okuyucuları 1983 yılında yayınlanmış olan Bolşevik Partizan sayı 9-10'u okuma ve karşılaştırma imkanına sahip değildir. Bize aitmiş gibi aktarılan tavır, yani, altını çizdiğimiz yerde söylenenler, bize ait değildir.

Sözkonusu yazımızda söylenenler şöyledir:

"Ermeni sorununu sınıf sorununun önüne geçiren Ermeni milliyetçileri (...) devrim mücadelesine zararlı bir konumda durmaktadırlar.

Onların kitlelerin gücüne güvenmeyen, bireysel terör eylemlerinin; giderek Türk olan her hedefi vurmaya yönelik eylemleri temel alan çizgileri de, burjuva milliyetçi tavırlarına uygundur." (Bolşevik Partizan, sayı 9-10, sayfa 18)

Birincisi, görüldüğü gibi, burada sözkonusu edilen ne genel olarak Ermeniler, ne de Ermeni örgütleridir. Sözkonusu olan, Ermeni milliyetçileridir. Eleştirilen, milliyetçilik ve bu temelde yükselen bireysel terör eylem çizgisidir. Ayrıca gazetede aktarıldığı gibi, herhangi bir iddia da sözkonusu değildir. Yapılan, bir değerlendirme ve olgu tespitidir.

Gazetenizdeki tavırda, tavrımız tahrif edilerek, bize ait olmayan bir tavır bize maledilmekte ve kamuoyuna yanlış bilgi aktarılmaktadır.

İkincisi, tahrif edilen bu tavır temelinde ise biz, *"sosyal-şoven tavır"* içinde olanlar diye gösterilen diğer örgüt ve dergilerle aynı kefeye konuyoruz.

a) Gerçek durum bu değildir.

b) Böyle bir tespit bize ait olsa bile, bu tespit tek başına sosyal-şoven bir konumda olunduğunun ispatı değildir, olamaz da. Eğer yapılan tespit yanlış ise, o zaman yanlışlığını ortaya koymanız gerekiyor.

GERÇEK DURUM NEDİR?

Bolşevik Partizan yayın hayatına başladığı günden beri değişik sayılarında Ermeni katliamı ve bununla ilgili değişik sorunlara doğru tavır takınan tek dergi olmuştur.

Gazetenizin de başlığını aktardığı yazımızda, faşist Türk devleti ve savunucuları teşhir edilmekte ve 1915 Ermeni soykırımı ortaya konarak lanetlenmektedir. Sadece lanetlemekle kalınmamakta, aynı zamanda sorunun çözümü için, değişik ulus ve milliyetlerden işçi ve emekçilerin ortak mücadelesiyle faşist Türk devletinin yıkılması gerektiği doğru düşüncesi de ortaya konulup savunulmaktadır. Bize görünen odur ki, sizi rahatsız eden şey, milliyetçiliğin eleştirilmesi ve değişik ulus ve milliyetlerden işçi ve emekçilerin birliğini ve ortak mücadelesini savunmaktır.

Bolşevik Partizan, Ermeni soykırımının 75. yıldönümü nedeniyle, 1990 yılını, soykırım suçlularını teşhir etmek için bir kampanya yılı olarak ilan etmiş, Bolşevik Partizan'ın 56-61, ve 63. sayılarının tümünde Ermeni soykırımı ile ilgili yazılar yayınlamıştır. Bu arada Almanca yayınlanan **"Talat Paşa Duruşması"**'nın belgelerini de Türkçeye kazandırmıştır.

1996'ya kadar yayınlanan yazıların tümü ise, soykırımın 81. yıldönümde derlenerek bir kitap halinde yayınlanmıştır.

Bolşevik Partizan sayı 62'de yayınlanan TKP/ML(Bolşevik)'in (şimdiki adı ile BOLŞEVİK PARTİ'nin) 4. Kongre Kararları'ndan ULUSAL SORUNa ilişkin kararda, Ermeni sorunu hakkındaki kararın bir bölümü şöyledir:

"Yani bugün diasporadaki Ermenilerin Batı Ermenistan'a dönme, yerleşme hakkının savunulması, daha bu-

günden ayrılma hakkının savunulması anlamına gelir. Dönme ve yerleşme hakkı bu bilinçle savunulmalıdır." (agd.)

Bu karar, beş yıl önce devrimci kamuoyuna açıklanmıştır ve hâlâ hiçbir örgüt ve dergi buradaki tavrı savunma konumunda değildir.

Ermeni soykırımı ve sorunu bağlamında "sol" örgüt ve dergilerle ayrım noktası, yukarıda ortaya konan tavrın da varolduğu şartlarda, artık soykırımın kabulü değildir. Hayır! Sorun, sadece geçmişte olanın tespit edilmesi ve lanetlenmesiyle sınırlandırılamaz.

Ayrım noktası, bugün ve gelecek için savunulanın ne olduğu noktasındadır. Bu bağlamda Bolşevik Partizan'ın tavrı, tüm diğer devrimci, Sosyalist, Komünist olma iddiasında olan örgüt ve dergilerden kökten ayrı ve tek komünist tavırdır.

Sonuç olarak, yukarıda özetle aktardığımız olgular, gazetenizde bize maledilen görüşün, bize ait olmadığını ortaya koyuyor. Tavrımızı bütünlük içinde öğrenmek isteyenlere, **"ERMENİ SORUNUNDA BOLŞEVİZM"** *(Bolşevik Partizan Yayınları)* adlı kitaba bakmalarını öneririz.

Özgür Politika Gazetesi Sorumlu Yayın Yönetmeni olmanızdan dolayı, Fatih Sönmez'in bu tavrından siz de sorumlusunuz. Bu yazımızı gazetenizde yayınlayarak, bize getirilen "sosyal şoven" suçlamasının geri alınmasını ve yapılan yanlışı düzeltmenizi ümit ediyoruz.

Bolşevik Partizan
Yazı Kurulu

30.04.1996 ▲

Türk hakim sınıflarının Ermeni ulusuna karşı giriştiği soykırımının 81. yıldönümünde soykırım suçlularını lanetliyoruz!

24 Nisan 1915, Türk hakim sınıfları tarafından Ermeni ulusuna karşı en zalimce soykırım örneklerinden biri olan bir soykırımın başlatıldığı tarihtir. Bu tarih, Türk tarihinde silinmez bir kara lekenin başlangıcıdır.

Türk hakim sınıfları, Birinci Dünya Savaşı'nın yarattığı ortamda, daha önce yüzbinlerce Ermeniyi katlettikleri şehirsel ve bölgesel katliamlara, *"Ermeni sorununun nihai çözümü"* için yani Osmanlı-Türk sınırları içinde, Ermeni ulusunu yok etmek için geniş çaplı soykırım saldırısını başlattılar. Bu saldırı, "göç ettirme" adı altında başlatıldı ve göçe yanaşmayanlar katledildi. Göçü kabullenip yollara düşenler ise yollarda katledildi...

Hükümetin o dönem bu konuda çıkardığı yasayı Talat Paşa, Halet'teki yöneticilere yazdığı bir telgrafta şöyle açıklamaktadır: *"Hükümet, Türkiye'de yaşayan Ermenileri bütünüyle yok etme yönünde bir kanun çıkardı. Alınan tedbirler ne kadar canice olursa olsun onların valığına son verilmelidir. Cinsiyet ve yaş ayrımı yapılmamalı, vicdanın sesine kulak verilmemelidir"*.

Bütün alanlarda buna uygun davranma sonucu 1.500.000'a yakın Ermeni katledildi. Onbinlercesi ise ancak başka ülkelere göç ederek canlarını kurtardı.

Şimdi faşist Türk devleti aynı senaryoyu Kürt ulusu üzerinde uygulamaya çalışıyor. Ermenilerin baskıya, sömürüye ve haksızlığa karşı isyanına verilen cevapla bugün Kürtlerin haklı isyanına verilen cevap aynıdır.

Faşist Türk devleti Ermenilerin, özellikle de milliyetçi Ermeni örgütlerinin yıllardan bu yana yürüttüğü *"soykırımın Türk devletince tanınması"* vb. haklı talebine karşı, elinde olan tüm imkanlarla karşı çıkmaya çalışmakta ve tersi bir soykırımın yapıldığını "ispatlamaya" çalışmaktadır. Ama tüm bu çabalar boşunadır. Güneş balçıkla sıvanmaz!

Ermeni ulusuna karşı canice bir soykırımın işlendiği ve bu soykırımı, Hitler'in Yahudiler üzerindeki soykırımda örnek aldığı herkes tarafından bilinmektedir.

Nitekim, Hitler ordu yöneticileriyle yaptığı bir toplantıda şunları söylemektedir: *"Ben böylece kurukafa birliklerini Polonya kökenli ve Polonyaca konuşan erkek, kadın, çocuk kim varsa acımadan öldürmeleri emriyle hazır hale getirdim. Yalnızca bu şekilde ihtiyacımız olan yaşama kavuşabiliriz. Bugün Ermenilerin yokedilmesinden bahseden kimse var mı?"*

20. yüzyılın ilk planlı ve devlet tarafından örgütlenmiş bu soykırım karşısında Türkiyeli ve Kuzey Kürdistanlı komünistlerin tavrı ne olmalıdır?

Herşeyden önce, Türkiyeli ve Kuzey Kürdistanlı komünistler, Türk milliyetçiliğinin en iğrenç uygulamalarından biri olan Ermeni soykırımını ve bu soykırımın suçlularını teşhir etme görevine sahiptirler. Soruna bu anlayışla yaklaşan Bolşevikler, BOLŞEVİK PARTİ'nin 4. KONGRESİ'NDE bu konuda şöyle bir karar almıştır: Kongremiz Ermeni sorununda yurtdışındaki Ermenilerin Batı Ermenistan topraklarına dönme ve yerleşme hakkını savunduğunu açıklamıştır. Ermeni ulusunun Türk hakim sınıfları tarafından toplu kıyımdan geçirilmesi, en zalimce soykırım örneklerinden biridir.

Bugün Türkiye proletaryasının bölünmüşlüğünün ayakta tutulmasında "Ermeni düşmanlığı" ideolojik planda büyük Türk şovenizminin ana mücadele araçlarından birini oluşturmaktadır. Bugün de Ermeni milliyeti, Türk faşist hakim sınıfları tarafından yoğun milli baskı altında tutulmakta; diğer azınlıklar gibi, bütünü ile yokedilmeye, Türkleştirilmeye çalışılmaktadır.

Biz Bolşevikler, Türk hakim sınıflarının tarihteki Ermeni soykırımını ve Osmanlı devletinin devamı olan faşist Türk devletinin, bugünkü Ermeniler üzerindeki aktüel milli baskılarını lanetliyoruz. Bu noktalarda Türk hakim sınıflarını ve Marksizm-Leninizm adına hakim sınıflara suç ortaklığı eden oportünistleri, revizyonistleri teşhir görevini önümüze koyuyoruz.

Türk işçileri ve emekçilerine çağrımız; hakim sınıfların ektiği şovenizme, Ermeni, Kürt vb. düşmanlığına alet olmayın. Gerçek düşmanlarınız başta faşist Türk devleti olmak üzere, tüm dünya emperyalizmidir. Çeşitli millet ve milliyetlerden işçi ve emekçilerin sınıf kardeşliği temelinde gerçek düşmanlarınıza karşı mücadeleyi yükseltmenin, barbarlığa son vermenin tek yolu devrimdir. Halkların kardeşliğinin temeli, Kürt ulusunun ayrılıp ayrı devlet kurma hakkının, diasporadaki Ermenilerin Batı Ermenistan'a dönme, yerleşme ve ayrılma hakkının savunulmasından geçer. Devrim bütün bunların uygulanmasının ortamını gerçek anlamda sağlar.

Milliyetçiliğe karşı **enternasyonalizm**in bayrağına sarılan biz **BOLŞEVİKLER**, nerede olursa olsun, kimden gelirse gelsin ırkçılığın, saldırganlığın ve şovenizmin düşmanıyız. Öncelikle ve özellikle de Türk şovenizminin ve ırkçılığının düşmanıyız.

Faşist Türk devletine ölüm!

Dünya emperyalist sistemine ölüm!

Ermeni soykırımının hesabı devrimle sorulacaktır!

Yaşasın Kürt ulusunun ayrılıp ayrı devlet kurma hakkı!

Tüm milliyetlere tam hak eşitliği!

Ya barbarlık, ya Sosyalizm!

Bolşevizm yenecektir!

Nisan 1996 ▲

Bolşevik Partizan Fransa taraftarları

"Barış Hareketi" kime hizmet ediyor?

PKK'nın 1993 Mart ayında ilan ettiği ilk tek yanlı "ateşkes" sonrasında, değişik kesimlerde yavaş yavaş gelişen "barış" istemi, kendisini değişik "barış" komitelerinin kurulması biçiminde gösterdi.

Sözkonusu bu oluşumlar, İnsan Hakları Derneği'nden Kamu Emekçileri Sendikaları Konfederasyonu'na, devrimci, Sosyalist olma iddiasında olanlardan islamcı kesimlere kadar birçok kesimi kapsıyor.

PKK'nın 15 Aralık 1995 tarihinde ilan ettiği ikinci tek yanlı "ateşkes"e kadar, bu gruplar, oluşumlar esas olarak kendi başlarına çalışmalar yürütmekteydiler. Tek yanlı "ateşkes"in ilanıyla birlikte bu oluşumlar ortak bir çalışma yürütmek, ***"Barış girişimi komitesi"*** oluşturmak için harekete geçtiler. İHD Genel Başkanı Akın Birdal "ateşkes"le bu girişimin birbirine denk düşmesini şöyle dile getirmektedir:

"Barış girişimi komitesi oluşturulması tam da ateşkes sürecine denk düşmüştür. Bu komite bu süreç içinde önemli rol almalıdır.

Diğer barıştan yana güçlerin de katılımı ile ikinci yanın da ateşi kesmesi ve bu ateşkesin kalıcı olması konusunda etkin rol alabileceğini düşünüyorum." (Özgür Politika, 19 Aralık 1995)

"Barış girişimi komitesi" kurulması çabalarıyla "ateşkes"in aynı zamana denk düşmesi tesadüfi bir olay değildir.

Öncülüğünü Prof. Doğu Ergil ve islamcı yazar İsmail Nacar'ın yaptığı ***"Barış, Dayanışma ve Kardeşlik Komitesi"*** de bu komite kurma çalışması içinde yer almaktadır.

İsmail Nacar, **"Savaşa Karşı Barış"** dergisinin kendisiyle yaptığı röportajda şunları açıklamaktadır:

"Komite şu anda, Türkiye'nin en önemli sorununu akan kanın durması olarak görüyor. Bunu sağlamak için de ben, 14 Eylül'de Abdullah Öcalan'la 1,5 saatlik bir telefon görüşmesi yaptım. Bunun sonucunda ateşkes gündeme geldi." *(abç) (agd sayı 13, sayfa 15)*

Aynı yöndeki bilgi, 22 Aralık 1995 tarihli Özgür Politika gazetesinde de aktarılmaktadır. Bilindiği gibi, A. Öcalan 1995 Eylül ayında "ateşkes" ilan etmek istemiş, fakat bu, DYP-CHP Hükümetinin dağılması sonrasında, *"muhatap yok"* gerekçesiyle ertelenmişti. Erken genel seçimlerin gündeme gelmesiyle yeniden ortam oluştu ve ertelenen "ateşkes" ilanı 15 Aralık 1995 tarihinde açıklandı.

AMAÇ NE, NELER SAVUNULDU?

"Ateşkes" ilanıyla hızlanan çalışmalar sonucunda değişik girişim ve komiteler biraraya gelerek, ***"Barış Hareketi"*** oluşturmak için bir ***"Barış Konferansı"*** düzenlemeye karar verdiler.

"Barış Zinciri, Barış, Kardeşlik ve Dayanışma Komitesi, Barış İnisiyatifi, 1 Eylül 1995 Barış Çağrısı, İnsan Hakları Derneği, Çağdaş Hukukçular Derneği, Kamu Emekçileri Sendikaları Konfederasyonu ve Barış Manifestosu girişimleri" (Özgür Politika, 26 Ocak 1996) tarafından, toplantıya yapılan çağrıda şunlar savunulmaktadır:

"Biz aşağıda adı geçen kişi, kurum ve girişimciler, kaybedilen her dakikanın ülkemizi daha büyük acılara, daha kanlı bir kardeş kavgasına sürüklediğini görüyor ve bu duruma daha fazla seyirci kalmak istemiyoruz. Bu kanlı süreci durdurmak için neler yapabileceğimizi hep birlikte kararlaştırmak ve güçlerimizi birleştirerek daha etkili bir tek «Barış Hareketi» oluşturmak amacıyla yapılacak toplantıya, barışa duyarlı tüm kişi ve kurumları davet ediyoruz." (aynı yerde)

Bu çağrı temelinde 28 Ocak 1996 tarihinde, İstanbul The Marmara Oteli'nde bir konferans yapıldı. 4 Şubat 1996 tarihinde ise Kürt Enstitüsü tarafından örgütlenen ***"Kürt Sorunu ve Demokratik Çözüm Sempozyumu"*** adıyla, Hilton Oteli'nde bir başka toplantı yapıldı. Sözkonusu bu toplantılarda birer *"Sonuç Bildirgesi"* yayınlandı.

a) 28 Ocak tarihli bildirge:

Bu bildirgede dört maddelik "ortak görüşler" başlığı altında savunulanlar, hareketin amacını ortaya koymaktadır. Birinci maddede, yaşanan savaşın ülke ekonomisine verdiği zararın ne kadar büyük olduğu açıklanmaktadır. Bildirgenin çıkış noktası *"ülke çıkarları"*dır. Bu "ülke çıkarları", burjuvazinin iktidarı şartlarında burjuvazinin çıkarlarıdır. *"Pahalı", "ekonomiyi çökertiyor"* gerekçesiyle savaş karşıtlığı, burjuvaca bir savaş karşıtlığıdır. Kuşkusuz, anda yürüyen haksız savaşa göre, ateşkes ve savaşın durması daha iyi bir durumdur. Fakat bu, sadece kötüler içinde en az kötü olandır. Bizim tercihimiz, kötüler içinde daha az kötü olan değildir.

Komünistler barıştan yanadırlar. Savaşların kaynağı olan sömürü düzeni varolduğu sürece, gerçek bir barışın mümkün olmadığının bilinciyle, kapitalist düzeni yıkmak için savaşım vermektedirler. Gerçek bir barış ancak sömürü düzeninin yıkıldığı şartlarda mümkündür. Bu yüzden de Komünistler bir bütün olarak savaşa karşı değil, haklı savaştan yana, haksız savaşa karşıdırlar. "Barış Hareketi" ise pasifist, her türlü savaşa karşı olma bakış açısıyla barış isteyen bir harekettir.

İkinci ve üçüncü maddelerde ise şunlar savunulmaktadır:

"Kürt sorununa getirilecek siyasi çözüm; özgür koşullarda eşitlik temelinde, demokratik ve barışçıl bir çözüm olmalıdır.

14 Aralık 1995 tarihinde PKK tarafından ilan edilen ateşkesin çift taraflı ve kalıcı hale gelmesi için çaba gösterilmelidir." (Savaşa Karşı Barış, sayı 13, sayfa 3)

"Barış Hareketi"nin amacı, iki taraflı "ateşkes"in sağlanması ve Kürt sorununa *"demokratik ve barışçıl bir çözüm"* için çaba göstermektir.

Kimlerle birlikte gösterilecek bu çaba? Cevabı dördüncü maddede verilmektedir:

"Çeşitli barış girişimleri ve barış için çaba gösteren farklı yapıdaki kişi ve kurumlar, hangi görüş ve inançta olurlarsa olsunlar, kendilerini kendi diledikleri biçimde ifade ederek ve farklılıklarını koruyarak tek bir Barış Hareketi oluşturabilirler." (aynı yerde)

Bu farklı yapıdaki kişi ve kurumların kimlerden oluştuğuna daha yakından bakarsak durum şöyledir: Konferansı örgütleyen "komite ve girişim"lerin adını yukarıda aktardık. Fakat bu adlar, bunların niteliği konusunda tam bir bilgi vermemektedir. Bu yüzden de bu harekete önderlik edenlerin siyasi niteliğini göstermek gerekiyor.

İslamcı yazar İsmail Nacar, Altan Tan, Refah Partisi İstanbul Milletvekili Bahri Zengin, RP eski Milletvekili Hasan Mezarcı, eski MİT Müsteşarı Mahir Kaynak, Prof. Doğu Ergil, CHP İstanbul Milletvekili Ercan Karakaş. Kendilerini demokrat, devrimci ve hatta Sosyalist olarak gösterenlerden; SİP Genel Başkanı Aydemir Güler, ÖDP Genel Başkanı Ufuk Uras, KESK Başkanı Siyami Erdem, İHD Başkanı Akın Birdal, Ercan Kanar, Şanar Yurdatapan vb. vb..

Evet, buradan da görüldüğü gibi dükkanda her mal var. Sosyalizm adına konuşanlarla dinci gericiliğin savunucuları "barış" adına biraraya gelebilmektedirler. Kuşkusuz bizim eleştirimiz, öncelikle Sosyalizm adına hareket edip de, dinci gericiliğin savunucularıyla biraraya gelenleredir. İslamcılar Sosyalizm adına hareket edenlerin yanına gelmemiş, tersine, Sosyalizm adına hareket edenler islamcıların yanına gitmişlerdir.

"Barış Hareketi"nin bileşimi konusunda islamcı Altan Tan şöyle demektedir:

"Hareket, sosyalisti, liberali ve islamcısıyla bir noktaya varabilmeyi başarmalıdır." (Ö. Politika, 30 Ocak 1996)

Sonuç olarak gerçekleşen de budur. "Barış Hareketi", islamcısı, liberali ve Sosyalist olma iddiasında olan "Sosyalistlerin" içinde yer aldığı bir hareket konumundadır. Bu hareket gerek bileşimi, gerekse de savunduğu görüşler açısından burjuva bir "Barış Hareketi"dir.

28 Ocak tarihli "Sonuç Bildirgesi"nde öne sürülen "Somut Öneriler" bu burjuva niteliği daha da açık bir biçimde ortaya koymaktadır.

Dört maddelik bu bölümde birinci ve üçüncü maddeler şöyledir:

"Kürt sorununun özgürce tartışıldığı, konuşulduğu ve çözüm yöntemlerinin sunulabildiği bir ortamın sağlanması için her türlü çaba sarfedilmesi; bu konuda paneller, bilimsel toplantılar, konferanslar, açık oturumlar düzenlenmesi; yürüyüşler, mitingler, zincirler, oturma eylemleri yapılması; yüzbinlerce afiş ve bildiri hazırlanarak tüm ülkede dağıtılması,

(...)

Ateşkesin iki taraflı ve kalıcı hale getirilmesi için devlete ve kamuoyuna yönelik bir çağrının, gene toplumun tanıdığı ve saydığı kişilerin katıldığı bir komite tarafından Ankara'da devletin üç erkinin temsil edildiği TBMM, Başbakanlık ve Anayasa Mahkemesi ile Milli Güvenlik Kurulu önünde yapılacak dört bölümlü bir basın açıklamasıyla duyurulması." (aynı yerde)

Burada yapılmak istenenlerin tümü, varolan burjuva düzeninin çizdiği çerçeve içinde yapılması mümkün olan ve yapılan işlerdir. Burjuva bir hareketin bundan fazlasını yapması da zaten beklenemez.

b) 4 Şubat tarihli bildirge:

Bu bildirgenin de esas düşüncesi "ateşkes"in iki taraflı ilan edilmesi ve Kürt sorununa *"demokratik ve barışçı bir çözüm"* düşüncesidir.

17 maddelik bu bildirgede, "ateşkes" ve Kürt sorununun "çözümü" için nelerin yapılması gerektiği konusunda öne sürülen talepler daha da somutlaştırılmaktadır.

Bu taleplerden bazıları şunlardır:

"Kürt sorununun tartışılmasını önleyen, düşünceyi ifade etme ve örgütlenme özgürlüğünü engelleyen yasalar değiştirilmeli, şiddeti dışlayan her türlü düşünce ve örgütlenme serbest bırakılmalıdır."

"Kürt ulusal kimliği tanınmalı ve anayasal güvenceye bağlanmalı."

"Farklı kültür ve halkların varlığını yadsıyan vatandaşlık kavramı yeniden tanımlanmalıdır."

"Demokratik bir muhtevayla devlet bütün kurum ve kuruluşlarıyla yeniden yapılanmalıdır."

"Kürt sorununun çözümü için demokratikleşme zorunludur." (Savaşa Karşı Barış, sayı 14, sayfa 2)

Kürt tarafına getirilen talep ise şöyledir:

"Kürt tarafı toplumun sağ, sol, islamcı, sosyal demokrat ve diğer toplumsal kesimlerle birlikte barışçıl demokratik istemlerini dile getirmeli." (aynı yerde)

Bu taleplerde dile getirilen düşünce, Anayasal bazı düzeltmelerin yapılması ve bazı güvencelerin verilmesidir. Bu "Sonuç Bildirge"lerine imza atanların hepsi, istek ve niyetleri ne olursa olsun, faşist Türk devletini ve sömürü düzenini hedef almadıkları koşullarda, Kürt ulusal sorunu bağlamında, varolan kapitalist sistemin devam etmesine hizmet etmektedirler.

Bu taleplerde savunulan düşünceler, kuşkusuz sadece "Barış Hareketi" içinde yer alanlara ait değildir. PKK'dan HADEP'e, Kürt örgütlerinin hemen hepsi olmak üzere değişik Kuzey Kürdistan-Türkiye'li örgütlere ve dergilere kadar geniş bir yelpazenin düşünceleridir.

NELER YAPILDI?

Ortak bir hareket oluşturmak için yapılan bu toplantılarda ***"Barış İçin Biraraya Girişimi"*** adıyla bir oluşum meydana geldi. Yapılan tespitlere uygun eylemler yapıldı. 11 Mart 1996 tarihinde Ankara'da, Başbakanlık, Genelkurmay, TBMM, Anayasa Mahkemesi ve ABD Elçiliği önünde, hazırlanan "Barış metni" okundu ve "barış" çağrısı yapıldı. Bu grubun sözcülüğünü yapan Şanar Yurdatapan'ın yaptığı konuşmada şunlar söylenmektedir:

"Ateşi siz de kesin. Önce ölüm son bulsun. Size «karşı tarafı muhatap alın» veya «almayın» demiyoruz. İster alın ister almayın, ama önce siz de kesin, önce ölüm dursun. Kalıcı bir barışa giden yol namlunun ucunda değil,

milyonlarca insanın gönül rızasından geçer." (Ö. Politika, 12 Mart 1996)

Şanar Yurdatapan, *"Kalıcı bir barışa giden yol namlunun ucunda değil"*... diyerek ezen ve ezilen sınıfların olduğu bir toplumda, kalıcı bir barışın mümkün olmadığı gerçeğini reddetmekte, kapitalist sistem içinde kalıcı bir barışın mümkün olduğu bilincini kitlelere yaymaktadır.

Kuşkusuz onun söyledikleri sadece kendi görüşleri değildir. O, ***"Barış İçin Biraraya Girişimi"***nin ortak hazırladığı metni okumuştur. Bu yüzden eleştirimiz, diğer kişilere de yönelmektedir. Bu kişiler içinde Doç. Dr. Fikret Başkaya, Doç. Dr. Haluk Gerger, Varlık Özmenek, Mahmut Tali Öngören gibi tanınmış isimler de yer almaktadır.

Toplantılar, paneller vb. etkinlikler sadece yurtiçiyle sınırlı kalmadı. Yurtdışında da, özellikle Avrupa ülkelerinde paneller, toplantılar düzenlendi, düzenlenmeye devam ediliyor.

Nisan ayı başında İHD, 1 Eylül Dünya Barış Gününde TBMM'ye vermek üzere ***"Barış için bir imza ver"*** kampanyası başlattı.

21 Nisan 1996 tarihinde İstanbul'da, HADEP önderliğinde bir ***"barış mitingi"*** düzenlendi. Bu mitinge yapılan çağrıda kimlerin davet edildiği Ö. Politika'nın aktarımıyla şöyledir:

"HADEP'in, başta barış ve demokrasiden yana olan tüm siyasi partileri, Barış İçin Bir Araya Girişimi'ni, sendikaları, dernekleri, vakıfları, sanatçıları, aydınları, islamcı çevreleri mitinge davet edeceği; ayrıca bunların yanısıra RP, DYP, ANAP, CHP ve DSP'den bazı milletvekillerine de çağrıda bulunulacağı öğrenildi." (Ö. Politika, 7 Nisan 1996)

Daha sonraki açıklamalarda HADEP Genel Başkanı Murat Bozlak, mitinge, *"ben de barış istiyorum"* diyen herkesin davetli olduğunu belirterek, Sakıp Sabancı, Güler Sabancı, Korkut Özal, Tayyip Erdoğan gibi şahısları da davet ettiğini açıkladı. SİP Genel Başkanı Aydemir Güler, *"kimi işadamları ve milletvekillerinin davet"* edilmesini gerekçe göstererek mitinge katılmayacaklarını açıkladı. *(Bkz. Ö. Politika, 21 Nisan 1996)*

Oysa bu zat, 28 Ocak 1996 tarihli "Barış Konferansı"nda islamcılarla biraraya gelmiş ve "Sonuç Bildirgesi"ne onay vermiştir.

Bunlar için sorun, savunulanın doğru olup olmaması değildir. Hayır! Korkuları var. Sakıp Sabancı ile aynı mitingte yer alırlarsa maskeleri daha da erken düşebilir korkusu... Öyle ya ne de olsa, bunlar *"Sosyalist İktidar"* Partisi değiller mi?...

21 Nisan 1996 tarihinde İstanbul'da "Barış Mitingi" yapıldı. Aynı gün İHD'nin örgütlediği, İstanbul Haydarpaşa Tren İstasyonu'ndan hareket edip Diyarbakır'a giden ***"Barış Treni"*** uğurlandı. ***"Barış Ekspresi"*** de denen trenle değişik sanatçılar, siyasetçiler, İHD'den birçok temsilci ve "barış" isteyen birçok insan yolculuk yaptı, "barış elçiliği"ne soyundu. Tren 23 Nisan tarihinde Diyarbakır'a vardı. İstanbul'da herhangi bir saldırıda bulunmayan devlet güçleri, Diyarbakır'da treni karşılamak için istasyona gelen kitleye saldırdı. Çok sayıda kişinin yaralandığı haberlerinin yanısıra, ***"Barış Treni"*** ile ***"Barış Rüzgarı"*** estiren yolcular arasında da tutuklananların olduğu açıklandı.

Yapılanlar içinde öne çıkanlar bunlardır. Her toplantı, panel ve etkinlik hakkında tavır takınmayı gereksiz görüyoruz. Bütün etkinlikler hakkında genel bir tespit yapılacaksa, o da biçimi ve söylemi nasıl olursa olsun, hepşinin birleştiği temel nokta, Kürt sorununa *"demokratik ve barışçıl siyasi çözüm"* noktasıdır. Hepsinin hizmet ettiği amaç budur.

Peki ama, Kürt milliyetçisinden, liberal Türk milliyetçisine, islamcısından Sosyalist geçinenlere kadar geniş bir yelpazeyi biraraya getiren temel dürtü nedir?

MİSAK-I MİLLİ'NİN SAVUNUCULUĞU

Bu, ilkbakışta şaşırtıcı gelebilir. Öyle ya, bir bölümü Kürt ulusunun kurtuluşu için yıllardır Türk devletiyle savaşmıyor mu? Bir bölümü kapitalist düzene karşı *"Sosyalist İktidar"* için Parti'leşmiyor mu? Ya da bir bölümü *"Özgürlük ve Dayanışma"* Partisi kurup, "Barış Konferansı"nda *"Yaşasın Sosyalizm!"* sloganını atmıyor mu? Yine bir bölümü insanların kardeşliğinden ve "barış"tan yana, islamın yüce birliğinden dem vurmuyor mu?

Evet, ilkbakışta, bunları biraraya getiren temel dürtünün misak-ı milli'nin savunuculuğu olduğunu söylemek okuyucuya şaşırtıcı gelse de, olgu böyledir.

"Barış Hareketi" içinde yer alan değişik kesimlerin görüşleri, kendi içinde farklılıklara sahiptir. Buna uygun olarak misak-ı milli'nin savunuculuğu da değişik biçimlere bürünmektedir. Fakat, niyet ve istekleri ne olursa olsun, savundukları siyasi düşünceler itibarıyla, sonuçta aynı noktada buluşmaktadırlar.

Misak-ı milli'nin reddedilmesinin en temel ön koşulu, faşist Türk devletinin yıkılmasını, Kürt ulusunun ayrı devlet kurma hakkını, tüm azınlıklara tam hak eşitliğini kayıtsız koşulsuz savunmaktır.

1984'ten beri silahlı mücadele yürüten PKK'nın geldiği yer, faşist Türk devletiyle anlaşma temelinde bir "siyasi çözüm" savunuculuğudur. Bu bağlamda açık misak-ı milli savunuculuğunu yapmasa da, buna karşı mücadeleyi durdurmuştur. Sonuç itibarıyla Kürt ulusal sorununa "çözüm" misak-ı milli sınırları içinde ele alınmaktadır. 15 Aralık 1995 tarihinde ilan edilen tek yanlı "ateşkes"le "Barış Hareketi" ayrı kanallardan aynı amaca hizmet etmelerinin arkasında yatan bir gerçek de, bu konudaki birlikteliktir.

Peki "Barış Hareketi"nin savunucuları ne diyor? *"Kürt ulusal kimliği tanınmalı ve anayasal güvenceye bağlanmalı", "Devlet yeniden yapılanmalı", "Vatandaşlık kavramı yeniden tanımlanmalıdır", "Kalıcı bir barış sağlanmalı"*. Kimle kalıcı bir barış? Tabii ki, Türk devletiyle. Devlet yeniden yapılandı mı düzen mi değişecek? Kapitalist sömürü ortadan mı kalkacak? Hayır! Bunların sorunu bu değil zaten. Kürt ulusal kimliğinin tanınıp anayasal güvenceye bağlanması, ulusal baskıyı ortadan kaldırır mı? Hayır! Sadece biçimini değiştirir. Yine Kürt ulusu adına başkaları karar verme durumundadır, Kürt ulusunun kaderi başkaları tarafından, dışardan tayin edilmektedir. Çünkü anayasal güvence, varolan devlet iktidarı tarafından belirlenecektir. İstenen de budur.

"Barış Hareketi"nin ortak görüşleri olarak ileri sürülen taleplerin hiçbiri, faşist Türk devletini hedef almamaktadır. Yine bu taleplerin hiçbiri, Kürt

ulusunun ayrı devlet kurma hakkını içermemektedir. Azınlıkların hakları ise sözkonusu bile edilmemektedir.

Açık misak-ı milli savunusu ise, kişilerin görüş ve önerilerini ortaya koydukları yerde ortaya çıkmaktadır. Birkaç örnek verelim.

Mahir Kaynak:

"Kürtler, uluslararası mücadelesinde devleti destekleyecek mi? Ya da devlet Kürtlerin bu desteği karşısında kalleşlik etmemezlik edecek mi? Bunlar hep karmaşık sualler. Barış iki grubun birbirine söz vermesiyle oluşur." (Ö. Politika, 30 Ocak 1996)

"Sorun Kürtlerin ve Türklerin karşılıklı anlaşması ve aynı istikamette birleşmesi sorunudur." (Ö. Politika, 6 şubat 1996)

KESK Genel Başkanı **Siyami Erdem:**

"Çünkü asimilasyon politikasının devamı Anadolu'yu parça parça olma tehlikesiyle karşı karşıya getirir. Bu nedenle ırkçılık Türkiye'de tehlikelidir ve bölücüdür. Oysa özgürlük birleştiricidir." (Savaşa Karşı Barış, sayı 13, sayfa 4)

İsmail Nacar:

*"Bir süre önce Komite, savaşın bitmesi yönünde somut talepler oluşturdu ve bu talepleri **Doğu Ergil'**le birlikte kamuoyuna **milli mutabakat metni** olarak açıkladık. (...) **ABD'de farklı halklar var ama, tek devlet, bir resmi dil var.**" (abç) (agd, sayfa 15)*

Değişik söylemlerle misak-ı milli savunuculuğunda birleştiklerini göstermek için bu kadar alıntı yeter. Hepsinin ana kaygısı savaş devam ederse ülke bölünür düşüncesidir. Tam bir liberal burjuva milliyetçiliği. Bunlar, anayasal değişikleri savunurlarken, TC Anayasasının en temel maddelerinden biri olan *"Vatanı ve milleti ile bölünmez bütün"* olduğu maddesini soru işareti haline bile getirmemektedirler. Son bulmasını istedikleri "savaş" ve kabul edilmesini savundukları Kürt ulusal kimliği, bu çerçevede savunulmaktadır. Ne de olsa hepsi "birlik"ten yana değiller mi?! Unuttukları bir şey var: Kimin birliği? Ne için birlik? Nasıl bir Birlik?

"Birlik", "barış" istemiyle birleşince o kadar güzel bir görüntüye bürünmektedir ki, bu güzelliğin parlaklığı, insanların gerçekleri görmesini engellemektedir.

Misak-ı milli savunuculuğu noktasında dikkat çekmek istediğimiz bir nokta da şudur: "Barış Hareketi" oluşturmak isteyen ve bunun için çaba gösteren hemen hemen herkes; zorunlu olarak Kürt sorunu, ya da Kürt ulusal kimliğinden bahsetmektedir.

Fakat, hiçbiri Kürdistan ya da Kuzey Kürdistan'dan bahsetmemektedir. Buna, ne "Sonuç Bildirgeleri"nde ne de tek tek tavır belirtmelerde değinilmektedir. En demokrat geçinenler –Siyami Erdem, Akın Birdal, Leyla Zana, Hatip Dicle, Orhan Doğan, Selim Sadak– bile *"Ülkemizin Doğu ve Güneydoğusunda yürüyen savaş"*tan bahsetmektedirler. *(Bkz. Savaşa Karşı Barış, sayı 13, sayfa 4-6)*

SONUÇ

"Ateşkes" ilanı ertesinde, giderek genişleyen bir kesimi içine alan "Barış Hareketi"nin amacı, Kürt ulusal sorununun *"demokratik ve barışçıl bir çözüm"*e kavuşturulması için, faşist Türk devletinin de "ateşkes" ilan etmesi için çaba göstermektir.

Kesin hale getirilmiş bir merkezi yapıya sahip olmamasına rağmen, değişik kanallardan yürütülen çabalar aynı hedefe hizmet etme noktasında birleşmektedir.

"Barış Hareketi"nin temeli ve tek nedeni anda yürüyen savaş ve talebi ise bu savaşın son bulmasıdır. Buna rağmen bu baylar *"kalıcı bir barış"*tan bahsetmekten de geri durmamaktadırlar. Emperyalist "Yeni Dünya Düzeni"nin halklara "barış" diye lanse ettiği emperyalist egemenlik, bunlara göre "kalıcı barış"tır. Bu yaklaşıma sahip oldukları için de, Kürt sorununun çözümü için gösterdikleri örnek, İsrail-Filistin örneğidir. Akın Birdal'a göre;

"Son birkaç yıldır dünyada barış rüzgarları esiyor. (...) Son İsrail ile Filistin arasında iyi sonla sonuçlanan barış görüşmeleri bizler için de umutlandırıcı, cesaretlendirici olmalıdır." (Savaşa Karşı Barış, sayı 13, sayfa 5)

Bunların bahsettiği "kalıcı barış" böylesi bir "barış"tır. Emperyalist egemenlik...

Emperyalizm, ezen ve ezilenler, sömürü ve talan varolduğu sürece kalıcı bir barış mümkün değildir. Kalıcı bir barış, ancak, emperyalizmin yok edildiği, sömürenle sömürülenlerin kalmadığı, sınıfların ortadan kalktığı bir dünyada mümkündür. Bunu sağlamanın yolu da, evet NAMLUNUN UCUNDAN geçer. Bu yüzden de kalıcı barış isteyenler, isteklerinde samimi iseler, faşist Türk devletiyle barıştan yana değil, onu yıkmak için devrimci savaştan yana tavır takınmak zorundadırlar.

"Barış rüzgarı"nın estiğini ispatlamak için gösterilen İsrail-Filistin örneği, gerçekte emperyalist sistemin çözümsüzlüğünü ispatlamaktadır. Fakat, insanın bakış açısı burjuva düzeninin sınırlarına hapsolmuşsa, bundan daha ilerisini düşünmesi de mümkün olmuyor.

"Barış Hareketi"nin Kürt ulusal sorununa getirdiği "çözüm" önerileri ve talepleri, kapitalist sistemin izin verebileceği çerçeve içindedir. Kapitalist düzenin kendisi soru işareti bile olmamaktadır.

Faşist Türk devletinin anayasal değişikliklerle reforme edilmesi temelinde, Kürtlere verilecek bazı kültürel hakların anayasal güvenceye alınması talepleri ise, "vatanın ve milletin bölünmez bütünlüğü"nü savunma düşüncesi temelinde yükselmektedir.

İstek ve niyetleri ne olursa olsun, savunulan görüşler ve getirilen "çözüm" önerileriyle "Barış Hareketi"; faşist Türk devletinin varlığını devam ettirmesine ve kapitalist sisteme hizmet etmektedir.

Böylesi bir hareket, ancak, burjuva bir hareket olarak değerlendirilebilir.

Burjuva bir hareket ise, ne Kürt ulusunun gerçek kurtuluşunu, ne de kalıcı bir barışı sağlama yeteneğine sahiptir.

Kürt ulusunun gerçek kurtuluşu, değişik ulus ve milliyetlerden işçi ve emekçilerin birliği ve ortak mücadelesi temelinde; faşist Türk devletinin yıkılmasıyla mümkündür.

Bugün yükseltilmesi gereken şiar, kalıcı bir barışı sağlamak için, devrimci savaşı yükselt şiarıdır.

Kapitalist sisteme hizmet eden barışa hayır!

Faşist Türk devletine ölüm!

Halkların kardeşliği için, tek yol devrim!

Bolşevizm saflarında devrim mücadelesine omuz ver!

05.05.1996 ▲

Emekçi kadınlar! 1 Mayıs'ta mücadelede yerinizi alın!

Türk, Kürt, Arap, Ermeni...

Tüm milliyetlerden işçi ve emekçi kadınlar...

Kadın yoldaşlar...

Bütün ülkelerin kadın ve erkek işçilerinin emperyalizme, faşizme ve her türlü gericiliğe karşı birlik, dayanışma ve mücadele günü olan 1 Mayıs'ta size sesleniyoruz. 1 MAYIS SİZİN DE MÜCADELE GÜNÜNÜZDÜR!

Bu 1 Mayıs'ta şu soruları sorup, kurtuluş için daha fazla nasıl mücadele etmeliyim diye düşünmenizi istiyoruz:

Dünyanın her yerinde aynı işi yaptıkları halde, kadınlar neden daha az ücret almaktadır?

Bizler neden en kötü işlerde en düşük ücretle çalıştırılmaktayız?

Ekonomik bunalımlarda ilk sokağa atılan neden biz olmaktayız?

Evde, sokakta, işyerinde, sendikada neden her türlü baskıya, aşağılanmaya, cinsel tacize, tecavüze maruz kalmaktayız?

Bütün bunların kaynağı sömürü sistemidir. Erkek egemenliği de demek olan emperyalist dünya sistemidir. Dünyamızı karşı-devrimci savaşlarla kana bulayan bu sistem, açlık, işsizlik, ölüm, tecavüzlerle de en çok emekçi kadınları vurmaktadır.

Ama bütün bunları değiştirmek mümkün. Bunu değiştirmenin bir tek yolu var: Kadınların sınıf mücadelesine ve özgürlük hareketlerine daha güçlü, daha fazla sayıda katılmaları ve kendi öz taleplerini genel kurtuluş hareketlerinin ayrılmaz parçası olarak kabul ettirebilmek için kendi davalarını kendi ellerine almaları! Gerici, karşı-devrimci savaşları durdurmak için de devrimci savaşlarda yerimizi alıp bu mücadelenin en az yarısını omuzlamak zorundayız.

KAHROLSUN ÜCRET VE CİNS KÖLELİĞİ!

Ülkemiz somutunda emekçi kadınlar yaşantılarının bir parçası olan feodal, yarı-feodal baskılar ve dinin etkisiyle ortaçağ karanlığına itilmeye çalışılmaktadır. En kötü işlerde en düşük ücretle çalıştırılan emekçi kadınlar işsizler ordusunda da başta gelmektedir.

Emekçi kadınlar yaşantılarını çekilmez hale getiren sınıfsal baskının yanı sıra erkeklerin aldığı ücretin yarısını ancak alabilmekte ve her an işsizlik tehdidi altında hayat pahalılığı ve enflasyondan en çok çeken kesimi oluşturmaktadır. Evde, işyerinde, sokakta, ceza ve tutukevlerinde cinsel taciz/tecavüze, her türlü baskı ve aşağılanmaya maruz kalanlar emekçi kadınlar olmaktadır. Kuzey Kürdistan-Türkiye'de her türlü hakkı elinden alınan Kürt ulusunun başkaldırısına karşı faşist TC'nin yürüttüğü haksız savaş da en fazla emekçi kadınları vurmaktadır: Oğlunu, kızını cephede kaybeden gözü yaşlı analar, çıplak bedenleri medyada sergilenen gerilla kadınlar, köylerinde, evlerinde, karakollarda tecavüze uğrayan emekçi Kürt kadınları, evi yıkılan, yakılan, göçe zorlanan, geldiği metropollere ayak uyduramayan emekçi kadınlar... Gıda ambargosu sonucu yiyecek kıtlığında çocuklarını nasıl doyuracağını düşünen emekçi kadınlar...

Bütün bu kötülüklere dur demek senin elindedir. Kurtuluşun, sınıf kardeşlerinle birlikte faşist devleti yıkıp yerine İşçilerin-Köylülerin Devrimci-Demokratik Diktatörlüğünü kurmaktan geçmektedir. Ancak o zaman Kürdistan özgür olur, Kürt ve tüm ezilen milliyetlerden kadınların kurtuluş yolu açılır. Kurtuluş, faşist TC ile anlaşılarak sana sunulacak kırıntılarda değildir. Bu tür çözümleri elinin tersiyle itmek zorundasın.

Ezilenler içinde en fazla ezilenler olarak emekçi kadınları cinsel, sınıfsal, ulusal kölelikten kurtaracak olan, kurtuluşun yolunu açacak olan devrim mücadelesidir.

Bu nedenle mücadele! Durmadan, dinmeden mücadele! Haklarımızı söke söke almak, sağlamlaştırmak ve genişletmek için mücadele!

Sarı, reformist, faşist sendikalara karşı devrimci sendika muhalefetini, grev ve mücadele komitelerini örgütlemek için mücadele!

İşçi kadınların haklarını gözeten kadın işçi komitelerini kurmak için mücadele! Eşit işe eşit ücret için mücadele! Kürt ulusunun ayrı devlet kurma hakkı için mücadele! Tüm milliyetlerin hak eşitliği için mücadele! Kadınlar üzerindeki her türlü baskıya karşı mücadele! Bu mücadelede yerimizi almak için erkek-şovenizmine karşı mücadele! Her türlü ırkçılığın, şovenizmin ve milliyetçiliğin panzehiri olan proleter enternasyonalizminin bayrağını yükseltmek için; emperyalist, gerici, karşı-devrimci savaşların kaynağını kurutacak devrimci savaşları örgütlemek için mücadele!

Bütün bu taleplerimizi sınıf kardeşlerimizle el ele verip, bu mücadelenin yarısını omuzlayarak bu 1 MAYIS'ta her alanda yükseltelim.

Cinsel, sınıfsal, ulusal baskılardan kurtulmak için haydi proletaryanın devrim ve sosyalizm mücadelesine katılmaya! Emekçi kadınlar katılmadan devrim olmaz, devrim olmadan emekçi kadınlar kurtulmaz! Haydi 1 MAYIS'ta Komünizm'in kızıl bayrağını dalgalandırmaya!

Eşit işe eşit ücret! Kadın ücretleri derhal arttırılsın!

Kadın işçi komitelerini kur ve sağlamlaştır!

Evde, işyerinde, sendikada... Kahrolsun erkek egemenliği, erkek şovenizmi!

Kırıntı değil, dünyayı istiyoruz! Haydi özgürleşme mücadelesine, haydi alanlara!

Mayıs 1996 ▲

Bolşevik Parti Merkezi Kadın Komisyonu

"Avrupa'da yaşayan Türkiyeli ve Kürdistanlı kadınların bağımsız örgütlenmesi" toplantısı hakkında notlar...

9 yıldan beri her yıl düzenli olarak, "Avrupa'da yaşayan Türkiyeli ve Kürdistanlı kadınların bağımsız örgütlenmesini yaratmak" amacıyla Almanya'nın değişik şehirlerinde toplantılar düzenleniyor. Son iki yıldır, örgütlenme üzerine tartışma daha da yoğunlaştı. Geçen yıl yapılan toplantıda, bir dernek kurabilmek için tüzük ve program hazırlanması kararı alınmıştı. Bu nedenle, bu yılki toplantıda tüzük ve program taslağının son şeklinin verilmesi ağırlık kazandı.

Bu yılki toplantı, 5-8 Nisan 1996 tarihlerinde Ludwigsburg'da düzenlendi. Toplantıya 40-60 arasında Türkiye-Kuzey Kürdistanlı kadın katıldı (sayıyı kesin vermek mümkün değil, çünkü toplantı boyunca gelip gidenler oldu.) Bu toplantıya ve gelecekteki toplantıya salt Türkiye-Kuzey Kürdistanlı kadınların katılabileceği kararını almışlar! Toplantıya katılan kadınların büyük bölümü, şu ya da bu "sol" örgütte, ulusal örgütte ya da feminist olarak örgütlü. Fakat kadınların hemen hepsi bunu saklamaya çalışıyor. Bu toplantıya "özel davetli' olarak İnsan Hakları Derneği'nden Zeynep Baran da katılmıştı.

Geçen yıl olduğu gibi bu yıl da biz, **"Komünist Kadın Hareketi İçin – BP"** şiarımızla yayın masası açmak istedik. Bu talebimizi, toplantıyı örgütleyen komite pek hoş karşılamadı, ama gönülsüz de olsa salonun dışında bir yerde masa açmamıza "izin" verdiler. (Çay/kahve ve pasta satışlarının yapıldığı ve bir de tertip komitesinin yayın masası olduğu büyük bir salon tutulmuştu) Ancak, bu toplantının partilerüstü bir platform olduğunu vb. söyleyerek "BP"yi kapatmamızı istediler. Buna uyduk, çünkü satışını yaptığımız yayınlarımızın üzerinde imza vardı.

Toplantının açılışı yapılır yapılmaz tartışma gelip bizim yayın masamız sorununa dayandı. Tartışmada, başka hiçbir örgütün masa açmadığı, bu şekilde sanki toplantıyı BP düzenliyormuş gibi bir görünüm olduğu, bu platformun partilerüstü olduğu savunuldu, kimileri masa kaldırılmazsa gideriz tehditleri savurdu. Tartışmayı açanlar, gereksiz bir tartışma için çok zaman kaybedildiğinden yakındılar.

Buna karşı biz kendimizi savunduk. Kimse yayın masası açma gereğini duymuyorsa, bunun bizim problemimiz olamayacağını, bizim masa açmayı gerekli gördüğümüzü; toplantının BP toplantısı görünümünde olup olmayacağının katılanların tartışmalarına/tavırlarına bağlı olduğunu söyledik. Program ve tüzüğün henüz kabul edilmemiş olduğunu, taslakta gerçi partilerüstü dendiği, ancak bunun da bizim yayın masası açmamızla bir ilgisinin olamayacağını, taslakta örneğin başka gruplar ve örgütlerle birlikte çalışılacağı ve çalışılması gerektiğinin de yazılı olduğunu belirttik. Komitenin neden böyle bir karar aldığını sorduk ve toplantı çağrısında yayın masası açılamaz, ya da açmak isteyenler müracaat etsinler vb. denmediğini vurguladık. Bunun temel bir sorun, belirli bir bakış açısını gösteren bir pozisyon olduğunu söyledik.

Bu tartışma ertesinde "çok demokratikçe" karar alındı: Oylamada 20 kişi masanın kaldırılması, 18 kişi de masanın kalması için oy kullandı. Yayın masası konusu böylece kapanmıştı. Aynı akşam ve ertesi gün bu oylama ve Komitenin tavrı küçük gruplarda tartışma konusu oldu. 2. gün tekrar toplantı gündemine getirildi ve sonra akşama ertelendi. Tartışma sonunda, Komite, tavırları nedeniyle özür diledi. Gelecekte yayın masalarının içeriği tüzüğe ve programa aykırı olmadığı şartlarda örgütlerin kendi amblemleri ile vb. açılabileceği kararı alındı. (Fakat bizim kitaplarımızı, yayınlarımızı satın almadılar!)

Tüzük ve Program üzerine tartışma: Birinci gün ve ikinci günün ilk yarısında üç grup oluşturuldu. Bu gruplar taslaklar üzerine tartıştılar, daha sonra bütün gruplar biraraya gelerek tekrar tartıştılar. Biz iki gruba girdik. Tartışmalarda esas olarak şu noktalar üzerinde durduk:

İsim sorunu: Neden salt Türkiye/Kürdistanlı kadınlar; hangi Kürdistan kastediliyor; bir bütün olarak kadınlar değil, emekçi kadınlar olmalı.

Hedef: Sistemden bahsedildiği yerde kastedilen nedir, salt erkek-egemen sistem midir? Sömürüye karşı mücadele edilmediğinde kadınlar için değişen ne olacaktır? Faşizme, ırkçılığa, cinsiyetçiliğe karşı mücadele (Avrupa'da) salt Türkiye ve Kuzey Kürdistanlı kadınlarla mı verilecektir? Enternasyonalizm ve diğer milliyetlerden kadınlarla dayanışma nerede kalmaktadır?

Biçim: Savunulan partilerüstü ve ademi merkeziyetçilik tezlerine karşı biz demokratik-merkeziyetçilik doğrudur dedik. Çünkü belirli organların seçilmesi ve bunların dernek adına iş yapması ve derneği temsil etmeleri sözkonusudur.

Esasta eleştiri getiren biz olduğumuzdan, tartışmalar bizim pozisyonlarımız üzerinde yoğunlaştı. Genel çizgi ama, derneğin mümkün olduğu kadar her kesimden ve her alandan çok sayıda kadına hitap etmesi yönündeydi. Bu nedenle tüzüğü/programı mümkün olduğunda açık tutmaya çalıştılar. "Sistem" konusunda taslak muğlak olduğu için, uzun tartışmalar sonunda buna "sömürü" sistemi ekinin yapılması kararı alındı.

Birinci akşam İHD'den Zeynep Baran yeni bir projeyi tanıttı. İstanbul'da Kürt kadınları için bir sağlık ocağı açmak istediklerini söyledi. "Bağımsız" kadınlar örgütüne (kiliseden, kadın sorunları yetkililerinden vb.) çok bağış geldiğinden toplantıda İHD'ye 2000 DM bağış yapılması onaylandı.

Şu örnekler katılanların tavırlarını/bakış açılarını göstermektedir:

Toplantı dışında yürüyen tartışmalarda biz, *"kendi pozisyonunuzu dayatıyorsunuz"* şeklinde eleştirildik. Buraya değişik alanlardan kadınlar geliyormuş, her yerde bütün görüşlerimizi aynen savunmak zorunda değilmişiz. Kendine Sosyalist diyen bir kadın *"her yerde bunu açık yapmanız gerekli değil"* dedi. (Sözkonusu kadın, tartışmalarda Sosyalistliğini ve siyasi pozisyonlarını saklamayı iyi beceriyordu!) Biz de onu eleştirdik ve Sosyalist düşüncelerini kime ve ne zamana sakladığını sorduk. Sosyalizmin/Komünizmin saklanmaması gerektiğini vurguladık. Görüşlerinden emin olan birinin bunu tavırlarıyla ortaya koyması gerektiğini savunduk.

15 Nisan 1996

Toplantıya katılan

BP taraftarı kadınlar ▲

8 Mart haberleri...

Bu yıl 8 Mart'ta düzenlenen eylemler ve toplantılar hakkında elimize çok sayıda rapor geçti. Bu sevindirici gelişmeyi selamlıyor, bir önceki sayımızın yayına hazırlanmasından sonra elimize geçen haberlerin bir bölümünü bu sayımızda yayınlıyoruz.

Düzenlenen eylemler ve gelen raporlar, bu yılki 8 Mart'ta yoldaşlarımızın siyasetimizi kitleye taşımak için bütün güçleriyle çalıştıklarını göstermektedir. Bir dizi alanda ajitasyon-propaganda toplantıları yapılmış ve yürüyüşlere vb. katılınmıştır. Özelde, doğrudan kendi gücümüze dayanan ajitasyon-propaganda toplantılarının hazırlanmış olması olumlu bir gelişmedir. Şüphesiz hazırlıkta yetersizlikler ve olumsuzluklar da mevcuttur. Bunlar ama düzenlenen toplantıların siyasi çizgimizin kitleye taşınması yönünde ileriye doğru atılmış bir adım ve esasta olumlu değerlendirmesini yapmamızın kesinlikle engeli değildir. Olumsuzluklar, hazırlıktaki yetersizlikler, mutlaka dikkate alınacak ve disiplinli çalışmamızla aşılacaktır.

Mayıs 1996 / YAZI KURULU

8 Mart Uluslararası Emekçi Kadınlar Günü için 3 Mart'ta düzenlenen panel konusunda izlenimler ve değerlendirmeler...

8 Mart, Uluslararası Emekçi Kadınlar Günü dolayısıyla, 3 Mart'ta ...'da düzenlemiş olduğumuz 8 Mart'ı karşılama panelimizin, amacına ulaşıp ulaşmadığı noktasında değerlendirmek istiyorum.

Öncelikle, böyle bir şey düzenlemeye neden gereksinim duyduk, bunu belirtmek istiyorum. Dernekte yürüttüğümüz bir takım kültürel faaliyetler dolayısıyla, dernek ortamına sık sık girmek durumundayız ve bu ortamda gördüğüm şey, genellikle memleketçilik ve alevi şovenistliği.

Bir kaç arkadaş dışında hemen hepsi, bilinçsiz ve duyarsız insanlar. Derneğe gelenlerin pek çoğunun gençlerden olması ve sıradan insanlar olması, bizim de çok yeni ve teorik olarak yetersiz insanlar olmamız, insanlara yaklaşmamızı ve onlarla diyalog kurmamızı zorlaştırıyor. Bu yüzden özellikle derneğe gelen insanlara ve onların ailelerine ulaşabilmek için ve onlara yeterli olmasa bile bir şeyler verebilemek amacıyla ve çevremizdeki ev kadınlarına (kendi bilgilerimiz ölçüsünde) 8 Mart hakkında bilgi vermek, kadınların, dünyada ve ülkemizde gördükleri baskıya ve zülme karşı kayıtsız kalmamalarını ve mücadeleye katılmalarını ve bunun için de öncelikle dört duvar arasından çıkmalarını sağlamak amacıyla bir panel düzenlemeyi düşündük. Bu doğrultuda ne kadar başarılı olduk, bunu da zaman gösterecektir.

Ama bunun bizlere bir tecrübe kazandırması ve ilerde yapmak istediğimiz şeyler için bize cesaret vermesi açısından olumlu olduğunu düşünüyorum. Elbette ki çok çok hatalarımız ve eksikliklerimiz vardı ve yapmak istediğimiz şeylerin pek çoğunu yapamadık. Ama, gerek hazırlıklarımız sırasında önümüze çıkan zorluklar ve zamanın yetersiz olmasından dolayı iyi hazırlanmamış olmamız ve gerekse hepimizin yeni ve tecrübesiz insanlar olmamızdan dolayı hatalar yaptık. Ancak inanıyoruz ki, bu deneyim bize çok şeyler kazandırdı ve ileride yapacağımız şeylerde de yine aynı hataları ve eksikleri tekrarlamamak için iyi bir tecrübe oldu.

Panele gelen insanların da, (pek çok eksikliklerimiz olduğu halde) memnun ayrılması, yapılan gösterilerden etkilenmesi, bizleri daha da cesaretlendirdi. Belki insanlara yeteri kadar birşeyler veremedik, ama bu da hiçbir şey vermedik anlamına gelmemelidir. Bunu da, panele gelen insanlar arasında yaptığım araştırmaya dayanarak söylüyorum.

Şimdi de panelde yürüttüğümüz etkinlikler hakkında bazı bilgiler vermek ve kendi izlenimlerime göre yapılan hataları ve eksikleri değerlendirmek istiyorum.

İlk olarak açılış ve saygı duruşu yapıldı. Saygı duruşunda üç şiir okundu. Daha sonra dünyada ve Türkiye'de kadınların üzerindeki baskıları ve zulümleri anlatan ve kadının andaki durumu hakkında bilgi veren bir konuşma yapıldı. Ardından 8 Mart'ın nereden doğduğu ve neden emekçi kadınlar günü olarak kutlandığı konusunda hazırlanan konuşma metni okundu. Ve 8 Mart'ın emekçi kadınlar açısından önemi vurgulandı.

Sonra bir dia gösterisi yapıldı. Diada çıkan aksaklıklara, zamanın kısıtlı olması ve yerin müsait olmaması neden olmuştur. Ancak yine de dia gösterisinin gelen kitle üzerinde bıraktığı etki hiç de küçümsenecek bir şey değildi.

Daha sonra konuklara ve konuşmak isteyenlere söz hakkı verildi. Burada divandan bir arkadaş bir konuşma yaptı, ancak tartışmayı ve konuşmaları divanın yönlendirmesi gerekirken, divan (böyle bir şeye gerek olmadığı halde) sunucu olarak seçilen arkadaşın sayesinde geri planda bırakıldı

ve tam anlamıyla görevini yapmadı. Tabii bunda divandaki arkadaşların yeni ve tecrübesiz olmasının da büyük payı vardı.

Tartışmaya ve konuşmaya pek fazla bir katılım olmadığından, beklediğimiz gibi bir konuşma ve tartışma ortamı yaratılamadı. Üç kadının konuşmaları ve iki erkek arkadaşın konuşmalarıyla konuşmalar sona erdi.

Arkasından, arkadaşların hazırlamış olduğu skeç oynandı. Kısa zamanda hazırlanmasına ve arkadaşların tecrübesiz olmasına rağmen ve bir kaç eksikleri olmasına rağmen, yine de fena değildi.

Skeçten sonra dernekte kurs gören öğrencilerden oluşan bir müzik korosunun dinletisi sunuldu. Daha sonra halk oyunları ekibinin gösterisi yapıldı. Halk oyunlarından sonra bir boşluk oldu. Bu da organizasyonun iyi olmamasından çıkan bir boşluktu, bu boşluktan yararlanarak program dışı bir müzik dinleti sunuldu. Son olarak, semah ekibinin gösterisiyle panel sona erdi. Bu etkinlikler arasında yer yer şiir okundu.

Gelen eleştiriler, en çok diadan bazı resimlerin çıkarılması ve semah ekibinin gösteri yapması konusunda oldu. Bu eleştiriler haklı eleştiriler. Elbetteki ancak daha önce de söylediğim gibi, önümüze çıkan sorunlar nedeniyle –örneğin semah konusunda– pek çok zorluklarımız oldu. Semahın çıkmaması için bizler ne kadar ısrar ettiysek de, derneğin bilinçsiz ve şovenist insanların inisiyatifinde olmasından dolayı çıkan çelişkiler, bir gruplaşmaya neden oldu, bu yüzden sorunların daha fazla büyümemesi için semahın çıkmasına karar verildi. Aynı şeyler dia içinde de geçerlidir.

Panel hakkında izlenimlerim ve söyleyeceklerim bu kadar. Son olarak şunu söylemek istiyorum, ileride yapacağımız etkinliklerde yapılan hataların tekrarlanmaması için daha iyi bir çalışmaya ve hazırlanmaya daha uzun bir zaman ayarlanması gerektiğini düşünüyorum.

Yaşasın 8 Mart, Uluslararası Emekçi Kadınlar Günü!

Bolşevik selamlar...

15.3.1996 ▲

8 Mart coşkuyla kutlandı!

Bu yılki 8 Mart yürüyüşü/mitingi İstanbul'da, son güne kadar belirsizlik içinde olmasına rağmen, Kadıköy'de yapılan yürüyüş ve miting coşkulu geçti.

Sabah saat 09.00'dan itibaren toplanmaya başlayan kalabalık giderek arttı ve saat 11.00 dolayında Belediye önünden İskele Meydanına 4 bin kadar kişiyle yürüyüşe geçildi.

Biz Bolşevikler, taşıdığımız iki pankartla blok kurarak yürüdük. Yürüyüş ve mitingte 8 Mart'a ilişkin kuşlama, bildiri ve 15. yıla ilişkin de kuşlama yaptık. Miting alanında, bir pankartı astık.

(...)

Yürüyüş boyunca attığımız sloganların bazıları şunlardı: *"Geliyor, gelecek, Bolşevizm yenecek!"*, *"Kahrolsun erkek egemenliği!"* *"Umut isyanda, kurtuluş devrimde!"* *"Kadınların kurtuluşu devrimde, Sosyalizm'de!"* *"Halkların kardeşliği için tek yol devrim!"*

Yürüyüş esnasında evlerin pencerelerinden *"Kahrolsun erkek egemenliği!"* sloganını okuyup kortejimize katılan kadınların olması ilgi çekiciydi.

Miting alanında, halayların çekilmesiyle eylem son buldu.

Ayrıca Bolşevikler, bir çok mahalle ve alanda, 8 Mart bildirilerini ve kuşlamalarını dağıttı.

İstanbul, Mart 1996 ▲

8 Mart günü Taksim'de anıt önünde yapılan basın açıklaması

Basın açıklamasının yapıldığı aynı saatte ve yerin 20 metre kadar ilerisinde Bolşevikler, 8 Mart'a ilişkin çıkarmış oldukları kuşmaları dağıttılar. Bu basın açıklamasına Emekçi Kadınlar Birliği ve diğer çevreler katıldı. Aynı saatte ve aynı yerde, daha kalabalık ve büyük çoğunluğu kadın olan CHP'lilerin de basın açıklaması vardı.

İstanbul, Mart 1996 ▲

Dünya Emekçi Kadınlar Günü bir geceyle kutlandı!

İstanbul'un ...'da, iki defa ertelemenin ardından 15 Mart akşamı, çoğunluğu kadın olan ... dolayında kişinin katıldığı görkemli bir gece yapıldı.

Saygı duruşu ve kısa bir açılış konuşmasıyla başlayan gecede, oturacak boş yer yoktu.

Kadınların üçlü baskı altına alınmasını ve emekçi kadınların kurtuluşunun nasıl olacağını konu edinen kısa bir tiyatro oyunu olan "Kadın Hayaletler", üçü kadın-üçü erkek altı kişinin slayt eşliğinde okuduğu "Komünistlerden kadınlara çağrı" isimli şiir, slayt gösterimi, iki ayrı müzik ekibinin de katıldığı gece, kadınların taleplerini ağırlıklı olarak işleyen bir de kapanış konuşmasıyla son buldu.

Katılan herkesin çok beğendiği ve en önemlisi içerik olarak gerçekten beğenilecek devrimci-komünist bir gece oldu. Program akıcıydı ve ilgiyle izlendi. Sanatsal açıdan yeni bir tarzla hazırlanıp sergilendiği, ilk etapta farkedilebiliyordu.

İstanbul, Mart 1996 ▲

Marksizm-Leninizm adına konuşan legal (Pardon! "açık") bir parti daha kuruldu: EMEK PARTİSİ...

25 Mart 1996 tarihinde İçişleri Bakanlığı'na verdiği dilekçeyle **Emek Partisi** (EP) tüzel kişilik kazanarak resmen kuruldu. EP, kuruluşunu 27 Mart'ta düzenlediği basın toplantısıyla kamuoyuna açıkladı.

Basın toplantısına ek olarak 31 Mart tarihinde İstanbul, Ankara, İzmir, Adana ve Malatya'da *"Emek Partisi kuruluş şenlikleri"* yapıldı. Malatya'da yapılmak istenen şenliğe Valilik tarafından engel çıkarıldığı için bu şenlik Nisan ayı içinde yapıldı. Yurtdışında da çeşitli şehirlerde şenlikler yapıldı, yapılıyor.

Resmen kurulmasına bağlı olarak EP, **"Program ve Tüzüğü"**nü de yayınladı.

Programda tespit edildiğine göre; *"Emek Partisi'nin ideolojisi, bilimsel sosyalist ideolojidir." (sayfa 21)*

Bilimsel Sosyalizm, Marksizm-Leninizm'den başka bir şey değildir. Yani EP, Marksizm-Leninizm bilimine dayandığı iddiasındadır.

Bu iddiaya sahip olan EP'in savunduğu görüşleri, Marksizm-Leninizm bilimiyle karşılaştırmak gerekiyor...

EMEK PARTİSİ "AÇIK" MI, LEGAL Mİ?

Soruyu böyle sorup tartışmanın bizzat kendisi yanlıştır. Yanlış olmasına yanlış da, EP diğer legal örgütlerden "farklı" olduğunu göstermek için bu kelime oyununa başvurmaktadır. Sanki, legal parti yerine, açık parti dediğinde, içerik olarak diğer legal örgütlerden farklı olacak?

Açık partinin nemenem birşey olduğu konusunda ise **"İşçi Kitle Partisi Üzerine"** adlı broşürde şu açıklama yapılmaktadır:

"Okur, broşür boyunca, «açık parti» tanımlamasıyla çokça karşılaşacaktır. Bu tanımlama, girişim halindeki partinin, geleneksel legal «partiler»den, teori ve pratikte ayrılmış bir parti olmasını; herhangi bir yasayla ve herhangi bir mücadele ve örgüt biçimiyle bağlı ve sınırlı olmamasını; kendisini ve amaçlarını, işçi hareketinin gelişme derecesi ve gücüne yaslanarak meşrulaştırmayı öngörerek örgütlenmesini vurgulamak için kullanılmıştır. Açık parti, işçi sınıfının, değişik biçimlerdeki örgütlerinin toplamı olan öz partisidir." (agb, sayfa 3)

Burada yapılan açıklama, EP'in diğer legal partilerden farklı olduğunu değil, aynı olduğunu ortaya koymaktadır. Kavram ya da kelime oyununa başvurulması, gerçekte, reformizmin, kuyrukçuluğun gizlenmesi içindir. Ama nafile. İster açık densin, ister legal densin sorunun özü değişmemektedir.

Neymiş açık parti?

"Açık parti, işçi sınıfının, değişik biçimlerdeki örgütlerinin toplamı olan öz partisidir."

Bravo doğrusu! Marksizm-Leninizm biliminden bahsedenler, geleneksel legal partilerden farklı olduğunu açıklayanlar, böylesi ne idiğü belirsiz tanımlamalarla, gerçekten de "farklı" olduklarını ortaya koyuyorlar.

Kuşkusuz bu "farklılık" olumlu yönde değildir. O sözü geçen geleneksel legal partiler bile (tabii ki işçi sınıfı adına konuşanlar), partilerinin işçi sınıfının öncü örgütü olduğunu savunmaktadırlar. Peki EP nedir? Değişik örgütlerin toplamı bir parti...

Marksizm-Leninizm biliminin öncü olma sorunu açık partinin bu tanımıyla halledildikten sonra, kuyrukçuluk da savunulmak zorundadır. Ya da bu somutta olduğu gibi, kuyrukçuluk savunulduğu için, öncülük bir kenara bırakılmaktadır. Öncülükten gerçekten ne anladıklarına ise programlarına değinirken bakacağız. Kuyrukçuluğun savunulduğu yer şurasıdır:

"İşçi hareketinin gelişme derecesi ve gücüne yaslanarak ve amaçlarını meşrulaştırmayı öngörerek örgütlenen bir parti." (aynı yerde)

Bu tespit, EP'in esas yaklaşımını ortaya koymaktadır. Nedir bu yaklaşım? Kendisini işçi sınıfı hareketinin andaki gelişme düzeyine göre ayarlamak, bu hareketin gücüne yaslanarak amaçlarını meşrulaştırmak... Peki ama işçi sınıfının gelişme derecesine göre kendini ayarlayan bir örgüte, işçi sınıfı neden ihtiyaç duysun ki?

Yine işçi sınıfının gücüne yaslanıp amaçlarını meşrulaştırmayı amaçlayan bir örgütün, işçi sınıfına kazandıracağı şey nedir? Madem ki "açık parti", kendisini işçi sınıfı hareketine göre ayarlıyor, o zaman bıraksın işçi sınıfı kendi amaçlarını, kendi gücüne dayanarak meşrulaştırsın... İşçi sınıfının mücadelesine gölge etmesin başka ihsan istemez.

Kendisine "açık parti" de dese EP, diğer legal partilerden –örneğin İşçi Partisi'nden– özde bir farklılığa sahip değildir.

EMEK PARTİSİ HANGİ İHTİYAÇTAN DOĞDU?

27 Mart'da yapılan basın toplantısındaki açıklamada bu soruya verilen cevap şöyledir:

"Baskının, zulmün, ihanetin her çeşidinin kol gezdiği bu ortamda işçi sınıfımız, emekçilerimiz, gençliğimiz, emekçi kadınlarımız, özgür, baskısız ve sömürüsüz bir dünya idealine bağlı kalan aydınlarımız, demokratlarımız, hak ve özgürlük mücadelesinden, taleplerini dile getirmekten geri durmadılar, durmuyorlar. İşçiler ve kamu çalışanları, uluslararası sermaye destekli burjuvazi ve gericiliğin saldırılarına karşı, onbinlerin meydanları doldurduğu gösteriler yaptılar, yapıyorlar. Gençliğimiz özgürlük ve demokrasi mücadelesinin saflarında kitleler halinde katılacak bir sürece girmiş bulunuyor. Emekçi kadınlarımız tarihimizde görüldüğü biçimde mücadele saflarına katılıyor. ***Ancak bugüne kadar bütün bu çabalar; hareketin kitleselliğini kucaklayacak ve onu tek bir hedefe yöneltecek politik örgütlenme ihtiyacı nedeniyle, hareketi varabileceği hedeflere ulaştırmakta yetersiz kaldı.*** *İşte Emek Partisi,* ***sokakları dolduran onbinlerin hareketini birleştirme ihtiyacından*** *ve yine bu hareketin öne çıkardığı önderlerin önemli bir kesimini içine alarak kuruldu." (abç) (Evrensel, 28 Mart 1996)*

EP sözcüleri, yaptıkları bu açıklamayla, yukarıda değindiğimiz kuyrukçu tavırlarını bir kez daha ortaya koyarlarken, işçi ve emekçilerin hareketini birleştirmenin, tek bir hedefe yöneltmenin, ancak legal bir parti kurmakla mümkün olduğu görüşünün savunuculuğunu yapmaktadırlar. Fakat bunu açık yapmaktan kaçınmaktadırlar. İllegal, (pardon!) gizli örgütlenmenin yanlışlığını, açık örgütlenmenin yüceltilmesi temelinde savunmaktadırlar.

İllegal bir örgütlenmenin, işçi ve emekçilerin hareketini birleştirme yeteneğine sahip olmaması ve hareketin başını alıp gitmesi, trenin kaçırılmaması düşüncesi, yani legalizm ve kuyrukçuluk

anlayışı temelinde "açık parti"ye ihtiyaç duyulmuştur.

İşçi ve emekçilerin hareketini ancak legal bir partinin birleştirebileceği düşüncesi, EP propagandacılarından Can Yücel'in **Evrensel**'deki yazısında daha açık bir biçimde savunulmaktadır. Tavrı şöyledir:

"Oysa Türkiye emekçileri bütün öbür ezilmiş emekçilerle sömürüye karşı bir blok oluşturmalıdırlar. ***Bu da ancak Türkiye içinde bir sağlam ve tutarlı emekçi siyasasının yasal bir parti çevresinde oluşturulmasıyla kabildir."*** *(abç) (Evrensel, 31 Mart 1996)*

Bu anlayış temelinde oluşturulan bir partiye, işçi sınıfının, emekçilerin ihtiyacı yoktur. "Açık parti"ye ihtiyaç duyanlar, işçi ve emekçiler adına onların kuyruğuna takılan, legalizm ve reformizmini Marksizm-Leninizm maskesiyle gizlemeye çalışan oportünistler, revizyonistlerdir. Burjuva politikasının savunucularıdır.

"Açık parti" düşüncesine, basın toplantısında yapılan açıklama ve savunulan diğer görüşlerde ortaya konduğu gibi, işçi ve emekçilerin hareketinin birleştirilmesi ihtiyacından değil, oportünist, ama hâlâ devrimci bir karaktere sahip olan bir yapılanmanın reformizme, legalizme kaymasının sonucu varılmıştır.

Ayrıca sözkonusu edilen hareketin kitleselliği ve bu hareketin varabileceği hedeflerin neler olduğunu sormak gerekiyor. Aktardığımız alıntıda bahsedilen eylemlerin tümü, andaki durumda sistem içi eylemlerdir. Yukarıdaki alıntıda *"hareketi ... tek bir hedefe yöneltmek"*ten söz edilip, bu **hedefin adlandırılmadığı** bilindiğinde, resim tamamlanmaktadır. Bu hedeften, isteyen istediğini anlar! EP'in devrimi anlamadığı, programın bütününden bellidir. EP, esasta, reformist işçi-emekçi hareketini "kucaklama" ihtiyacından doğmuş, reformist bir siyasi örgüttür.

EMEK PARTİSİ'NİN PROGRAMI...

İlkönce programın her noktasına tavır takınmayacağımızı, kendimizi belli sorunlarla sınırladığımızı belirtmek istiyoruz.

EP'in programı dört bölüme ayrılmaktadır. Birinci bölümde genel olarak kapitalizmin gelişmesi anlatılmaktadır. İkinci bölümde Türkiye'de kapitalizmin gelişmesi anlatılmaktadır. Üçüncü bölümde EP'in kuruluşu, ideolojisi ve ne yapacağı açıklanmakta ve dördüncü bölümde ise talepler sıralanmaktadır.

Birinci bölümde, çok genel tespitlerle, kapitalizmin feodalizmden çıktığı, gelişmesi içinde emperyalizm dönemine girildiği; iki bunalım dönemi ve iki dünya savaşı yaşandığı, birinci bunalım/savaş döneminde, Rusya'da devrim yapıldığı, ikinci bunalım/savaş döneminde ise, işçi sınıfı ve ezilen halkların yeni zaferler kazandığı ve 1950'li yılların ikinci yarısında, emperyalist cephenin saldırılarını geri püskürtemeyen işçi sınıfı ve devrimci hareketin yenilgiye uğradığı vb. vb. anlatılmakta; sonuç olarak sorunun, gelecek olan üçüncü döneme hazırlanmak olduğu belirtilerek bu bölüme son verilmektedir.

Göze çarpan iki sorun var. Birincisi, dünyada bugün durum, güçler dengesi ve çelişkiler nedir vb. sorularına somut bir cevap yoktur. Hep genel tespit yapılmaktadır. Yapılan tespitler ise herhangi bir burjuva demokratının, ya da Üniversitede politik ekonomi profesörünün yapabileceği tespitlerin ötesine geçmemektedir. Kapitalizmin gelişme yolunu daha iyi açıklayan sayısız burjuva bilimcilerinin varolduğu bir olgudur.

İkinci sorun ise, uluslararası işçi sınıfı hareketinin 1950'li yılların ikinci yarısında aldığı yenilginin esas sorumlusunun modern revizyonizm olduğu gerçeğine hiç değinilmemesidir. Programda *(sayfa 12)* sözkonusu yenilgiden bahsedilirken, kararsız ve uzlaşmacı bazı unsurlardan bahsetmenin ötesinde hiçbir şey söylenmemektedir. Kimdir bunlar? Ne savundular? Nasıl oldu? sorularına cevap yoktur.

İkinci bölümde, yani Türkiye'de kapitalizmin gelişmesi anlatılırken de genel söylemlerle iş halledilmektedir. Yine, bugünkü durum, güçler dengesi, sınıfların konumu, müttefik güçler kim, gidiş nereye, bu ve benzeri akla gelebilecek birçok soruya cevap yoktur. Ama "Sezarın hakkı Sezara"! Türkiye'de kapitalizmin gelişmiş olduğunu ortaya koyuyorlar. Bunu yaparken, gelişmeyi dört dönemde ele almaktadırlar.

Birinci dönem 1930'lu ve 1940'lı yıllardır. Bu dönem için yapılan bir tespit şöyledir:

"Savaş koşullarına da yaslanarak ülkedeki rejim, tam bir polis ve jandarma rejimine dönüştü." (Program, sayfa 16-17)

Burada iki sorun var. Birincisi, rejimin polis ve jandarma rejimine dönüşmesi, İkinci Dünya Savaşı'na bağlı olarak ele alınmaktadır. İkincisi ise, bu polis ve jandarma rejiminin faşist bir rejim olduğu tespit edilmemektedir. Bu biçimiyle, her iki tespit de yanlıştır. Türkiye'deki kemalist rejim 1925'lerde, yani kurtuluş savaşının kısa süre sonrasında yerleştikten sonra polis ve jandarma rejimi, açık terörcü bir rejim, faşist bir rejim olmuştur.

EP'in bu tespitleri yapmamasının kendisine göre gerekçesi vardır. Bu gerekçe, üçüncü dönem olarak ele alınan 1970'li 1980'li yılların değerlendirmesinde ortaya çıkmaktadır. Tavırları şöyle:

"70'li 80'li yıllar; işbirlikçi sermaye ve gericiliğin, ulusal savaş sürecinde edinilmiş ulusal demokratik kazanımları bütünüyle terkettiği yıllardır." (sayfa 17)

Bu tespitte, ulusal kurtuluşçuluğa "gizli" bir tapınma vardır. Kemalizmin yüceltilmesi. Bu tespitin tercümanı yine Can Yücel'dir.

"Günümüz, Türkiye'de bir emekçi partisinin doğması için eşrefsaati. Tam şu anda Kurtuluş Savaşı'nın bütün ganimetlerini yitirmişiz, kurtuluşu yitirmişiz. Başımızdakiler, İngiltere'den ithal Lord Curzon'un deli danaları gibi ortada dolanıp memleketimizi nasıl tam bir manda haline getireceklerinin hesabını yapıyorlar. Cumhuriyet kurulalı beri Türkiye böylesine kara günler geçirmemiştir. (...) Kapitülasyonlar, Lozan'da ön kapıdan defettiğimiz kapitülasyonlar arka kapıdan sızıp başköşeye yeniden oturmuştur." (Evrensel, 31 Mart 1996)

Evet, her ne kadar İşçi Partisi gibi saldırgan bir kemalizm savunusu yapılmasa da, kurtuluş savaşına yaklaşımda özde aynıdırlar. İşçi sınıfı adına ortaya çıkanların bugün özlemini duydukları, kapitalizmin ortadan kaldırılması, proletarya iktidarı değil, Lozan'dır; Lozan sonrası kurulan burjuva iktidarıdır.

Dördüncü dönem olarak ele alınan 1985-95 arasının değerlendirilmesi ise şöyledir:

"1985-95 yılları arasındaki halk hareketi; işçi sınıfı, kent emekçi tabakaları, Kürt halk hareketi ve zaman zaman katılan gençlik hareketinin toplamından oluşan bir hareketti. Bu, işçi ve emekçi yığınların ***ana kitlesinin düzenden kopuşunun, bugüne kadarki en ileri ve en kapsamlı düzeyini temsil ediyordu.*** *(abç) başında işçi sınıfının yer aldığı bu hareket, toplumun bağrındaki temel karşıtlıkların son on yıldaki keskinleşmesinin ifadesiydi." (sayfa 20)*

Bunlar, herhangi bir gazete haberinde değil, Marksizm-Leninizm ideolojisine sahip olduğunu iddia eden bir partinin PROGRAMI'nda söylenmektedir. Program ne diyor? 1985-95 döneminde bir halk hareketi varmış; bu halk hareketi bize işçi ve emekçi yığınların düzenden kopuşunun en kapsamlı ve en ileri düzeyini oluşturuyormuş ve bu halk hareketinin başında ise işçi sınıfı yer alıyormuş... muş... muş... vs. vb..

Ve devam ediyor program:

"Emek Partisi, buradan doğmuştur." (aynı yerde)

Eh artık, EP de buradan doğmuşsa, herşey yolunda demektir...

EP, böyle düşünebilir, ama hiçbir şey yolunda değil. Herşeyden önce 1985-95 yılları arasında sözkonusu edilen hareket, işçi ve emekçi kitlelerinin düzenden kopuşunu değil, hâlâ düzeniçi hareket oldu-

ğunu ortaya koymuştur. En radikal görünen Kürt ulusal hareketi (program halk hareketi diyor) bile sonuç itibariyle düzen içi bir hareket olma konumundadır. Hele hele bu hareketin, yani genel olarak bahsedilen halk hareketinin başında işçi sınıfının olduğu tespiti ise, en iyi halde, olması gereken şeyin dile getirilmesidir.

EP'nin bu durum tespiti, işçi sınıfının öncülüğünden neyi anladığını da ortaya koymaktadır. Evet, EP, kendilerinin de belirttiği gibi, son on yıldaki hareketin ürünüdür. Bu hareket, düzeniçi olup, işçi sınıfı bağlamında ise sendika ağalarının önderliğindeki bir harekettir. EP'nin işçi sınıfı öncülüğünden anladığı şey de, sonuç itibariyle, B. Meral'lerin, R. Budak'ların vb. sendika ağalarının öncülüğüdür.

Dünya ve ülke durumu, genel tespitlerle ortaya konulmaya çalışıldıktan sonra, programın üçüncü bölümüne geçilmektedir. Bu bölümün hemen başında yukarıda savunulanların devamı olan şu tespit yapılmaktadır:

"İşçi sınıfı ve halkın tarihsel birikimi ve son on yıldaki mücadelesinin kazanımlarının başta geleni, Emek Partisi'nin kurulmuş olmasıdır." (sayfa 20-21)

Bu tespit hakkında en başta söylenmesi gereken şey, legalist, reformist, kuyrukçuluk karakterlerine sahip bir partinin kurulması, işçi ve emekçilerin kurtuluş mücadelesi açısından bakıldığında kazanım olarak ele alınamaz. Bunun bir kazanım olduğunu ancak, kendiliğindenciliğe tapan, sendika ağalarını işçi sınıfı öncüsü olarak gösterenler savunabilir.

EP ve savunucuları, bu yanlış öncü yaklaşımlarıyla, daha şimdiden işçi sınıfının kapitalizme karşı mücadelesinde, burjuva saflarda olduklarını göstermişlerdir. Bunun en canlı örneği, 1 Mayıs'ta işçi düşmanı sendikacıların konuşturulmamasını 1 Mayıs'a gölge düşürdüğü yönündeki "eleştirileri"ndedir. Diğer olaylar karşısındaki tavırlarındadır. EP ve savunucuları, sendika ağalarını işçilerin temsilcisi, öncüsü olarak gösterme noktasında İşçi Partisi ve düzen savunucularının saflarında yerini almıştır.

1 Mayıs'ta, İstanbul'daki olaylarda devrimciler yanlışlar da yapmışlardır. Fakat sorunun özü, bu yanlışlara karşı takınılan tavrın ne olduğu ve hangi cephede yer alındığıdır. EP ve savunucularının takındıkları tavır, işçi sınıfı ve kitleleri kazanma adına da olsa, sendika ağaları ve hakim sınıfların cephesinde yer alan bir tavır olmuştur.

*"Ulusal savaş sürecinde edinilmiş ulusal demokratik kazanımlar"*ın yitirilmiş olmasına bağlı olarak devrim aşaması konusunda şu tavrı takınmaktadırlar:

"Bağımsızlığın biçimselleşmesi ve gitgide ortadan kalkması, demokrasi ve özgürlüğün hiç yaşanmamasıyla karakterize olmuştur. ***Bu nedenle, ülkenin içinde bulunduğu devrim aşaması, ulusal bağımsızlığın, demokrasi ve özgürlüğün elde edilmesi temeli üzerine oturan anti emperyalist demokratik devrim aşamasıdır.****" (abç) (sayfa 22-23)*

Gündemde olan devrim aşamasının demokratik devrim olduğu doğrudur. Fakat sorun, bu demokratik devrimden ne anlaşıldığı ve nasıl gerekçelendirildiğindedir. EP için, demokratik devrimi gerekli kılan esas gerekçe, ülkenin emperyalizme bağımlı olmasından kaynaklanan *"ulusal bağımsızlığın"* elden gitmesidir. Örneğin, Türkiye'de faşizmin iktidarda olması, Kürt ulusu ve diğer azınlıkların ulusal sorunu, tarım sorunu ve işçi sınıfının yoksul köylülükle birlik derecesi vb., EP için demokratik devrimi gerekli kılan gerekçeler değildir. Yukarıda değindiğimiz Kurtuluş Savaşı'nı yüceltme ve Lozan'ı özleme tavırları, doğal olarak *"ikinci bir kurtuluş savaşı"*nı savunmalarını da beraberinde getirmektedir.

EP'nin bu anlayış temelinde savunduğu bağımsızlık, demokrasi ve özgürlük ulusal burjuvazi için savunulan bağımsızlık, demokrasi ve özgürlük olmanın ötesine geçmemektedir. Bu yaklaşım, kendisini demokratik devrimde işçi sınıfının oynaması gereken rolün ne olduğuna verilen cevapta da göstermektedir. Alıntının hemen devamında şunlar söylenmektedir:

"İşçi sınıfı, çıkarını ve geleceğini, iktidar olmak, sermaye egemenliğini tasfiye etmek ve sınıfları kaldırmakta bulur. Ancak o, yolunu açacak, güçlerini çoğaltacak ve iktidarı ele geçirmesine olanak sunacak bu devrim karşısında kayıtsız kalamaz. (Peki ne yapacak? /BN) ***İşçi sınıfı, bütün halk sınıf ve tabakalarını, demokratik halk iktidarına varacak bir devrimde örgütleme ve onların ilerlemesine yardım etmeyi, kendisinin en yakın ve acil görevi bilir.****" (abç) (aynı yerde)*

EP, burada işçi sınıfının demokratik devrimdeki rolünü tersyüz etmektedir. Leninist devrim teorisi, işçi sınıfına demokratik devrime önderlik etmesini savunur. Demokratik devrim ile kurulacak iktidar, işçi sınıfı önderliğinde olan ve demokratik devrimde çıkarı olan diğer sınıf ve katmanlarla ittifak temelinde kurulacak olan işçi-köylü iktidarıdır.

EP ise işçi sınıfına demokratik devrime yardım görevini yüklemektedir. Yani işçi sınıfı demokratik devrimde iktidar için mücadele etmeyecek, bütün halk sınıf ve tabakalara önderlik etmeyip, sadece onlara yardım edecek. Bu halk sınıf ve tabakaları iktidara geldikten sonra, işçi sınıfı sermaye egemenliğini tasfiye etmek için mücadeleye başlayacak... Ama daha önce böyle bir görev ve amaç için mücadele vermemesi gerekir... İşte EP'in demokratik devrim anlayışı.

Bu, Marksist-Leninist devrim anlayışıyla kökten çelişen bir yaklaşımdır. İşçi sınıfının demokratik devrimdeki önderlik rolünü ortadan kaldıran, ulusal burjuvazinin savunuculuğunu yapan bir yaklaşımdır.

İşçi sınıfının devrim mücadelesini belirsiz bir zamana erteleyen ve önderlik sorununu reddeden bu yaklaşım, kendisini EP'in rolünün ne olduğu konusunda yapılan tespitlerde de göstermektedir.

EP işçi sınıfının partisi olma iddiasına sahip olsa da, partinin öncü rolünü, yardım, destek rolüne indirgeyerek yine yanlış bir konumda durmaktadır. Öncü olma rolü konusunda tavır takınmıştık. Bu konuda programda savunulanları da eklemek gerekiyor.

"EP, mücadele ve örgütlenmelerinde ve tekelci sermayedarların, tefeci tüccarların ve büyük toprak ağa ve sahiplerinin sömürü ve yağmalamaları karşısında, demokrasi ve özgürlük cephesi oluşturmalarında, onlara her yönden yardım eder.

Emek Partisi'nin, emeğin ve halkın çıkarından ayrı özel bir çıkarı yoktur. Bu nedenle, emeğin partisi, işçi ve emekçi sendikalarını, halk örgütlerini, gençlik ve kadın birliklerini destekler. Mücadelelerini, emperyalizmin ve işbirlikçi gericiliğin egemenliğinin tasfiyesi ve demokratik halk iktidarının kurulmasına kadar genişletmelerini teşvik eder." (sayfa 23-24)

Kendisini hareketin gelişme düzeyine göre ayarlayanların işçi ve emekçilere önderlik etme diye bir dertlerinin olmaması doğaldır. Burada demokratik halk iktidarından ne anlaşıldığı bir kez daha ortaya çıkmaktadır. Kitleler mücadele edecek, EP de kitlelerin arkasında durup mücadelenin ilerletilmesi için kitleyi teşvik edecek... Ve kitle de kendi kuyruğuna takılan bu değerli şahısların, çok önemli önerilerine kulak asıp mücadeleyi daha da ileriye götürecekler... Bu mücadele sonucunda da emperyalizm ve işbirlikçi gericilik tasfiye olacak ve EP de *"sokakları dolduran onbinlerin hareketini birleştirme"* ve bir yöne yönlendirme görevini yerine getirmiş olacak...

İyi de, EP'in destek verdiği ve teşvik ettiği bu hareket ve örgütlenmeler, EP'in isteminin tersini yaptıklarında ne olacak? Örneğin, *"işçi ve emekçi sendikaları"* burjuva devletin hizmetinde ise –ki andaki durum böyle–, emperyalizm ve işbirlikçi gericiliğin tasfiyesi için nasıl mücadele edecekler? Böylesi sorular çoğaltılabilir ama yeter.

EP'in mücadele anlayışı, burjuva demokrasisinin ufkunun ötesine geçmeyen bir anlayıştır. EP, Demokratik Devrim, partinin ve işçi sınıfının öncü olma rolü

ve burjuva devlet iktidarının parçalanması konularında anti Marksist-Leninist konumdadır. Kuyrukçu, legalist, reformist bir partidir, Emek Partisi.

PROGRAMIN TALEPLER BÖLÜMÜ

Bu bölümün girişinde EP'in yakın amacının ne olduğu açıklanmaktadır. Amacı şudur:

"Emek Partisi'nin yakın amacı, halkın kendini kurtarmayı öğrenmesi ve emeğin kurtuluşunun koşulunu hazırlayacak demokratik halk iktidarının gerçekleşmesidir." (aynı yerde)

Tüm program boyunca bu halk iktidarının hangi yoldan gerçekleşeceğine açık bir cevap yoktur. Fakat savunulan görüşler gözönüne alındığında, işçi sınıfı önderliğinde yapılacak bir devrimin sözkonusu olmadığı ortaya çıkmaktadır.

Tüm programın anlayışına göre, halkın kurtuluşu şöyle olacak: Halk kendini kurtarmayı öğrendiğinde EP'i seçecek ve demokratik halk iktidarı da, EP'in hükümet etmesiyle kurulmuş olacak. Tüm mantık, bu çerçevede yürütülmektedir. İşte bu kurulacak halk iktidarı ise, öne sürülen talepleri gerçekleştirecek...

Politik alanda: Yedi noktada dile getirilen taleplerin hepsi kapitalist düzenin kendisini ve devletini hedef dışı bırakan taleplerdir. Burjuva demokrasisinin, ulusal bağımsızlığın savunuculuğunun ötesine geçmemektedir. Daha önceki bölümde sözkonusu edilen işbirlikçi burjuvazinin tasfiye edilmesi, talepler bölümünde yok olmuştur.

Somutlaştırırsak, birinci talepte Türkiye'nin emperyalizme bağımlılığının son bulması ve Türkiye'nin emperyalist kurum ve oluşumlardan –NATO, BAB, AB ve Gümrük Birliği vb.– çıkması istenmektedir.

İkinci talep, egemenliğin ve iktidarın halka ait olmasıdır. Peki bu egemenlik için öne sürülen talep nedir? Devlet iktidarının yıkılması değil tabii ki:

"Başta MGK, Kontr Gerilla, MİT, Özel Birlikler, Korucular örgütü, siyasi polis gibi halkın egemenliği önünde engel oluşturan gizli ve açık, askeri ve sivil bütün organ ve örgütlerin feshedilmesi, örtülü ödeneklerin yasaklanması ve ordunun halka dayalı olarak demokratikleştirilmesi." (sayfa 24-25)

EP, burjuva devlet iktidarını yıkmadan, bu devletin bazı ve en temel kurumlarının feshedilmesinin mümkün olduğu hayalini yaymaktadır. Devrim olmadan, burjuva devlet iktidarı yıkılmadan gerçekleşmesi mümkün olmayan bu taleplerin nasıl gerçekleşeceği sorusuna EP'in cevabı ise şöyledir:

"12 Eylül Anayasası ile anti demokratik yasaların ve bunlara dayanan bütün kurum ve aygıtların kaldırılması;

***egemenliğin ve iktidarın halka verilmesini güvenceye alan demokratik bir halk Anayasası;"** (abç) (sayfa 25)*

Burada EP'nin ipliği pazara çıkmaktadır. EP, halk iktidarını, ulusal bağımsızlık temeline dayanan Demokratik Devrimi, parlamenter yol temelinde savunmaktadır. EP, burjuva düzenin anayasal düzenlemeyle halk iktidarına dönüşeceği revizyonist tezini savunmaktadır. Bu yüzdendir, işçi sınıfı önderliğinde yapılacak Demokratik Devrimi reddetmesi. Bu yüzdendir, işçi sınıfına destek rolünün verilmesi.

Bu yaklaşımlarıyla EP, sosyal-demokrasinin rolünü oynamaya aday, burjuva bir parti olmanın ötesine geçmeyen bir karaktere sahiptir.

Politik alanda öne sürülen diğer talepler içinde en önemlisi, Kürt sorunundaki taleptir. Bu talep şöyledir:

"Kürt sorununa demokratik halkçı çözüm: Emperyalizm, sermaye ve Türk ve Kürt gericiliğinin, Kürt halkını ezme, Türk ve Kürt halkını düşmanlaştırma faaliyetine son;

Kürt halkı üzerindeki bütün yasakların kaldırılması, ordunun ve öteki silahlı güçlerin bölgeden geri çekilmesi, etnik kültürlere, milliyetlere ve dillere tam özgürlük ve tam hak eşitliği;

ulusal özgürlük, hak eşitliği, Türk ve Kürt halkının eşit ve özgür birliğini güvenceye alan baştan aşağı demokratikleşmiş bir devlet biçimi." (sayfa 25-26)

Bütün bunlar, Marksizm-Leninizmi savunduğu iddiasına sahip olan bir partinin programında yer almaktadır. Ve bunlar, demokratik halk iktidarı şartlarında gerçekleştirilmek istenen talepler içinde savunulmaktadır. Bu durumda iş değişmektedir.

Kürt sorunu konusunda burada savunulanlar, misak-ı milli'nin, Türk şovenizminin inceltilmiş biçimde devam ettirilmesidir.

EP, Kürt sorununu tartışırken **Kürt ulusun**dan tek sözle de olsa bahsetmemektedir. O'nun için sözkonusu olan **halk**tır. Ulusal baskı, sadece halk üzerinde uygulanan bir baskı değildir!

Yine EP'in, ordunun ve diğer silahlı güçlerinin çekilmesini istediği *bölge*, **Kürdistan denen ülke**nin kuzeyidir. Programında Kürdistan'dan ya da Kuzey Kürdistan'dan bahsetmemesi, bunu sadece ***bölge*** olarak adlandırması da, Türk şovenizmi ve misak-ı milli'nin savunuculuğudur.

Eşitliği esas olarak kültürel haklara indirgeyen EP, ulusal sorunda gerçek eşitliği sağlamanın en temel talebi olan, ***"Kürt ulusunun ayrı devlet kurma hakkı"*** talebinin yanından bile geçmemektedir. Bu talebin savunulmadığı yerde, ne kadar kulağa hoş gelen ve güzel görünen şeyler söylenirse söylensin, hakim ulus şovenizmi ortadan kalkmamaktadır.

Şimdi burada "Kürt ulusunun ayrılma hakkı"nın, partinin legalliğini koruma gerekçesiyle açık savunulamadığı; bunun anlaşılabilir olduğu vb. gerekçeleri getirilebilir. Sorun, eğer legallik kaygıları ise; böyle yanlış şeyler söyleneceğine, hiçbir şey söylenmemesi; ve bunun nedeninin açıklanması doğrudur. Kaldı ki, EP'nin bu formülasyonlarının nedeninin legallik kaygıları olmadığı, bir sonraki paragrafta önerilen çözümde açıkça görülmektedir. Şöyle deniyor:

"Türk ve Kürt halkının eşit ve özgür birliğini güvenceye alan baştan aşağı demokratikleştirilmiş bir devlet."

Evet, bu öneri, ilk bakışta çok demokratik görünüyor. Peki gerçek durum nedir? Demokratik halk iktidarı, Kürtlerin Türklerle bir devlet çatısı altında olmasını güvenceye alacak... Ve bu da eşit ve özgür bir birlik olacakmış. Olmaz böyle şey. Eşit ve özgür birlik, ancak ve ancak, ezilen ulusun ayrı devlet kurma hakkına sahip olması ve bu hakkını kendi istediği biçimde kullanması şartlarında mümkündür. Yani Kürt ulusu, Türk ulusu ve diğer milliyetlerle birlikte yaşayıp yaşamayacağına, ya da ayrılıp ayrılmayacağına, sadece ve sadece kendisi karar verebilir.

Kürt ulusu adına başkalarının karar verme hakkı yoktur. Bu karar, Kürt ulusunun özgür koşullarda iradesini belirtme imkanının olmadığı ve Kürt ulusu adına başkaları tarafından verildiği koşullarda, eşit ve özgür birliktelikten bahsedilemez.

EP burada, Kürt ulusu adına, Kürt ulusunun kaderini tayin etme konumuna düşmektedir. Kürt ulusundan ve Kuzey Kürdistan'dan bahsetmemesinin öteki yüzü de, ayrı devlet kurma hakkının reddedilmesidir. Bu tavrıyla EP, liberal burjuva demokratlarından farklı olmadığını ortaya koymaktadır.

Politik alanda savunulan bu talepler, EP'in niteliğini ortaya koymaktadır. *"Ekonomik ve sosyal alanda"*, *"Kültür, sanat, spor ve çevre sağlığı alanında"*, *"Kadınlar ve gençler için"* bölümlerinde savunulan taleplerin tümü, yukarıda ortaya koydumuz temel yaklaşım çerçevesinde savunulmaktadır. EP'in genel tavrı ortaya konulduktan sonra, bu konularda tavır takınmayı şimdilik gereksiz görüyoruz.

Yazımıza son verirken Bolşevik Partizan sayı 101'de Emek Partisi Girişimi için yaptığımız şu tespiti, Emek Partisi için bir kez daha aktarmak istiyoruz:

Emek Partisi'nin, şimdi legalde rakip olmaya soyunduğu kemalist, devrim düşmanı İşçi Partisi arasında özde bir fark yoktur!

04.06.1996 ▲

İbrahim Kaypakkaya Bolşevik mücadelede yaşıyor, yaşayacak!

Komünist önder İbrahim Kaypakkaya'yı ölümünün 23. yılında Bolşevik bir coşkuyla andık!

Mayıs ayı, komünist önder İbrahim Kaypakkaya ve daha onlarca kadın ve erkek devrimcinin katledildiği aydır. Biz, ... bölgesindeki Bolşevikler, bu ayın önemine ilişkin, devrimcileri anmak ne demektir, Komünist önderleri anmak onların davasını sürdürmek ve daha da ilerletmekle olur anlayışıyla üç şehirde toplantılar düzenledik.

Toplantıların amacı, öncelikle hem içe, hem de dışa yönelik olarak bu konudaki anlayışımızı kavratmak şeklinde düşünülmüştü. Ve aynı anlayışla da pratiğe uygulandı.

Saygı duruşuyla açılan toplantılar, iki bölüm olarak sunuldu. Birinci bölüm, İbrahim Kaypakkaya'nın mücadeleye atıldığı 1968 sonu ve 1970'in başlarında, Dünya Komünist Hareketi'nin (DKH) durumu, kısaca DKH'nin tarihine bakış. DKH'nin 1970'e gelene kadar geçirdiği evreler; geriye dönüş, modern revizyonizm; 57-60 Deklerasyonları, 63 Polemikleri, Çin'de Büyük Proleter Kültür Devrimi, BPKD'nin dünyada ulusal demokratik ve gençlik hareketlerini nasıl etkilediği vb.

İkinci bölüm, ve 70'li yıllarda Kuzey Kürdistan ve Türkiye'de öğrenci ve gençlik hareketinin durumu, siyasi ve ekonomik durum, DKH'den etkilenmeler sonucunda yeni devrimci oluşumlar, bu oluşumların içinde İbrahim Kaypakkaya'nın özel yeri ve O'nu diğerlerinden ayıran kıstaslar. vs.

Bu iki bölümün sunulmasından sonra, soru ve cevap bölümüyle devam edildi. Sorular, genelde anlayışa ilişkin, daha çok aydınlanma ve öğrenmeye yönelikti.

Son bölüm ise, genel tartışma halinde sürdürüldü. Toplantılara katılım az sayıda gerçekleşmesine rağmen, tartışma bölümleri genel olarak canlı ve öğreticiydi.

Genel olarak değerlendirdiğimizde, toplantıların amacına uygun olarak uygulandığını ve sonuçlandığını söyleyebiliriz. Olumsuz tek yön, katılımın istenen düzeyde gerçekleşmemesiydi. Çalışmalarımızı, bu olumsuz yönü aşma doğrultusunda da yoğunlaştırmalıyız.

Bolşevik selamlar.

22.5.1996

Bir Bolşevik Parti taraftarı. ▲

Faşist Türk devletince katledilişinin 23.yıldönümünde,
Kuzey Kürdistan ve Türkiye işçi sınıfının komünist önderi
İBRAHİM KAYPAKKAYA YOLDAŞ BOLŞEVİKLERİN MÜCADELESİNDE YAŞIYOR, YAŞAYACAK!!!

İşçiler,Devrimciler,yoldaşlar!

Partimiz 1972 yılının başlarında komünist önder İbrahim Kaypakkaya yoldaş önderliğinde,TİİKP'nin revizyonist çizgisine karşı savaşım içerisinde kuruldu.Bu aynı zamanda tüm revizyonist ve oportonist parti ve gruplara karşı,Devrime,Komünizme giden şanlı yolda yakılmış bir meşale idi.Partimiz kurulduğu andan itibaren TKP'nin M.Suphi önderliğindeki Komünist geçmişine sahip çıkarak, O'nun daha sonraki reformist,milliyetçi çizgisinden kendisini ayırdı,ona karşı savaşım açtı.

Faşist Türk devleti partimizin kendisine karşı açmış olduğu savaşımda onlarca yoldaşımızı katlederek aramızdan almıştır.İbrahim Kaypakkaya,Ali Haydar Yıldız,Meral Yakar,Mehmet Zeki Şerit,Orhan Bakır gibi Komünist yoldaşlar kavganın engin denizinde faşist devletin cellatlarına karşı silah elde savaştılar.Denizler,Yusuflar,Hüseyinler idam sehpalarında faşizme meydan okudular.Sinanlar,Alparslanlar,Kadir Mangalar ve Mahirler gibi nice savaşçılar tüm benlikleri ile bu faşist devlete karşı silah elde kavga ederek ölümsüzleştiler.

Biz Bolşevikler Devrim ve Komünizm şehitlerini anarken,onların kavgamıza kattıkları tüm doğrulara sahip çıkıyoruz.Onların Devrim ve Komünizm bayrağını bıraktığı yerde alıp daha ilerilere taşımak için de onların eksik ve yanlışlarını aşmak ve bu şekilde zaferin bayrağını devrimin kalelerinin burçlarına dikmek istiyoruz.

Mayıs ayında yitirdiklerimizden biri vardır ki,onun yeri başkadır.O,Kuzey Kürdistan/Türkiye devriminde,Komünizmin şanlı bayrağını 1972'de yeniden göndere çekmeye önderlik eden Komünist önder İBRAHİM KAYPAKKAYA yoldaştır.

Çeşitli milliyetlerden KK/T proleteryasının önderi ve partimizin kurucusu İK yoldaşın bugün ölümünün 23. yıldönümünde Komünistlere yaraşır bir biçimde anılmasında;O'nu anma adına oportonist revizyonist yüzlerine maske yapmak isteyen bir dizi eski yol arkadaşlarımızın gerçek yüzlerinin gösterilmesi özel bir öneme sahiptir.

Komünizmin şehitlerini anmak;onlardan öğrenmek,doğrularına sahip çıkmak ve geliştirmek;hata ve eksikliklerini aşmak için mücadele etmek demektir.

Komünizm şehitlerini anmak;komünizm davası için mücadeleye bütün benliği ile daha sıkı sarılmak demektir.

Bugün İK yoldaşı anmak;O'nun doğrularını savunmak,hatalarını aşmak,başlattığı yüce görevi sürdürmek ve bunun gereği olarak da öncelikle,her yönüyle BOLŞEVİK PARTİ inşasına dört elle sarılmak demektir!

Tüm devrimcileri,ilericileri İBRAHİM KAYPAKKAYA yoldaşın katledilişinin 23.yıldönümünde düzenlediğimiz toplantıya katılmaya ve tartışmaya çağırıyoruz.

TARİH: 18 MAYIS 1996
YER : ENTERNASYONAL KÜLTÜR EVİ ENDTER STR.9 90459 NÜRNBERG
SAAT : 14.00

NÜRNBERG BOLŞEVİK PARTİZAN TARAFTARLARI

BOLŞEVİK PARTİ

İbrahim Kaypakkaya

Faşist TC Devleti 23 Yıl Önce İşkencede Katletti
ÖNDERİMİZ İBRAHİM YOLDAŞ BOLŞEVİK MÜCADELEMİZDE YAŞIYOR, YAŞAYACAK!

Newroz, faşist Türk devletinin sahiplenmesine rağmen kutlandı!

Zulme başkaldırı simgesi, ulusal kurtuluş mücadelesinin simgesi haline gelen Newroz, faşist Türk devletinin, Newroz'u "Nevruz"laştırarak kutlamasına, bütün engellemelere, yasaklamalara rağmen kutlandı!

Faşist Türk devleti, geçen yıl Newroz konusunda attığı adımları, bu yıl daha da geliştirdi. Faşist devlet, Newroz'u "resmi" bir şekilde kutladı. Cumbabadan Başbakana, siyasi parti liderlerinden, ülkücü faşistlere kadar, hepsi "Nevruz"u kutladı.

Yıllarca Newroz diye bir bayramın olmadığını söylenler, Newroz'u kutlamak isteyen kitleleri kurşundan geçiren, onlarca insanı katledenler, Newroz'a sahip çıkmaya başladı. "Nevruz"un "Türk renkleri" olduğu keşfedildi. Bakalım daha neler göreceğiz?!!

Faşist devletin Newroz'u yasaklama, katliam politikası, Newroz'un geniş kitleler tarafından kutlanmasını engelleyemedi. Bunu başaramayan devlet, taktik değiştirerek Newroz'u "Nevruz"laştırmaya çalışıyor. Gelecek yıl, devlet Newroz'u resmen bayram ilan ederse hiç şaşırmayın!

Faşist devletin Newroz'u "resmi" olarak kutlaması, Newroz'un istenildiği biçimde kutlanacağı, kutlandığı anlamına gelmiyor. Kuzey Kürdistan'da hiçbir yerde Newroz'un kutlanmasına izin verilmedi, yer verilmedi. Buna rağmen Newroz geniş kitleler tarafından kutlandı. Yer yer Diyarbakır'da olduğu gibi kutlamalara müdahale edildi. Bu müdahalelerde Newroz'un kutlanmasını engelleyemedi.

Türkiye'de ise İzmir, İstanbul gibi şehirlerde Newroz kutlamaları için yer verilmedi. Buna rağmen Newroz kutlandı. Yapılan kutlamalar izinli değil izinsizdi. Yer yer yapılan müdahaleler kutlamaların yapılmasını engelleyemedi.

Newroz Çukurova'da da kutlandı. Adana'da Mimar Sinan açık hava tiyatrosunda yapılan Newroz kutlaması yağmur nedeniyle iptal edildi.

Mersin'de yağmur, Newroz'un kutlanmasını engelleyemedi. Yeni Pazar alanında toplanan binlerce kişi coşkulu bir şekilde Newroz'u kutladı.

Ayrıca 20 Mart ve 21 Mart akşamı çeşitli mahallelerde Newroz ateşleri yakıldı. Newroz ateşleri etrafında toplanan kalabalık gruplar, halaylar çekerek, çeşitli sloganlar attılar. Yer yer devlet güçleri kutlamalara müdahale etti. Yaralananlar, gözaltına alınanlar oldu.

Bolşevikler olarak Newroz öncesinde, BP sayı 102'de yeralan BP/KK imzalı bildiriyi çoğaltarak çeşitli mahallelerde yoğun olarak dağıttık.

*Bıji Newroz!

* Newroz piroz be!

25.3.1996

... bir grup Roja Bolşevik okuru ▲

Newroz bildirileri dağıtıldı!

İstanbul ...'da, bu yıl Mart ayı oldukça yoğun geçtiğinden, Newroz'a ilişkin olarak BP-Kurdistana Bakur imzalı merkezi bildirileri ... mahalleye dağıttık. Bir grup Partiye Bolşevik-Kurdistana Bakur taraftarı.

Mart sonu 1996 ▲

HABİTAT-II

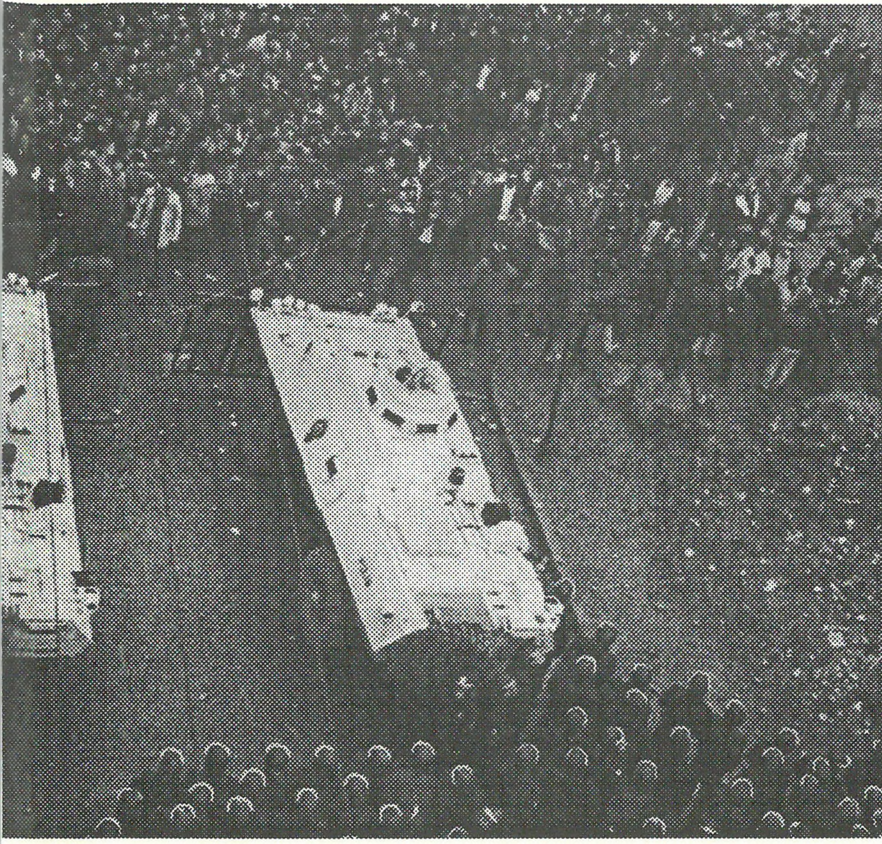
Habitat-II ile ilgili İstanbul'da yapılan pullamalardan bazıları...

HABİTAT II: ▶ Herkese insanca Konut Hakkı? Ama bu; emperyalist sistemde gerçekleşmez! İşte; Hindistan, Meksika, Amerika, Türkiye, İtalya... ▶ Recht auf menschenwürdiges Wohnen für alle? Aber nicht im Imperialismus! Indien, Mexiko, Amerika, Türkei, ...

▶ Herkese insanca Konut Hakkını yanlızca SOSYALİZM sağlayabilir! ▶ Das Recht auf menschwürdiges Wohnen für alle verwirklicht NUR der SOZIALISMUS ! BOLŞEVİK PARTİ

HABİTAT II emperyalist bir şarlatanlıktır! ... HABİTAT II ist imperialistische Gaukelei! ... BOLŞEVİK PARTİ

HABİTAT II: ▶ Faşist TC Kürt köylerini yakıp-yıkıyor! ... ▶ HABİTAT II heißt für den faschistischen türkischen Staat ... BOLŞEVİK PARTİ

Gazi mahallesi şehitlerinin yıldönümü ve dayanışma eylemi üzerine

12.3.1996'da yapılan Gazi halkıyla dayanışma mitingine biz de katıldık. Bir minübüsle hareket ettik ve Gazi'ye vardığımızda iki kez arandık. Kitle toplu olarak gelmediğinden aranmamızı rahatlıkla yaptılar. Bu konuda yeterli inisiyatif gerçekleştirilmediğinden, biz de aranmalarda inisiyatifli davranmıyoruz.

Olayın olduğu Doğu Kraathanesinin önüne geldiğimizde, kitle yeni toplanıyordu. Karşıdan baktığımda uzaktan gördüğüm pankarta yazılı olan **"Gazi'nin hesabı devrimle sorulacak!"** yazısı bizim blok olacağı kanısı uyandırdı. Ve yanılmadığımı pankartın yanına geldiğimde anladım. Gerçekten farklı olan yazı, bizim farklılığımızdı.

O gün Gazi'nin şanlı direnişine örnek teşkil edecek bir eylemlilik yaşadık. Gerçi bugüne kadar yaşadığım katılımın en az olduğu, ama Partimizin propagandasını en fazla yaptığımız bir eylem olarak kalacak, örnek teşkil edecek bir gündü. Bu günün biz katılanlar tarafından abartıldığı sanılmasın ve gelen malzemelerin az olması da hiç önemli değildi. Yakaladığımız hava ve canla başla çalışmamız bugüne yansıdı. Katılan yoldaşları canı gönülden selamlıyorum. İşte kolektif devrimci ruh bu olmalıydı, inanmıştık ve en iyisini yapmak istedik ve bunu başardık, yarınlarda daha iyisini başaracağımızı hiç tereddütsüz söylüyebilirim.

Önce pankarttaki **"devrimle"** cümlesinin, kırmızı kolibantla daha okunaklı olması için çaba sarfettik, sonra arkadaşlarda var olan fosforlu kalemle bu yazıyı yazdık. O anki durumu gözönüne alarak neler yapabiliriz diye düşünürken, bir arkadaş beyaz kağıt sordu, o anda beş adet beyaz çizgisiz kağıda büyük olarak okunaklı **"Bolşevik Parti"** yazıldı. Bunlar kolibantla direklere asıldı, bir kaç arkadaş elindeki kuşlamayı atarken diğer arkadaş Partinin ismini fosforlu kalemle uygun yerlere yazdı.

Kitle katılımı sürekli artıyordu. Arkadaşlar bez getirmişlerdi. Bu bezleri yırtıp ikiye ayırdık, önce **"BP/KKT"** yazdık ve inşaat halindeki iki katlı binaya asıldı. İpleri kesmek için tırnak makası kullandık.

Sonra yeni bir afiş yazıldı. Bu afişi boş olan binaya asmak istedik, binanın kapısı kapalıydı. Kapının zilini çaldık, gelen kadına binaya çıkıp afişimizi asmak istediğimizi söyledik, kadın ricamızı kabul etmedi, bizde afişi ilerdeki binaya asmaya gittik, en üste asacaktık, başkaları astığından aşağı kata astık. Daha sonra ne kadar isabetli bir yere astığımızı anladık. Astıktan sonra **"Geliyor, gelecek, Bolşevizm yenecek!"** sloganı atarak aşağı indik. Cemevinin karşısıydı. Mezar dönüşü kitle burada toplandı. Bizim afiş de bu alanın en görünen yerindeydi. Siyah boya doldurup fosforlu kalemlerle **"Yaşasın Bolşevik Parti!"** yazarak ilerliyorduk. Kitleden bize siz de kimsiniz? diye sormaya başladılar, belli ki biz kendimizi tanıtma fırsatı bulamamışız. Bu fırsatı yakaladık ve bundan sonra tüm örgütlü yapı içerisinde yapmaya özen göstermeliyiz. Bu Partimizin gelişmesi demektir, bizler yapmazsak işte o insanların gidereceği yerin neresi olacağını iyi biliyoruz. Göz göre göre insanlarımızın bu yapılar içerisinde kaybolmalarına gönlümüz razı mı? Ellbetteki razı değildir, öyleyse yoldaşlar, birimizin kurtuluşundan geçen kurtuluş hepimiz içindir.

Elimizde iki adet fosforlu kalem vardı. Biri kalın ve kırmızı yazıyordu, diğeri mavi ince uçluydu. Kalemlerden vazgeçtik ve bunlarla ne kadarını yazarsak o kadar iyidir dedik, uçlarının bozulması pahasına kortej boyunca yazılamamızı yaptık. Kalemler küçüktü, nasıl okunacaktı? diyen olabilir. Ama en az 50 metreden okunabiliyordu. Bir duvara da çimle Bolşevik Parti yazısı yazdık ve karşıdan rahatlıkla okunuyordu. Mezarlıktan dönerken **"Gazi"nin hesabı devrimle sorulur!"** pankartımıza da **Bolşevik Parti** yazıp yol kenarına çubuklarla astık. Oradan yürüyerek tekrar Cemevi bölgesine geldik, orada bulunan gruplarla birlikte komiteden çıkan kararı beklemeye başladık, bu arada saatte ilerlemişti.

Komite kararından sonra, sanıyorum saat 17.00'de ayrıldık ve dönüşte hepimizde, olanaksızlığa rağmen çok başarılı geçti üzerine görüşbirliği vardı. Bizler Gazi'den ayrılırken, güneş batmak üzereydi ve Gazi, şanlı direnişinden bir yıl sonra bizleri kabul etmişti. Geriye dönüp baktığımızda içimizi bir burukluk kaplamıştı. Bir yıl önce yaşayan proletaryanın çocukları şimdi, emanetlerini, "Sosyalizm Bayrağını" en yüksekte dalgalandırma şerefini bizlere bırakmışlardı.

Biz de **"Şehitler ölümsüzdür!"** şiarıyla yürüyüp, şimdilik Gazi'den ayrılıyoruz. Bolşevik selamlarla...

Bir Bolşevik Parti taraftarı.
23.3.1996 ▲

Gazi katliamı, Gazi Mahallesi'nde lanetlendi!

12 Mart Gazi katliamanın 1. yılında, sabahın erken saatlerinde birikmeye başlayan ve sayısı 50-60 bini bulan kitle biraraya gelerek yürüdü. Birgün öncesinde polisin sıkı "koruduğu" Gazi'nin girişleri, sabah saatlerinde de polis ve jandarma barikatlarıyla tutulmuştu. Engellemenin mümkün olmadığını gören faşist kolluk kuvvetleri, kontrollerini yaparak kitleyi Gazi'ye bırakmak zorunda kalmışlardı.

Bulunduğumuz bir alandaki Bolşevikler olarak, bir gün öncesinden Gazi Mahallesinde yerleştik. Diğer yoldaşlar 12 Mart günü geldi. Esnaflar kepenk, şoförler kontak kapatmışlardı. Buluşma yeri olan Cemevi'nin önünde ilk etapta fazla kimse yoktu. Muhabirler kameralarını kuruyor, göstericiler pankartlarını hazırlıyorlardı. Bizden yoldaşlar da gelmeye başladı. Üç adet pankart hazırladık. Taşıdığımız bir pankartı mezarlıkta asılı bıraktık. Bir pankartımızı Gazi'de miting alanının en başına bir binaya, diğerini de toplandığımız alanda bir binanın ön cephesine astık. Yoldaşlar buraya pankartı asarlarken, "Geliyor, gelecek Bolşevizm yenecek!" sloganını haykırdılar. Mezarlığa yürürken yol boyunca, Gazi katliamı üzerine hazırlanmış kuşlamalarımız fırlatıldı ve yol boyunca direklere ve duraklara üzerinde çeşitli sloganlarımızın yazıldığı kağıtlar asıldı.

Daha önceki plana göre, gece Gazi'de nöbet tutulacak olmasına rağmen, bu karardan vazgeçildi ve herkes halayların ertesinde dağıldı.

İstanbul, Mart 1996 ▲

ASKER MEKTUBU

Merhaba!

Ben, askerliğimi hhaksız, kirli savaşın olanca gücüyle sürdüğü Kuzey Kürdistan'da yaptım. Başımdan geçen bazı olayları anlatmak istiyorum.

... tarihinde, bizim bölüğümüze ...'ya operasyon görevi çıktı. Operasyona gideceğimizi duyan bazı arkadaşlar, *"beni götürmesinler, teskereme az kaldı, pisi pisine öleceğiz"* deyip ağlayacak gibi oluyorlardı. Bazıları da, PKK gerillalarını vuracağız diye sevinirken ağızlarından salyaları akıyordu.

Ben ve benim gibi düşünen iki arkadaş gayet soğuk kanlı, vurdumduymaz tavırımızla operasyona gittik. Yolların kar nedeniyle kapalı olması, bizim bir gün kısmen boşaltılmış bir köyde bir gece kalmamıza neden olmuştu. Sabah erkenden dozerler yolu açtı ve biz bine yakın askerle önceden boşaltılmış, sadece altı hanenin dolu olduğu 100 hanelik bir köye gittik.

Bizim bölük boş okula yerleşti, bazı bölükler sağlık ocağına diğerleri de köyün boş evlerine yerleşti. Ben arkadaşımla, 2 gün sonra köyü dolaşmaya çıktım.

Birçok ev, yataklarını bazı kap kacaklarını bırakıp gitmişti. Dikkatimi çeken şey, evlere girilmiş, varolan eşyaları dağıtılmış olmasıydı.

Ertesi gün, askerler köy evlerini yakmaya başlamışlardı. Yıkıp ağaçlarını yakıyorlardı. Bunun üzerine köydeki bir genç vatandaş, valiliğe suç duyurusunda bulunmuştu. Bunun üzerine, yarbay bu genci evinden alıp kaldığımız okulda sorguya çekmişti. Sorguda sürekli bağırıyor; *"seni öldüreceğiz"* diyor, aklına gelen tüm küfürleri sayıyordu.

Aynı gece bir gösteri yapılacağı söylendi. Gösteri, köyün kuzeyindeki tepelerden köye ateş etmelerle başlamıştı. Yıktıkları evlere havan roket ve ağır silahlarla ateş ediliyordu. Yanımda duran astsubay bu gösterinin sebebini şöyle açıklıyordu:

"Vali yarın köye denetime gelecek, evlerin askerler tarafından söküldüğü belli olmasın diye köy bombalanıyor ve PKK'nın üstüne atılıyor" şeklinde anlattı.

***

Bir keresinde de arkadaşım ve bölüğü operasyona gitmişlerdi. Girdikleri bir çatışmada, bir gerilla sağ olarak yakalanmıştı. Akşam olduğunda gerillayı bir çadıra kapatıp; yiyecek, su ve battaniye vermemişler. Bunun üzerine arkadaşım su, battaniye ve yiyecek vermiş. Ertesi gün, üsteğmen arkadaşı fena halde dövmüştü.

Öğlen saatlerinde gerillayı çadırdan çıkarıp, elparmaklarına dikiş iğneleri batırıp çakmakla ısıtıp işkence yaparlarken, gerillanın çığlıklarından adeta yer gök inliyor. Arkadaşım, *"adeta tüylerimiz diken diken olmuş, gözlerimiz yaşarmıştı ama gerilla tek bir şey söylememişti. Daha sonra, kafasına kar başlığını takarak onu kafalarına sıktıkları kurşunla öldürüp orada attıklarını"* gördüğünü söyledi.

***

Bağlı bulunduğum karakolun karşısındaki ... Dağı'nda büyük bir çatışma çıkmıştı.

Bu çatışmaya helikopterler de eşlik etmişti. Çatışmanın sürdüğü anda gerillalar; helikopterlerin telsizine girerek koordinatları veriyor ve helikopter koordinatlara hemen atışa başlıyor ve helikopter görevini yapıp üssüne dönüyor. Helikopterin atış yaptığı koordinatlarda askerler olduğu için 100'e yakın asker ölüyor. Bundan, fazla kimsenin haberi yok...

***

Faşist ordunun **sınır ötesi operasyon**undan: Bir gün sınırda dolaşırken, bir İran subayı ile karşılaştık ve biraz Türkçe bildiğinden sohbet ettik. Bana, *"sizin Türk askerleri Irak'ta çok kayıp vermişler"* dedi. Ben, böyle birşeyden haberimin olmadığını ve kaç kişinin öldüğünü öldüğünü sormuştum. Bana, *"44 PKK, 1080 dolayında subay, astsubay ve uzman erin öldüğünü ve bunun için geri çekildiklerini"* söylemişti.

2 Nisan 1996

Bir Bolşevik asker. ▲

YABANCILARA OLAĞANÜSTÜ HAL UYGULAMASI !!

19, 20 ve 21 Mart tarihlerinde, Newroz kutlamaları döneminde, Alman polisinin uzun hazırlıkları sonucu başlatılan geniş çaplı 'hareket'i Almanya'da yaşayan yabancıların, ÖZELLİKLE DE Kürtlerin önemli bir bölümünü konturoldan geçirdi. 'Tehlikeli' olanlar otellere alındı(!?) oturum izini olmayanlar ülkelerine 'izine' gönderildi! Oturduğu köyünden-şehirinden uzaklaşanlara hadleri bildirilmek üzere kimlikleri kayıt edildi. Bir dahaki 'olağanüstü hallerde' polis denetiminde başlarına bir 'hal' gelmesin diye evlerinden alınıp günlerce karakollarda tutulabilsinler.

Saat sabahın üçü, polisler önceden tespit edilmiş bir çok adreslere baskın düzenliyorlar. Evdeki insanların ne halde olduğu hiç mi hiç önemli değil, önemli olan Almanya'da 'iç huzurun sağlanması'. Evden insanlar apar topar alınarak, karakollara sürüklendiler. Tıpkı Arjantin'de, Şili'de, Türkiye'de ve benzeri ülkelerde olduğu gibi.

Şehirlerin giriş çıkışları tutuldu. İstisnasız bütün yabancı görünümlülerin arabaları arandı. Otonom, altarnatif ve Antifaşistler de (Polis, bunları da giysilerinden ayırt ediyor) her zaman olduğu gibi bu kez de aynı uygulamaya maruz kaldı. Tıpkı Nazilerin ilkin komünistleri 'halletmeleri' gibi

Eylem ve yürüyüşlerin olabileceği düşünülen şehirler, tamamen göz altındayıdı. Garlar, duraklar ve sokaklara olağanüstü polis yığılmıştı. Bir kaç yabancının bir araya gelmesi yürüyüş kanununa muhalefetten ve izinsiz gösteri yapmaktan tutuklanabiliyordu. Öyleki, emperyalist devlet kendi basın yasalarına uygun bildirilerin dağıtılmasını bile yasakladı. Kürdistan'la ilgile bildiri dağıtan-pankart açan yerliler ise tutuklandılar.

Sesli ve yazılı medya günlerden beri Kürt ve yabancı düşmanlığını doruklara ulaştırdı, Kürt ulusal kurtuluş hareketine sempati duyanları olumsuz yönde etkileyerek. Bunu, Kürt düşmanlığına dönüştürülebildiler. Bu kadar açık ve berak yabancı düşmalığı ve ırkçılık yapılmışken Nazi köpekleri boş durur mu? (Magdeburg'da Afrikalı bir sığınmacıya yapılan saldırı. 20 Mart 96 ,Stuttgarter Zeitung) onlarda harekete geçerek; sığınmacıların evlerini kundaklamaya hız verdiler ve sokakta yabancı avına çıktılar önlerine gelen ilk siyah sığınmacının kafasına silahı dayayarak (gaz silahı ile) sokakta yargısız-sorgusuz infaz gerçekleştirdiler. Tıpkı faşizmin yaşandığı ülkelerde olduğu gibi! İlk dönemlerde Naziler de sokaklarda Yahudi avına çıkmışlardı, her yerde Yahudi düşmanlığı körükleniyordu. Sonuç milyonlarca ölü!!

Yukarıda sıraladıklarımız bir kaç gün içerisinde yaşananlardan ibarettir. Bu gelişmeler, hayır âlemet haberler değildir. Komşu ülkelerde yaşanan işçi grevleri ve direnişleri Almanya'yı da sardığında, bunlara karşı neler yapabileceklerinin bugünden manevraları yapılmaktadır. Yıllardan beri besledikleri polis ve güvenlik güçleri hangi oranda toplumsal hareketleri konturol altına alabileceğini-bastırabileceğini, bugünden bunların hesapları yapılmaktadır. Alman ordusu, faşizmin yenilgisinden sonra resmi anlamda ilk defa pratik savaş hazırlıkları için yurtdışında ordusunu ve teknik-silah denemesini de gerçekleştirdi. Ülke içinde cehpe gerisini sağlama almanın planları tamamlandığında, Alman emperyalizmi dünya pazarında tekrardan pay dalaşına gönül rahatlığıyla girebilir. Bütün bunlar emperyalist sermayenin daha fazla kâr ve güvence altına alınması uğruna yapılmaktadır.

Bu ve benzeri gelişmeler, önümüzdeki dönemlerde özellikle komünist, devrimci, ilericilerin ve antifaşistler üzerindeki kıskaçın giderek daha da daralacağını açıkca göstermektedir. Alman emperyalist devletinin yoğunlaştırarak uygulamaya soktuğu iç faşitleşme, tüm komünist, devrimci, ilerici ve antifaşistler için bir tehlike oluştururken, aynı tehlike özelde yerli ve yabancı tüm emekçiler için aynı tehlikelerin işaretleridir. Bu tehlikelere karşı daha bugünden, tabandan bir anti faşist hareket başlatılmasa, yarın çok geç kalınmış olunacak !! Bugün susanların yarın sıranın kendilerine geleceğini bilmelidirler. Sıra kendilerine gelenlerin ise yakınmaya hiç mi hiç hakkı yoktur. Hitler faşizmine karşı koymayanlar-mücadele etmeğenler; 'alınlarında tarihin büyük bir kara lekesini taşıyorlar'. Eğer, işçi ve emekçiler tarihde ikinci bir 'kara leke' taşımak istemiyorsa, *haydin anti faşist mücadele komiteleri örgütlemeye.!*

Faşizmi tekrar geri gelmemecesine mezara gömecek olan BOLŞEVİK PARTİ'NİN yaratılması her zamankinden daha acildir. HAYDİ BOLŞEVİK PARTİ 'yi yaratmak için görev başına !!

'MÜCADELE EDENLER KAZANABİLİR, MÜCADELE ETMEYENLER HİÇBİR ZAMAN *KAZANAMAYACAKTIRLAR!'*

KÜRT ULUSAL KURTULUŞ MÜCADELESİNİ NE FAŞİST TÜRK DEVLETİ DURDURABİLİR NE DE ALMAN VE DİĞER EMPERYALİST GÜÇLER!

FAŞİZİM GÜCÜNÜ SERMAYEDEN ALMAKTA, BİZİM MÜCADELEMİZ ENTERNASYONALDİR !

YAŞASIN SOSYALİST DEVRİM!

ALMAN EMPERYALİST DEVLETİNE ÖLÜM !

ROJA BOLŞEWİK

BOLŞEVİK PARTİZAN

(BADEN-WÜRTTEMBERG)

26.03.1996

Partimizin 15. doğum gününü coşkuyla kutladık!

Partimiz 15. yaşına bastı. Bu yıl bu yaş gününü bir kampanya biçiminde kutladık. Mart ayı sonu, Nisan ayı başında bulunduğumuz her alanda 15. yılla ilgili bildiriler dağıtıldı, afişleme ve yazılamalar ve pullama yapıldı. Belli alanlarda kuşlama da yapıldı. Gerek Parti örgütlerimizde, gerek sempatizan örgütlerimizde, gerekse çevremizdeki emekçiler içinde, Partinin 15 yıl içinde nereden nereye geldiği tartışıldı, anlatıldı.

Kampanya sırasında yurtdışında Fransa'da Paris'te, Avusturya'da Viyana'da, ve Almanya'da Aachen, Berlin Landshut kentlerinde kitleye açık toplantılar yapıldı. Hazırlanmış olan bir yazı dia eşliğinde gösterildi. Tartışma yürütüldü. Toplantılarda yapılan konuşma anda gelinen yeri ve görevleri şöyle tespit ediyordu:

"Bugün gelinen yer şudur:

–Bolşevik Parti ismi, Partimiz açısından her geçen gün daha fazla bir iddia olmaktan çıkarak, gerçeğin ifadesi olma yönünde ilerlemektedir.

–Partimizin oportünizmin her türüne karşı mücadele içinde yaratılmış, sınanmış, birçok alanda derinleştirilmiş Bolşevik bir çizgisi vardır.

–Partimiz örgütsel alanda da, yurtdışı örgütü olmak durumundan çıkmıştır. Partimizin varlığı-yokluğu tartışması oportünist örgütlerin gündeminden de çıkmıştır.

–Partimiz uluslararası alanda, Bolşevizmin savunucusu olarak öne çıkan tek parti görünümündedir.

–Partimiz, işçi sınıfı hareketiyle Sosyalizmin birleştirilmesi görevini, ülkemizde ciddi, Marksist-Leninist bir tarzda ele alan tek örgüttür. Kuyrukçuluk yapmamakta, işçi sınıfına doğruları götürmektedir.

–Ulusal sorunda çizgimiz netleşmiştir. Örgütsel alanda Bolşevik Parti Kuzey Kürdistan, Kuzey Kürdistan'da gerçek ulusal kurtuluşun da yol göstericisi olarak adım adım inşa edilecektir.

–Kadın sorununda yarattığımız değerler, bütün Dünya Komünist Hareketi açısından önemli değerlerdir.

–Kadro bağlamında, Parti'nin çizgisinin yaratılmasına aktif olarak katılmış olan, bütün bölünmeleri aşıp gelen, bütün zorluklara göğüs gererek Partiyi günümüze taşıyan belirli bir kadro birikimimiz vardır. ...

Kısacası, geldiğimiz yer "bir arpa boyu yol" değildir. 15 yılın muazzam bir ideolojik-siyasi-örgütsel birikimi sözkonusudur. Kuşkusuz, bir anlamda işin hâlâ başındayız. Hâlâ bir avuçuz. Hâlâ görevlerin büyüklüğüyle karşılaştırıldığında güçsüzüz. Ve fakat geldiğimiz yer, 15 yıl öncesinden çok ilerde bir yer.

Bolşevik Parti, artık kendi içinde çıkan ve çıkacak çizgi ayrılıklarını vb. önemli bir yara almadan aşacak yetkinliğe gelmiş durumda. Artık Partinin yaşayıp, yaşamayacağı soru işareti değil. 15 yıl önce doğan bebek, şimdi gürbüz bir gençtir!"

O, bugün sınıf mücadelesinin her alanında mücadele içinde inşa ediliyor. Partili yoldaşlarımızın her biri bir yapı ustası gibi harıl harıl çalışıyor! Parti binası Partililerin muazzam ve fedakar çabalarıyla hergün biraz daha yükseliyor. Partimiz büyüyor, güçleniyor! O, bugün işçi sınıfının mücadelesinde doğruları savunan biricik çekim merkezi durumunda!

Yalnızca Kuzey Kürdistan-Türkiye açısından değil, çalışma yapılan her alanda Bolşevik Parti ismi, ciddiyetin, sınıf davasına bilimsel bağlılığın, kararlılığın, öz ve söz birliğinin ismi olarak anılmaya başlanıyor. O, uluslararası alanda da Bolşevizmin andaki tek temsilcisi olarak bir çekim merkezi!

O, bugün her zamankinden daha fazla,

işçi sınıfının umudu...

O bugün her zamankinden daha fazla,

geleceğin umudu, umudun geleceği!

Parti; işçi sınıfının, emeğin kurtuluşunun, özgürlük savaşımının aracı!

Parti, gerçek demokrasinin, halk demokrasisinin, proleter demokrasinin DEVRİMle kazanılmasının aracı!

Parti, işçi sınıfının ve emekçilerin en basit hakları için, daha fazla ücret daha iyi yaşam koşulları için, temiz hava, su, yeterli konut, yiyecek, giyecek için olduğu gibi ve onlardan da fazla DEVLET İKTİDARI için mücadele aracıdır. Çünkü ancak işçi sınıfının, emekçi sınıflarla ittifak içindek iktidarı, sorunları emekçi yığınlar lehine çözüp, YENİ bir DÜNYA'nın içinde sömürünün olmadığı, insanların kâr uğruna birbirine kırdırılmadığı ulusal özelliklerin, dini inançların, kadın veya erkek olmanın insanları birbirinden ayırıp, birbirine kırdırmanın aracı olamayacağı; farklılıkların kavga nedeni değil, bir zenginlik olarak kavrandığı bir DÜNYA'nın temellerini atabilir. Bolşevik Parti işte bu büyük hedefi önüne koymanın ve attığı her adımı bu hedefe göre ayarlamanın adıdır!

Bolşevik Partimiz, bütün dünyada barbarlığa karşı, Sosyalizm mücadelesinin, işçi sınıfının insanlığı kurtarma mücadelesinin bayrağıdır!

Bu partiyi yaşatmak, güçlendirmek, onun inşasına omuz vermek, işçi sınıfı adına hareket eden, yüreğinde Komünizm ateşi yanan her bilinçli devrimcinin, sınıf bilinçli işçinin görevidir.

Bolşevik Parti'yi güçlendirmek, işçi sınıfını güçlendirmek, onun hakim sınıfların elinde bir oyuncak olarak kullandıkları kendiliğinden bir sınıf olmaktan çıkıp, kendi için bir sınıf olması için mücadeleye katılmak demektir!

Bolşevik Parti'yi güçlendirmek, emperyalizme, faşizme, ırkçılığa, gericiliğin her türüne karşı en kararlı mücadele demektir!

Bolşevik Parti'yi güçlendirmek, erkek egemenliğini yıkmak için mücadele demektir!

Bolşevik Parti'yi güçlendirmek, her türlü ulusal baskıya karşı, her türlü ulusal imtiyaza karşı, ezilen ulusların ayrılma hakkı ve milliyetlerin tam

ak eşitliği için mücadele etmek de-
ıektir!

Bolşevik Parti'yi güçlendirmek, re-
izyonizme, oportünizme karşı işçi sı-
ıfının bilimi, yol göstericisi Mark-
izm-Leninizm'in zaferi için mücade-
: etmek demektir!

Bolşevik Parti'yi güçlendirmek,
)EVRİM için mücadeleyi güçlendir-
ıek demektir!

Bolşevizm,

sermaye egemenliğine karşı, emek
gemenliğinin,

sömürücülerin iktidarına karşı, işçi
ınıfının, emekçilerin iktidarının;

cehaletin karanlığına karşı, bilimin,
ydınlığın;

esarete karşı özgürlüğün,

ulusal, dinsel, mezhepsel katliam
e kırımlara karşı, halkların kardeşli-
inin;

erkek egemenliğine karşı, gerçek
nlamda kadın erkek eşitliğinin,

emperyalist, gerici, karşı-devrimci
avaşlara karşı, gerçek ve kalıcı bir
ıarış için devrimci savaşların,

doğanın hoyratça talanına, yaşam
emellerinin kâr uğruna mahvedilme-
ine karşı, doğa ile uyum içinde üret-
ne ve tüketmenin ... adıdır!

Bolşevizm,

öz ve söz uyumlululuğunun;

öne konan hedefin büyüklüğünün,

aklın, doğruluğun, dayanışmanın,
nadın,

alçak gönüllüğünün, hoşgörünün,
'efanın,

direnmenin, eylemin,

emperyalizmin zulmünü unutmama
'e affetmemenin,

emekçiler için en geniş demokrasi-
ıin,

tartışmanın, dostluğun, yoldaşlı-
ğın... adıdır!

Bolşevizm,

DEVRİMİN,

SOSYALİZMİN,

KOMÜNİZMİN adıdır!

Haydi Bolşevik Parti'nin 15. yılın-
la, Parti'yi güçlendirmeye!

Haydi Bolşevik saflara!

Haydi Bolşevik saflara!

Haydi Bolşevik saflara!

Haydi geleceği kurmaya!

Yaşasın Bolşevik Partimiz!

Yaşasın devrim!

Yaşasın Komünizm!

Geliyor, gelecek, Bolşevizm yene-
:ek!

15. yıl kampanyamız başarıyla ta-
namlandı. O, Bolşevizmin yenmesi
çin verilen yeni bir söz oldu!

Bolşevik Parti 15 yaşında!
Özgürlük, bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm için tek yol, Bolşevik Parti önderliğinde silahlı devrim!

İşçiler! Emekçiler! Gençler! Devrimciler! Yoldaşlar!

Bundan 15 yıl önce doğan, geleceğin umudu, gözbebeğimiz Bolşevik Parti'nin kuruluş yıldönümünü kutluyoruz.

Bolşevik Parti, TKP/ML (Türkiye Komünist Partisi/Marksist-Leninist) içindeki Bolşevik, Marksist-Leninist kanatla, Menşevik oportünist kanat arasındaki ideolojik mücadele içerisinde doğdu. Bu kanatlar, TKP/ML'nin 1978 yılı Şubat ayında yapılan 1. Kongresi sonrasında şekillenmeye başladı.1. Kongre öncesinde ve sırasında görüş ayrılıkları, süreç içerisinde derinleşti. Görüş ayrılıklarının ana noktası TKP/ML'nin çizgisindeki yanlışların tutarlı bir özeleştiriyle aşılıp aşılamayacağı noktasıydı. Bolşevikler TKP/ML'nin hatalarından arındırılıp, Bolşevik bir temele oturtulması için mücadele ederken, Menşevikler ise hataları derinleştirme yolunu tuttular.

TKP/ML'nin 1981 yılı başlarında yapılan 2. Kongresinde ideolojik ve siyasi olarak şekillenmiş iki kanat kıyasıya çatıştı. Kongre sırasında ve sonrasında, Menşevik kanadın darbeci-tasfiyeci girişimleri sonucu örgütsel ayrılık kaçınılmaz hale geldi. Bolşevikler TKP/ML'den ayrılarak 1981 yılının Mart ayında Bolşevik Partiyi kurdular.

Partimizin 15. kuruluş yıldönümünü kutlamamıza rağmen, Partimizin tarihi 15 yıllık bir tarih değildir. Partimiz Kuzey Kürdistan-Türkiye Komünist Hareketinin tüm tarihinin devamı ve mirasçısı, Komünist Hareketin tüm kazanımlarının sürdürücüsüdür.

Bolşevik Parti, 1920'de Bakü'de 3. Enternasyonal'in Türkiye Seksiyonu olarak kurulan TKP'nin Türk burjuvazisinin eli kanlı katillerinin hurharca katledip, Karadeniz'in sularına gömdüğü Mustafa Suphi ve 14 yoldaşının devamıdır. Bolşevik Parti, 1972'de İbrahim Kaypakkaya yoldaşın önderliğinde, revizyonizmin her türüne karşı uzlaşmaz ideolojik mücadele içinde kurulan TKP/ML'nin devamı, İbrahim Kaypakkaya yoldaşın Marksist-Leninist çizgisinin savunucusu ve sürdürücüsüdür.

Sömürüsüz bir dünya yaratma uğruna, 15 yıllık mücadele sonucunda, geldiğimiz yerde muazzam bir ideolojik, siyasi, örgütsel birikim sözkonusudur. Bolşevik Parti sınıf mücadelesinin her alanında, mücadele içinde adım adım inşa ediliyor. Her geçen gün, Partimiz gelişiyor güçleniyor.

İşçiler! Emekçiler! Gençler!

Bolşevik Parti tüm dünyada barbarlığa karşı, Sosyalizm mücadelesinin, işçi sınıfının tüm emekçilerin kurtuluşunun bayrağıdır. Bu Partiyi yaşatmak, güçlendirmek, onun inşasına omuz vermek sizlerin görevinizdir.

Bolşevik Parti'yi güçlendirmek; işçi sınıfını güçlendirmek, onun hakim sınıfların elinde bir oyuncak olarak kullandıkları, kendiliğinden bir sınıf olmaktan çıkıp, kendi için bir sınıf olması için mücadeleye katılmak demektir! Bolşevik Parti'yi güçlendirmek; emperyalizme, faşizme, ırkçılığa, her türden gericiliğe karşı en kararlı mücadele demektir! Bolşevik Parti'yi güçlendirmek; erkek egemenliğini yıkmak için mücadele demektir! Bolşevik Parti'yi güçlendirmek; her türlü ulusal baskıya karşı, her türlü ulusal imtiyaza karşı, ezilen ulusların ayrılma hakkı ve tüm milliyetlerin tam hak eşitliği için mücadele demektir! Bolşevik Parti'yi güçlendirmek; revizyonizme, oportünizme karşı işçi sınıfını bilimi, yol göstericisi Marksizm-Leninizmin zaferi için mücadele etmek demektir! Bolşevizm; sermaye egemenliğine karşı, emek egemenliğinin, sömürücülerin iktidarına karşı, işçi sınıfının, emekçilerin iktidarının; cehaletin karanlığına karşı bilimin, aydınlığın; esarete karşı özgürlüğün; ulusal dinsel, mezhepsel katliam ve kırımlara karşı, halkların kardeşliğinin; erkek egemenliğine karşı, gerçek anlamda kadın ve erkek eşitliğinin; emperyalist, gerici, karşı-devrimci savaşlara karşı, gerçek ve kalıcı bir barış için devrimci savaşların; doğanın hoyratça talanına, yaşam temellerinin kâr uğruna mahvedilmesine karşı, doğa ile uyum içinde üretme ve tüketmenin adıdır. Bolşevizm, devrimin, Sosyalizmin, Komünizmin adıdır.

Haydi Bolşevik Parti'nin 15. yılında, Partiyi güçlendirmeye! Haydi Bolşevik saflara! Haydi geleceği birlikte kurmaya! Haydi barbarlığa karşı Sosyalizmi kurmaya!

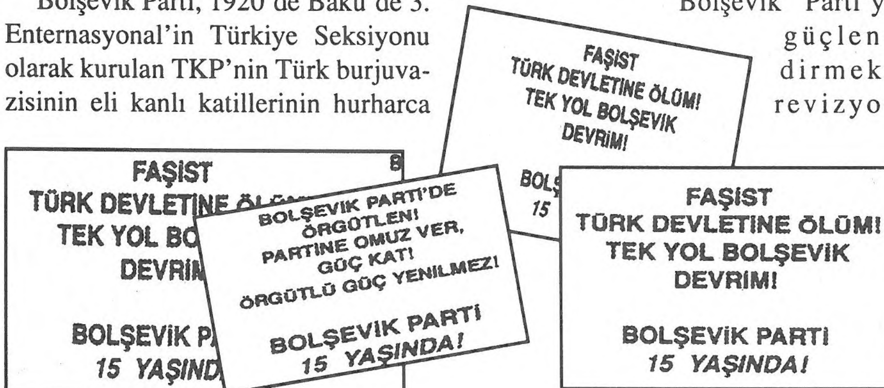
Yaşasın Bolşevik Partimiz!

Bolşevizm silahına sarıl! Bolşevizm bayrağını yükselt!

İşçiler, emekçiler Partiye, Bolşevizmle zafere!

Geliyor, gelecek, Bolşevizm yenecek!

25 Mart 1996 ▲

Bolşevik Parti ...

BOLŞEVİK PARTİ
15 YAŞINDA!
YA BARBARLIK,
YA SOSYALİZM!
YA FAŞİZM,
YA DEVRİM!
BOLŞEVİK PARTİ.

Almanyalı yoldaşların mesajı:

Almanya Bolşevik Partisi'ni kurmak için mücadele veren çeşitli uluslardan Komünistler olarak, Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan-Türkiye)'nin kuruluşunun 15. yıldönümünü alev alev yanan bolşevik ve devrimci selamlarla selamlıyoruz.

15 yıl Bolşevik Parti,
15 yıl sokaklarda gösteri, fabrikalarda mücadele!
15 yıl Bolşevik Parti,
15 yıl sınıf düşmanına ve oportünizme karşı azimli mücadele!
15 yıl devrimci eylem!
Devrimcilerin katledilmesine rağmen,
Sınıfsal hukuka ve takibatlara rağmen,
Bolşevik Parti, zafer dolu son kavgada, proletaryaya öncülük edecektir!
Buna olan inancımız tamdır!

Bolşevizm yenecektir!
Gerçek proleter enternasyonalisti birlikte çalışma anlayışıyla...

HERŞEYE RAĞMEN (gazetesi)

15. yıl toplantılarının birinde, 15 yaşında bir genç kızın okuduğu mesajı aynen yayınlıyoruz:

Sizleri devrimci duygularla selamyorum.

Ben 15 yaşında bir kızım. Doğuıum Bolşevik Parti'nin kuruluşuna ıstlar. TKP/ML(B) diye adlandırmışır önce beni.

Biz Bolşevizmin temsilcisiyiz, sürürücüsüyüz demişler.

Önlerine dağ gibi görevler tespit etmişler; Marksizm-Leninizm'i çarpıtan, içini boşaltan revizyonizme karşı Marksist-Leninist temelde, Bolşevizmin rehberliğinde, Marksist-Leninist ilkeleri gün yüzüne çıkarmak için, Marksist-Leninist ilkeleri tekrar yerli yerine oturtmak için, Bolşevik ilkeler temelinde Parti'yi örgütlemek, işçi sınıfını ve emekçileri örgütlemek için. Ve dediklerini de yapmışlar. Çünkü onlar, teori ve pratik uyumluluğunu ilke edinmişler kendilerine.

Ben, daha yeni doğmuşken ve yeni yeni emeklemeye başlarken, benimle birlikte doğan Bolşevik Parti, bir ejderha gibi dikilmiş oportünizmin, revizyonizmin ve her türden gericiliğin karşısına.

Ben daha yeni yeni yürümeye başlamışken ve biraz daha büyüyerek okul çağına geldiğimde, ABC'yi yeni yeni sökmeye başladığımda, benimle aynı yaşta olan Bolşevik Partililer, her alanda yol gösteren öğretmen, her soruna çare bulan filozof, yarınların o günden harıl harıl temelini atan yapı ustaları olmuşlar.

Bolşeviklerin üstünlüğünü, kaya gibi devrimciler olduğunu, dediğini yapan, yapılması gerekenleri her şeye rağmen uygulayan, zorlukları, engelleri küçük bir çitin üzerinden atlar gibi aşan devrimciler olduğunu dost-düşman herkes görmüş, kabul etmiş.

Sözde dostlar, burun bükmüşler, "teorik olarak üstünler, ama pratikte yoklar" demişler. Çamurla güneşi kapatacaklarını sanmışlar.

Yılmamış Bolşevikler, yıldıramamışlar. Bir nakış gibi işlemişler, Marksist-Leninist ilkeleri. Kadın sorunu, çocuk sorununu, yağdan kıl çeker gibi çözmüşler, armağan etmişler bizlere.

Herkes Bolşeviklerin yok olacağı, görevlerin altından kalkamayacağı gözüyle bakarken, Bolşevikler 4. Kongrelerini gerçekleştirmişler, akın etmişler güneşe.

Gece dememişler, gündüz dememişler, hafta arası, hafta sonu, sıcak bir aş dememişler, çekiç olmuşlar oportünizme, çekiç olmuşlar kendini bekleyen görevlere.

5. Kongrelerini gerçekleştirmişler ve benim doğumuma rastlayan 1. Kongrelerinde tespit ettikleri teorik görevleri esas olarak hallettiklerini, artık Parti binasının diğer bölümlerini bitirmek için yeni görevlere soyunmuşlar.

Bugün 15. yılını kutluyor Bolşevik Parti! Ben de 15'inde genç bir kızım. Ben de Bolşevik hareketin bir kanadı olan Genç Bolşevik harekette yerimi almaya, çalışmalara katılmaya başladım. Yani bir anlamda, yükselen inşaatın bir bölümünde de ben çalışmaya başladım. Bu inşaatta biz Genç Bolşeviklere çok iş düştüğünü biliyorum.

Bu inşaatta, Genç Bolşeviklerin geleceğin yapı ustaları olacağını, olmaları gerektiğini biliyorum. Ve diyorum ki, gelecek Bolşevik Gençliğindir!

Haydi Bolşevik Gençlik ileri!
Hep birlikte Bolşevizme!
diyorum...

(...) ▲

15-16 HAZİRAN BÜYÜK İŞÇİ DİRENİŞİ İŞÇİ SINIFININ MÜCADELESİNDE YAŞIYOR!

15-16 Haziran'ın 25. yıldönümünde işçi sınıfı BOLŞEVİZMLE er geç kazanacak!

BOLŞEVİK PARTİZAN

